ARTHUR CONAN DOYLE

ÇEVİRMEN: ZEYNEP ADALIGİL

ÖLÜM VADİSİ

Sherlock Holmes

SHERLOCK
HOLMES

ÖLÜM VADİSİ

ARTHUR C. DOYLE

Siyah Beyaz

İçindekiler

ÖLÜM VADİSİ 7
Birinci Kısım 9
Birlstone Faciası 9
Uyarı 11
Sherlock Holmes'un Konuşmaları 24
Birlstone Faciası 36
Karanlık 49
Tanıklar 65
Aydınlanma 83
Çözüm 101
İkinci Kısım 123
Vandallar 123
Adam 125
Vücutların Efendisi 138
341. Loca ve Vermissa 163
Korku Vadisi 186
En Karanlık Saat 202
Tehlike 220
Birdy Edwards'a Tuzak 235
Çözüm 249
Beş Portakal Çekirdeği 253
Ünlü Müşteri 283

ÖLÜM VADİSİ

Birinci Kısım

Birlstone Faciası

I
Uyarı

"Benim fikrimi soracak olursan..." dedim. Sherlock Holmes sözümü keserek, "Ama bunu yapmam lazım," dedi.

Daima sabrı sınırsız fanilerden biri olduğuma inanmışımdır hep ama sözümün kesilmesinden hiç hoşlanmadığımı belirtmek isterim bunu yapan Holmes da olsa.

"Holmes, bazen çok tuhaf davranıyorsun, gerçekten," dedim yüksek sesle.

Beni duymayacak kadar kendi düşüncelerine dalmış gibi görünüyordu. Kahvaltısına elini bile sürmemişti, bir elini çenesinin altına koymuş diğeriyle de, zarftan çıkardığı kâğıdı inceliyordu. Aradığı şey neyse ardından zarfı alıp ışığa tuttu ve içini dışını dikkatlice inceledi.

"Bu yazılar Porlock'a ait," dedi düşünceli bir halde. "Her ne kadar el yazısını bundan önce sadece iki kez görmüş olsam da ona ait olduğundan hiç kuşku duymuyorum. Yunanca 'E' harfinin tepesindeki çizgi gayet net bir şekilde ayırt edilebiliyor. Eğer bunu yazan Porlock ise gerçekten çok önemli şeyler anlatmaya çalışıyor olmalı."

Kendi kendine konuşmaya devam ederken araya girip sorduğum soruyla toparlandı.

"Porlock... O da kim?"

"Porlock, Watson, bir takma isim. Ama bu ismin arkasında hilekâr ve kötü bir kişilik yatıyor. Önceki mektubunda bu ismin kendine ait olmadığını ve bu şehirde yaşayan milyonlarca insana rağmen bir ihtimal de olsa onu bulma olasılığıma karşın gerçek ismini kullanmadığını yazmıştı zaten. Porlock önemlidir, ama onun önemi kendi kişiliğinden gelmiyor, onun önemi etrafında olduğu o önemli adamdan geliyor. Bir çakalla bir aslanı hayal et. Bir araya geldiklerindeki durumu düşün, sadece korkunç sahneyi değil, Watson, aynı zamanda kötü olanı da. Çok çok kötü. İşte bu yüzden kendisi benim ilgi alanıma giriyor. Profesör Moriarty ile ilgili konuşmamı duymuş muydun?"

"Hayır, duymadım"

"Bilimsel çalışan meşhur suçlu, ünlü dolandırıcılar arasında... Onu yakalayamamış olmak benim utancım, Watson!" diye mırıldandı Holmes, kısık bir sesle.

"En azından toplum bunun henüz farkında değil."

"Bir laf dokundurma! Tuhaf bir serzeniş!" diye bağırdı Holmes. "Senden beklenmeyecek bir espri anlayışı geliştirmeye başladın Watson, sanırım şakayla karışık bana laf sokuyorsun. Ama Moriarty denen bir suçludan bahsederken aynı zamanda ona iltifat

etmiş oluyoruz. Onu yakalayamadığımız için içten içe bir hayranlık besliyoruz. Tüm zamanların en büyük organize suçlusu, en büyük düzenbazı, kısaca yeraltı dünyasını kontrol eden beyin. Hatta o kadar ki yaptıklarıyla ülkelerin kaderini yönlendiren bir beyin. O işte böyle biri! Ama gel gör ki günlük hayatında genel geçer şüphelerden uzak, hakkında söylenenlerden bağımsız ve habersiz çok farklı bir insan gibi görünüyor. O kadar tehlikeli ki, her şeyi lehine çevirip senin düşüncelerini çürütebilecek kapasitede. Öyle ki, senin dediklerini bambaşka yorumlayarak rencide olan karakteri için senden milyonlarca tazminat koparabilir hatta seni hapse bile attırabilir. Bilim dünyasında matematik hakkında yazılan ve oldukça saygı duyulan 'Bir Meteorun Dinamikleri' isimli kitabın yazarı o? Kimin kapasitesi onu eleştirmeye yeter ki? Sence ona çamur atılabilir mi? Küfürbaz bir doktor ve iftiracı bir profesör. Bizim sonumuz olur bu. Nasıl Watson dâhice değil mi? Böyle seviyesiz insanlar tarafından harcanırsam elbet ben de yapacağımı bilirim."

"O günü görmek isterim!" diye çıkıştım. "İyi de sen Porlock'tan bahsetmiyor muydun?"

"Ah, evet doğru, sözde Porlock... Büyük zincirin halkalarından biri. Ama bizim ilgilendiğimiz zincir o değil. O sadece bunu test edebilmem için bahsi geçen zincirin önemsiz bir bağlantısı."

"Ama bir zinciri oluşturan halkalardan hiçbiri diğerinden daha güçlü olamaz."

"Kesinlikle doğru Watson. işte zaten bu yüzden Porlock'un büyük bir önemi var. Kendisinin alışagelmişin dışında olmasına rağmen basit bir şekilde hayata geçirilebilecek istekleri var. Bunun karşılığında bana bir iki kez önem arz eden bilgiler verdi, ben de ona yardımcı oldum. Bu bilgiler genel olarak suçların ortaya çıkışını sağlamaktan çok tedbir alınıp engellenmesini sağlayan önemli ipuçlarıydı. Eğer şifreleri bulursak, bahsettiğim bağlantıları bulabiliriz gibime geliyor."

Holmes tekrar kâğıdı elini sürmediği kahvaltı tabağının altına koyarak düzleştirdi.

Merakla yanına gidip kâğıtta yazılanlara göz attım.

534 C2 13 127 36 31 4 17 21 41 DOUGLAS 109 293 5 37 BIRLSTONE

26 BIRLSTONE 9 47 171

"Bunlar ne demek Holmes?"

"Gizli, şifreli mesajlar olduğunu düşünüyorum."

"Ama şifreler, kodları olmadan ne işe yarar ki?"

"Haklısın bu sefer hiçbir işimize yaramaz."

"Bu sefer derken? Niye böyle söyledin?"

"Çünkü bugüne kadar edindiğim tecrübelerle birçok şifreyi zorlanmadan çözebilecek kapasiteye sahibim. Ama bu farklı. Bu yazıların gönderme yaptığı bir kitap olduğu gayet açık. Hangi kitap ve hangi sayfa olduğunu söyleyene kadar beklemekten başka yapacak bir şey yok."

"Ama neden Douglas ve Birlstone?"

"Çünkü bu da bu sırrın açıklanmayan ve bilgi içermeyen bir parçası."

"Öyleyse niye kitabın ismini vermemiş?"

"Değerli dostum Watson, elbette ki böylesine kurnaz birinin mesajı ve şifreyi aynı zarf içinde vermesini bekleyemezsin. Zarfın yanlış bir adrese teslim edildiğini ve bir başkasının eline geçtiğini düşünsene, o zaman her şey biterdi. Ama şu an bu kâğıt parçası başkasının eline de geçse bir sıkıntı oluşmaz. Her neyse ikinci postamız henüz gelmedi ama sanıyorum ki daha açıklayıcı bir mektup ya da daha muhtemel olarak bu rakamların anlamlarını belirten bir kâğıt yakın zamanda elimize ulaşır."

Holmes'un tahminleri birkaç dakika içinde Billy'nin gelmesiyle ve beklenen mektubu teslim etmesiyle doğru çıktı.

"Aynı yazı karakteri," dedi Holmes, zarfı açarken "Ve hatta bu kez imzalı da," dedi, mektubu çıkarırken, "Haydi bakalım, işte başlıyoruz Watson." Daha ben ne olduğunu anlamadan Holmes'un bir anda tüm neşesi kayboldu ve sinirden kulaklarından dumanlar çıkmaya başladı.

"Olamaz, bu gerçekten bir fiyasko! Korkarım ki Watson, tahminlerimizde yanıldık. Porlock denen adamın bize bu saatten sonra bir faydası olmayacak, hatta zarar vermeyeceğine dair güvenim de kalmadı."

"Sevgili Bay Holmes. Konuyu fazla uzatmayacağım. Çünkü bu durum gittikçe tehlikeli bir hal alıyor. Benden şüpheleniyor. Bunu görebiliyorum. Sana şifreyi verme niyetiyle beraber ilk zarfı postaladıktan sonra beklenmedik bir zamanda bana geldi. Onu geçiştirmeyi başardım. Ama eğer görmüş olsaydı işler zorlaşırdı. Son zamanlarda bana karşı hissettiği şüpheyi gözlerinde görüyorum. Lütfen işine yaramayan şifreli mesajı yak, kullanılmaz hale getir."

FRED PORLOCK

Holmes birkaç dakikasını şömine ateşinin başında sinirli bir şekilde oturup mektubu elinde evirip çevirmekle geçirdi.

"Kim bilir," dedi en sonunda, "Belki de üzerinde durulacak bir konu değildir. Belki de onun sadece suçluluk hissidir bu. Hain olduğunu bilmenin yarattığı vicdan duygusuyla başkalarının gözlerinde kendisine karşı suçlamalar görüyor olabilir."

"Diğer bahsettiği kişi de bence Profesör Moriarty."

"Aynen öyle. O dendiği zaman onu kastettiklerini biliyorsun. Orada herkes için tek bir şey egemen. 'O'

"Ama o ne yapabilir ki?"

"Bu sorunun ucu açık. Eğer karşındaki insan Avrupa'nın en önemli beyinlerinden birine sahipse ve tüm karanlık güçleri kendinde toplamayı başarmışsa ortada sonsuz ihtimaller var olabilir. Yine de Porlock bu

hislerden uzakta bir insan gibi görünüyor. İki mektubu da mantıklıca bir karşılaştır, birincisi ne kadar açık ve düzgün, ikincisinde ise, özellikle o garip ziyaretin bahsedildiği bölümden sonrası okunmuyor."

"Neden her şeyi yazıp gönderdi? Neden yırtıp atmadı?"

"Çünkü ondan bir daha haber alamazsam araştırma yapmamdan korktu ve bunun ona zarar verebileceği ihtimalini göz önünde bulundurdu."

"Çok doğru," dedim. Orijinal şifre metnini aldım ve incelemeye başladım. Böyle önemli bir sırrın bir kâğıt parçası üzerinde yazıldığını düşünmek akıllara zarar. Bu kadar önemli olan bir notun başına her an her şey gelebilirdi."

Sherlock Holmes kahvaltısını ittirdi ve derin düşünceler içerisinde piposunu tüttürmeye başladı. "Merak ediyorum!" dedi, tavana gözlerini dikerek. "Belki de kaçırdığımız bir şeyler var. Mantık çerçevesinde şu sorunu bir düşünelim. Bu adamın verdiği şifrelerin kaynağı bir kitap. Bu bizim hareket noktamız olmalı."

"Belirsizliklerden bir tanesi de diyebiliriz."

"O zaman belirsizliği bitirip bitiremeyeceğimize bir bakalım. Aklımı buna yorduğumda anlaşılmazlık daha da azalıyor. Bu kitap hakkında ne kadar bilgiye sahibiz dostum?"

"Hiç."

"İyi bir başlangıç. Şifreli mesaj 534 gibi büyük bir sayıyla başlıyor değil mi? Bu sayıyı kitabın sayfa numarası olarak düşünürsek demek ki bu sayfa şifreye gönderme yapıyor. Öyleyse kitap oldukça kalın bir kitap. Böyle kalın bir kitapta başka neler bulabiliriz? Diğer bir işaret de C2. Bu sende ne uyandırıyor Watson?"

"Şüphesiz ki ikinci kısım demek."

"Zannetmiyorum Watson. Zaten sayfa sayısını verdikten sonra tekrar kısım sayısını neden versin ki? BU çok saçma olurdu. Ve eğer sayfa 534'te ikinci bir kısım varsa, birinci kısmı asla görmezlikten gelemeyiz."

"Sütun!" diye bağırdım.

"Dâhice, Watson. İşte şimdi kafan çalışmaya başladı. Eğer o sütun demek değilse gerçekten büyük bir hayal kırıklığına uğrayacağım. Gördüğün gibi birçok çıkarım elde ettik. Şimdi böyle iki sütundan oluşan ve bir bölümü 293 kelimeden ibaret oldukça uzun bir kitap hayal edelim. Eklemek istediğin başka bir şey var mı?"

"Korkarım ki hayır."

"Kendine haksızlık etme. Haydi, bir beyin fırtınasına devam edelim! Eğer sıradan bir kitap olsaydı bana gönderirdi. Ama onun yerine, bana bu zarfın içinde ondan ipuçları gönderdi ve bundan notunda da bahsetti. Kendi kendime bulmakta zorlanmayacağımı düşündüğü bir kitap olduğunu da yeterince dile getiriyor zaten. Sanırım kafasında beni kitabı bulmuş

olarak canlandırıyor Watson. demek ki bu gayet yaygın ve bilinen bir kitap."

"Söylediğin şey gerçekten mantıklı ve makul görünüyor."

"Öyleyse araştırmalarımızı iki sütunlu sayfalar şeklinde basılmış ve oldukça yaygın kitaplar üzerinde sınırlandırmış oluyoruz."

"İncil!" diye bağırdım zafer kazanmış edasıyla.

"Harika Watson, çok iyi! Ama yeteri kadar değil. Çünkü Kutsal Kitap'ın çok fazla kopyası var ve hiçbiri aynı sayfa düzenine sahip değil. Bunun sabitlenmiş ve her zaman standart sayfalara sahip olan bir kitap olduğu aşikâr."

"Ama çok az kitap bu sayfa düzeni içinde basılıyor."

"Daha iyi ya bu da işimizi kolaylaştırıyor işte. Demek ki araştırmamız standartlaşmış kitaplar üzerinde olacak."

"Bradshaw!"

"Zorluklar var Watson. Bradshaw'ın kelimeleri sınırlı can sıkıcı ve böyle bir mesaj iletmeye uygun değil. Kelime seçimi bu mesaja izin vermez. Bradshaw'ı eleyelim. Sözlük, korkarım ki, aynı sebepten ötürü kabul edilemez. Geriye ne kaldı?"

"Yıllık."

"İşte bu Watson! Bunu ilk önce akıl edemediğim için utanıyorum. Bir yıllık! Whitaker'ın Yıllığı'na bakalım. Bu

gayet yaygın kullanılıyor. Yeterli sayıda sayfası var. Çift sütun içinde. Eski kelimelerden oluşsa da eğer doğru hatırlayabilirsem, sonundaki olayı anlayabiliriz." Masasındaki cildi eline aldı, "Burada 534. sayfa ve ikinci sütun var, sanıyorum ki bunun kaynağı Hindistan'daki İngilizlerin ticari meseleleri. Not al Watson, 13 numara Mahratta. Hayır, korkarım ki daha işin çok başındayız. Numara 127, Hükümet. İşte şimdi sonunda bir anlama ifade etmeye başladı, ama hâlâ birkaç şey bizimle ve Professör Moriarty ile alakasız görünen şeyler var. Şimdi tekrar deneyelim. Mahratta hükümeti ne yapıyor? Sonra? Diğer kelime domuzun kılları. Çok mantıksız Watson, bu olmadı."

Sesindeki alaya rağmen çatık kaşlarından hayal kırıklığı ve asabiyeti kolayca anlaşılıyordu.

Mutsuz ve umutsuz bir şekilde şöminenin başına tekrar çöktü. Uzun sessizlik bir anda ayağa fırlayan Holmes'un, elinde sarı kaplı bir ciltle geri gelmesiyle bozuldu.

"Olayları güncelliğiyle takip etmenin mükâfatını alıyoruz Watson!" diye bağırdı. "Biz hep bir adım öndeyiz ve tüm zorluklara göğüs geriyoruz. 7 Haziran'da yayınlanan yeni bir yıllık bu elimdeki. Bana kalırsa Porlock eski yıllıktan ziyade yeni basımından alıntılar yaparak hazırlamış bu mesajı. Şüphesiz ki yazılan mektup da bize bunu anlatıyor. Şimdi yeniden verilen 534. sayfadakilere bakalım. Numara 13 'Var', bu daha çok söz vermekle alakalı olabilir. Numara 127 de aynı

şekilde 'Var'. Holmes'un gözleri heyecanla parladı ve ince titrek parmakları kelimeleri takip etti, 'Tehlike" Ha ha! Baş harf! Not al bunu Watson. 'Tehlike var, yakında gelebilir.' Yine Douglas ismi var, zengin, ülke, şimdi, Birstone'da, Ev, Birlstone, güven, bastırıyor. İşte Watson! Söyle bakalım ne düşünüyorsun? Süper bir iş çıkarmadık mı sence de?"

Holmes, bu şifreleri deşifre ederken ona dik dik bakmayı sürdürdüm.

"Düşüncelerini ifade ediş biçimi ne kadar tuhaf ve karmaşık!" dedim.

"Ama yine de gayet başarılı şekilde yansıtmış," dedi Holmes. "Örneğin biz bazen bir düşüncemizi anlatmak isterken satırları kelimelerle doldururuz ama yine de her zaman istediğimiz her şeyi doğru bir şekilde karşıdakine iletemeyiz. Ama Porlock bunu başarmış. Bazı şeyler ister istemez insanın doğasında vardır. Bakıldığında her şeyi gayet anlaşılır bir şekilde ifade etmiş. Bu mesaja göre Douglas isimli şehirli zengin adamın aleyhinde planlar yapılmış gibi görünüyor. Israrla sadakat veya güvenilirlik üzerinde durulmuş. İyi iş çıkardık Watson, bu gayet güzel bir analiz oldu!"

Holmes'da eserleriyle gurur duyan bir sanatçının yaşadığı mutluluk vardı. Gerçi o başarısızlıkla karanlığa gömüldüğü anlarda bile kendine güvenip çalışmaya ve azmetmeye devam eden bir adamdı.

Billy yanında İskoçya dedektifi MacDonald ile içeri girdiğinde de Holmes başarısından ötürü keyifle gülmeye devam ediyordu.

80'li yılların sonlarında henüz genç bir dedektif olan Alec MacDonald şu an sahip olduğu ulusal üne sahip olmamasına rağmen diğer meslektaşları tarafından değer gören ve güvenilen biriydi. Ona soruşturması için verilen her davayı başarıyla sonuçlandırmıştı. Uzun ve kemikli görünüşü fiziksel gücü hakkında ipucu veriyordu, çatık kaşları da ne kadar ciddi ve olgun biri olduğunu anlamaya yetiyordu. Kısacası, gözlerinden zekâ parıltıları saçan sessiz ve sert tavırlı bir adamdı, Abardin aksanıyla konuşurdu.

Holmes ona profesyonel hayatta başarıya ulaşması için iki kez yardımcı olmuştu. Aldığı tek ödül ise sorunun çözümüyle beraber duyduğu sevinç ve gururdu. Bu sebepten ötürü bu İskoç dedektif usta meslektaşına karşı derin bir saygı ve sevgi duyuyor. Ve Holmes da aynı şekilde ona duyduğu sevgiyi ve saygıyıgüveni her şekilde herkesle paylaşırdı. Belki bir başkası olsa meslektaşından ve ondan daha üstün birinden yardım isteyemez ve kibirli davranırdı ama MacDonald'da böyle bir aşağılık duygusu yoktu ve Avrupa'nın hem başarılarıyla hem de tecrübeleriyle bir numaralı dedektifinden yardım isterken hiçbir şekilde egolarına yenik düşmez, aksine bundan gurur duyardı. Holmes'un ise bu İskoç dedektiften asla bir çıkarı olmamakla birlikte

onu samimi ve zeki bulduğu için yakınlık gösteriyor ve daha başarılı olmasını istiyordu.

"Bu sabah erkencisiniz, Bay Mac," dedi. "Size iyi avlanmalar. Ama korkarım ki bu ziyaret pek hayra alamet değil."

"Eğer ki korku yerine umut desek daha iç açıcı olmaz mı Bay Holmes," diye cevapladı dedektif ve devam etti, "Pekâlâ, dikkatli olun bu ara yabani ot mevsimi beklemediğiniz bir anda ısırabilirler. Hayır, teşekkürler sigara içmeyeceğim. Çok kalamayacağım zaten beni bekleyen bir dolu iş var. Sabahın bu erken saatlerinde insanın kendisini bildiği kadar başka kimse iyi bilemez."

"Ama.. Ama..."

Dedektif birden susmuştu ve masanın üzerinde duran kâğıda büyük bir heyecanla bakıyordu. Benim esrarengiz mesajı yazdığım kâğıttı bu.

"Douglas!" diye kekeledi. "Birlstone! Bunlar nereden çıktı Bay Holmes? Tanrı aşkına! Bütün o kilit isimleri nereden buldunuz?"

"Bu Doktor Watson ile beraber çözümlediğimiz bir şifre. Ama bu isimlere neden böylesine garip bir tepki verdiniz?"

Dedektif bir bana bir Holmes'a bakarken yüzünde hâlâ garip bir şaşkınlık vardı. "Sadece şey... Şu Douglas... Birlstone köşkünün sahibi geçen gece korkunç şekilde öldürüldü!"

2
Sherlock Holmes'un Konuşmaları

Bu sahne arkadaşımın yaşadığı en dramatik olanlardan biriydi. Duyduklarından sonra şaşırmış ya da heyecanlanmış olduğunu söylemek yanlış olur. Aksine olayı gayet umursamaz bir soğukkanlılıkla karşıladı. Ama aslında bu duyguların onun o an gerçek hissettikleri olmadığını ben biliyordum. Çünkü Holmes böyle durumlarda duygularını büyük bir ustalıkla köreltir ve duygularının yerine mantığıyla hareket ederdi. Bu şekilde zihninin ve algılarının daha açık olduğunu savunuyordu. Bu bildiriyi yaparken hiçbir şekilde korkum yoktu. Ama onun yüzünde çözüm arayan ve deney yapan bir kimyager dikkati ve sessizliği vardı.

"Olağanüstü!" dedi.

"Şaşırmış görünmüyorsunuz."

"İlginç Bay Mac ama şaşırtıcı değil. Nasıl şaşırabilirim ki? Önemli olduğunu bildiğim bir kaynaktan birinin tehlikede olduğuna dair bir bilgi alıyorum. Bir saat içinde de söz konusu kişi ölüyor. İlginç ama bizim gibi adamlar için şaşırtıcı değil."

Birkaç kısa cümleyle Holmes mektup ve şifreyle alakalı gerçekleri dedektife açıkladı. MacDonald ellerini çenesine koyup kaşlarını çatarak onu dinledi.

"Bu sabah Birlstone'a gidecektim," dedi "Sana da arkadaşınla beraber bana eşlik etmek isteyip istemeyeceğini sormak için gelmiştim. Ama söylediğin şeyden sonra araştırmalara Londra'da devam etmemiz daha iyi olacak gibi görünüyor."

"Ben seninle aynı fikirde değilim," dedi Holmes.

"Haydi, ama Bay Holmes!" diye bağırdı dedektif. "Gazeteler bir iki gün içinde Birlstone gizemiyle dolu olacak ama suç işlenmeden önce Londra'da olan bir adam varsa, bu işin gizemi nerede? Yapmamız gereken şey bu adamı gözlemlemek, gerisi zaten gelecektir."

"Şüphesiz, Bay Mac. Ama bu sözde Porlock'u nasıl bir yolla izlemeyi düşünüyorsunuz?"

MacDonald, Holmes'un ona uzattığı mektuba göz attı. "Camberwell'den postalanmış, bu bilginin bize bir yararı olmaz. Söylediğiniz isim önemli, devam edecek fazla bir şey yok gibi görünüyor. Ona para gönderdiğinizi söylemiştiniz değil mi?"

"Evet, iki kez."

"Nasıl peki?"

"Camberwell Postanesi'ne bir not içinde."

"Kimin eline geçtiğini takip ettiniz mi?"

"Hayır."

Dedektif şaşkındı. "Nasıl hayır?"

"Çünkü ben sözüne sadık bir insanım. Bir daha onu takip etmemem konusunda bana ilk yazdığında ona söz vermiştim."

"Onun yanında birileri olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Yanında olduğuna eminim."

"Bahsettiğin kişi Profesör mü?"

"Aynen öyle."

Dedektif MacDonald gülümsedi ve gözlerini ona çevirdi, "Bay Holmes, bilmeniz gereken bir şey var. Suç Araştırma Merkezi'nde, sizin bu profesörü saplantı haline getirdiğiniz düşünülüyor. Ben de bu konu hakkında çok kafa patlattım ama sonuçta ortaya onun fazlasıyla değerli, bilgili bir akademisyen olmasının dışında bir şey çıkmadı."

"Onun yeteneklerini fark etmiş olmanız beni sevindirdi."

"Bazı şeylerin farkına varmalısınız. Sizin bakışınızı öğrendikten sonra onu ziyaret edip yüz yüze görüşmek istedim. Görüşmemiz esnasında, güneş ve ay tutulmaları hakkında konuştuk. Konuşma, inanılmayacak kadar akıcı ilerledi ve o bana bir fener ve küreyle bu olayı sanki bir dakika içinde açıkladı. Bu konunun aklımda kalması için de bana bir kitap verdi. Profesör, zayıf yüzü, gri saçları ve ciddi konuşma tarzıyla büyük tam bir bilge adam havası taşıyor. Ayrılırken elini omzuma koyma şekli, bir babanın evladını bu soğuk ve zalim dünyaya salmadan önceki kutsaması gibiydi."

Holmes kıkırdayarak ellerini ovuşturdu, "Harika!" dedi. "Harika! Arkadaşım MacDonald, söyle bakalım,

bu güzel görüşmeyi profesörün çalışma odasında mı yaptınız?"

"Aynen öyle."

"Güzel bir oda değil mi?"

"Gerçekten çok iyi Bay Holmes."

"Sen de çalışma masasının önünde oturuyordun değil mi?"

"Evet."

"Senin yüzün güneşteyken onunki gölgedeydi?"

"Aslında, akşama doğruydu ama hatırladığım kadarıyla lamba bana doğru dönüktü."

"Doğrudur. Profesör'ün koltuğunun arkasındaki tablonun ne olduğunu gözlemledin mi?"

"Çok dikkatimi çektiğini söyleyemem Bay Holmes. Ama bu kadar önemliyse belki sizden öğrenebilirim. Evet, bir resim gördüm, elleri başında bir kadın resmi ve size bakan bir açıda duruyordu ama o kadar."

"Bu resim Jean Baptiste Greuze'ye ait."

Dedektif etkilenmişti.

"Jean Baptiste Greuze" diye devam etti Holmes, sandalyesini yaklaştırırken, "1750-1800 yılları arasında yaşayan bir Fransız ressam. Ona aynı çağda yaşayanlar tarafından verilen değer şu an bile modern eleştiri tarafından sürdürülmektedir."

Dedektifin gözleri dalmıştı, "Bunun nesi bizi ilgilendiriyor?" dedi.

"Anlatıyorum," diye lafını kesti Holmes. "Söylediğim her şey gayet açık bir şekilde senin Birlstone gizemi diye adlandırdığın şeye dayanıyor. Aslında bir şekilde bunun merkezi de bu."

MacDonald gülümsedi ve direkt bana baktı, "Beyler düşüncelerinize yetişmek gerçekten çok zor, Bay Holmes. Bana sunduğunuz ayrı ayrı zincirler arasındaki bağlantı noktasını bulamıyorum. Birlstone'daki olayla bu ölü ressam arasında nasıl bir bağlantı var Tanrı aşkına?"

"Dedektifler için her bilgi bir gün mutlaka işe yarar," diye dikkat çekti Holmes. "Hatta Greuze'nin 1865'te çizdiği La Jeune Fille a l'Agneau tablosunun bir milyon iki yüz bin frank değerinde Portalis'te satıldığı gibi gereksiz bir bilgi bile aklında birçok bağlantı kurmana yardımcı olabilir."

Öyle olduğu ortadaydı. Dedektif gerçekten ilgili görünüyordu.

"Hatırlatayım, bir profesörün maaşı aşağı yukarı Yılda 7000 pounddur."

"Öyleyse onu nasıl alabildi?"

"İşte, mesele burada zaten! Nasıl alabildi?"

"Aynen..." dedi dedektif, düşünceli şekilde. "Lütfen anlatmaya devam edin Bay Holmes. Bu konuya ilgi duymaya ve sevmeye başlıyorum. Bu harika!"

Holmes gülümsedi. Her zaman gerçek bir sanatçı gibi, ona duyulan hayranlıktan memnun olurdu. "Peki ya Birlstone?" diye sordu.

"Daha vakit var." dedi dedektif, saatine bakarak. "Kapıya araba çağırdım. Victoria'ya varmamız yarım saati almaz. Tekrar resim konusuna dönecek olursak, Bay Holmes, yanlış hatırlamıyorsam bana daha önce Profesör Moriarty ile hiç tanışmadığınızı söylemiştiniz sanki."

"Hayır tanışmadım."

"Öyleyse odasını nerden biliyorsunuz?"

"Evet, bu ayrı bir mesele. Onun odasında 3 kez değişik görevlerle bulunup o gelmeden ayrılmışlığım oldu. Son keresinde, bu resmi bir dedektife anlatılacak bir konu değil gerçi... Kendime onun kâğıtlarına göz atma özgürlüğü tanıdım ve inanmayacaksınız ama hiç umulmayacak sonuçlara ulaştım."

"İlginç bir şeyler mi?"

"Aslında hiçbir şey bulamadım. Beni şaşırtan da bu oldu zaten. Ama, şimdi sen de artık bu resmin önemini anladın. Bu onun çok zengin bir adam olduğunu ıspatlıyor. Peki o bu zenginliğe nasıl ulaştı? Baktığında, bekâr bir adam. Kendisinden küçük olan erkek kardeşi İngiltere'nin batısında istasyon şefi. Yıllık maaşı 800 pound. Ve o Greuze tablolarından birine sahip."

"Yani?"

"Sonuç gayet ortada."

"Onun yasal olmayan yollardan böyle büyük bir gelir elde ettiğini mi ima ediyorsunuz?"

"Kesinlikle. Elbette ki bunu düşünmek için başka sebeplerim de var. Her biri zehirli ve hareketsiz bir örümceğin ördüğü ağın merkezinde birleşiyor. Şu an sadece Greuze'ye odaklandım çünkü bu senin bizzat gözlemlediğin bir zenginlik işareti."

"Pekâlâ, Bay Holmes, söylediğiniz şeyin ilginç olduğunu kabul ediyorum, hatta ilginçlikten de öte, olağanüstü. Ama bunu biraz daha açığa kavuşturmalıyız. Yani bu adam bir soyguncu mu? Bu para nereden geliyor?"

"Jonathan Wild okudun mu?"

"İsim çok tanıdık geliyor. Roman yazarı olmalı. Açık konuşmak gerekirse dedektif romanlarıyla çok fazla ilgilenmiyorum. Bir şeyler yapan ve asla onları nasıl yaptığını açıklamayan adamlar. Bu sadece bir masal, bir iş değil."

"Jonathan Wild bir dedektif değil, bir roman yazarı da değil. O suçluların şahı ve geçen yüzyılda, 1750'li yıllarda yaşamış biri."

"Öyleyse işime yaramaz. Ben icraat adamıyım."

"Bak dostum, sana tavsiye edeceğim en büyük icraatın çeneni kapatıp 3 ay boyunca 24 saat suç yıllıklarını okumak olsun. Her şey aynı çember içinde, Profesör Moriarty bile. Jonathan Wild, Londra suçlarının gizli gücüdür. Aklını satar ve planlarının yüzde on beşi bu komisyonda kullanılırdı. Aynı çark yine dönüyor ve

aynı konuşmalar tekrarlanıyor. Bunların hepsi önceden yapıldı ve yine yapılacak. Moriarty hakkında ilgini çekecek başka bir şey daha paylaşacağım seninle."

"Siz benim ilgimi zaten yeterince çekiyorsunuz."

"Ben onun zincirindeki ilk bağlantının kim olduğunu biliyorum, bir uçta sahte Napolyon, diğer uçta 100 tane silahlı kavgacı adam, yankesiciler, şantajcılar, üçkâğıtçı kumarbazlar ve bunların arasında her türlü suçu işleyen tipler. Onun elebaşı ve dokunulmaz ismi ise Albay Sebastian Moran. Ona ne ödediği hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır ama olması için sabırsızlanıyorum."

"Yılda altmış bin. Bu sektörde beyinlere ödenen para bu işte. Amerikan iş prensibi. Ben de bu ayrıntıyı şans eseri öğrendim. Başbakanlık bütçesinden daha fazla bu para. Sence bu bize Moriarty'nin çalıştıklarından ne kazandığı hakkında yeterli bilgiyi vermez mi? Diğer bir nokta da, son zamanlarda araştırdığım Moriarty'nin çekleri. Sadece evinin masrafları için ödediği paralar bile 6 farklı bankadan çekiliyor. Bu yöntem aklında bir şeyler canlandırıyor mu?

"Kesinlikle çok garip, fakat siz bunlardan ne çıkarım yapıyorsunuz?"

"Mal varlığı hakkında hiçbir ipucu vermek istemediğini. Hiç kimse onun serveti hakkında bir şey bilmiyor. En azından 20 tane bankada hesabı olduğundan hiç şüphem yok. Servetinin çoğunu yurtdışındaki Alman

Bankası'nda ya da düşük bir ihtimalle Credit Lyonnais'de tuttuğunu düşünüyorum. Eğer vaktin olursa 1 ya da 2 yılını Profesör Moriarty'nin çalışmalarıyla geçirmeni öneririm."

Dedektif MacDonald konuşma ilerledikçe çok daha etkileniyordu. Kendini Holmes'un anlattıkları içinde kaybetmişti. Şimdi İskoç zekâsı ona bir şeylerle ilgilenmesi gerektiğini söylüyordu.

"Bir şekilde sürdürebilir. İlginç anekdotlarınızla benim ilgimi çekmeyi başardınız Bay Holmes. Önemli olan konu profesörün adının işlenmiş bir suçta geçiyor olması. Sizin Porlock denen adamdan almış olduğunuz bu uyarıya göre, buraya kadar elde ettiklerimizden daha öteye de gitme şansımız var mı?"

"Aslına bakarsanız suçla alakalı tezler ve iddialar oluşturabiliriz. Sizin belirttiklerinizi toparlayarak konuşacak olursam bu maalesef çözümlenemez bir suç ve gittikçe daha da karmaşıklaşıyor. Şimdi cinayette bizim şüphelendiğimiz adamın rolü olduğunu varsayarsam buna neden olacak iki sebep olabilir. İlk sebep; Moriarty'nin insanları demir yumrukla yönetmesi olduğunu söyleyebilirim. Katı kuralları olduğu bir gerçek. Ona göre tek bir cezalandırma şekli var ve bu da ölüm. Ve şimdi bu öldürülen adam Douglas'ın, elebaşına bir ihanette bulunduğunu kabul edebiliriz. ardından da bu yüzden cezalandırıldı, onun ölümü de bu işin içinde olan diğer insanlara bir şekilde gözdağı olup onları korkutmaya yetiyordur."

"Evet, bu da başka bir seçenek Bay Holmes."

"Diğeri de Moriarty'nin yürüttüğü bir işin sonucunda onun ortadan yok edilmesi. Bir hırsızlık söz konusu muymuş peki?"

"Duymadım."

"Pekâlâ, eğer ortada bir soygun yoksa elbette bu birinci hipotezin lehine ve ikincisinin de aleyhine olacaktır. Moriarty ya bu işi bir beklenti karşılığı almış ya da bunu yapmak için bir bedel ödemiş olabilir. İkisi de mümkün. Fakat hangisi olursa olsun, ya da üçüncü bir ihtimal bizim çözüme kavuşacağımız yer Birlstone'dur. Peşinde olduğumuz adamın bize ipucu bırakmış olacak kadar amatör olmadığına eminim."

"Öyleyse hemen Birlstone'a gidelim!" diye bağırdı MacDonald, sandalyesinden fırlayarak, "Tanrım! Ne kadar geç olmuş. Hazırlanmanız için sadece 5 dakikanız var."

"Bu bize fazlasıyla yeter," dedi Holmes ve üzerini değiştirmek için aceleyle ayağa kalktı, "Yolda bana her şeyi açıkça anlatmanızı rica edeceğim Bay Mac."

"Her şeyi," diye hoşnutsuz bir şekilde tekrarladı. Ancak ne olursa olsun yine de bu olayda Holmes'un yakın ilgisi gerekliydi ve buna değerdi. Holmes önemli detayları yetersiz kalmalarına rağmen ellerini ovuşturarak heyecanla dinliyordu. Olaysız ve sakin geçen uzun haftaların sonunda nihayet ince zekâsını ve yeteneklerini kullanacağı zaman gelmişti. Bu benim için de olumlu

bir gelişmeydi çünkü dostumun müthiş çalışan beyni neredeyse bu dinginlik içinde körelmiş, paslanmıştı.

Hatırlıyorum da, Sherlock Holmes bu iş için ilk arandığında gözleri parlamış, yanaklarına renk gelmişti. Şimdi aynı şekilde arabada ellerini dizlerine koymuş vaziyette MacDonald'ın, Sussex'te bizi bekleyen durum hakkında verdiği bilgileri dikkatle dinliyordu. Dedektif bize olayı kendisine günün ilk saatlerinde yakın arkadaşı yerel polis White Mason tarafından yollanan mektuptan yola çıkarak anlatıyordu. Mason'ın olay hakkında bilgi sahibi oluşu yerel polisin yardım istediği diğer olaylara göre daha çabuk ve ani olmuştu. Oysa ki bu uzmanın takip etmesi istenen olaylar genelde soğumuş ve zaman geçmiş konular olurdu.

"Sevgili Dedektif MacDonald" diye başlıyordu mektup,

"Resmi görev emriniz ayrı bir zarftadır. Bu mektup sadece sizi bilgilendirmek amaçlı gönderildi. Bana sabah Birlstone'a hangi trenle gideceğinizi telgrafla bildiriniz sizi ben karşılayacağım, eğer vakit bulamayacak olursam başka birini de gönderebilirim. Bu dosya gerçekten çok ciddi. Başlamak için vakit kaybetmeyin. Eğer yapabilirseniz Bay Holmes ile beraber gelin. Çünkü o bu davada gücünü kullanarak bir şeyler bulunmasına yardımcı olabilir. Burada her şey o kadar sıra dışı ki, eğer ortada bir ceset olmasaydı her şeyin kurgusal bir etki bırakması için ayarlandığını düşünebilirdik.

"Arkadaşınız aptal birine benzemiyor," dedi Holmes.

"Değildir efendim, doğruyu söylemek gerekirse White Mason gerçekten çok zeki bir adamdır."

"Elinizde başka bir şey var mı?"

"Buluştuğumuzda kendisi her ayrıntıyı anlatacak diye düşünüyorum."

"Peki, Bay Douglas'ın korkunç bir cinayete uğradığı gerçeğine nasıl vardınız?"

"Resmi raporda öyle belirtilmiş. Korkunç demiyordu tabii ki, bu resmi bir terim değil sonuçta. John Douglas'ın adı verilmiş. Geçen akşam geceyarısında gerçekleşen bu olayda başından aldığı kurşun yaraları rapor edilmiş ve bunun bir cinayet olduğu fakat henüz herhangi bir tutuklama yapılmadığı dahası davanın şaşırtıcı, sıra dışı özellikler taşıdığı yazılmış. Şu anda elimizdekilerin hepsi bu Bay Holmes."

"Öyleyse izninizle bunu böylece bırakalım Bay Mac. Yetersiz ve güvensiz teorilerle olayları yürütmek bizim mesleğimize zarar veren şeylerdir. Şu anda net olarak görebildiğim sadece iki şey var Londra'daki büyük beyin ve Sussex'teki ölü adam. Bizim bulmamız gereken şey de bu ikisi arasındaki bağlantı."

3
Birlstone Faciası

Maceramızın şimdi anlatacağım kısmında kendi yorumlarımı bir yana bırakıp buraya varışımızdan önce bana verilen bilgileri sizlerle paylaşmak istiyorum. Çünkü sadece bu şekilde sizlerin de sözü geçen kişileri ve onların kaderini belirleyen olayları tüm çıplaklığıyla anlamalarını sağlayabilirim.

Birlstone, Sussex kentinin kuzey sınırında yer alan küçük, nostaljik ve yarı ahşap evlerden oluşan bir köydür. Yüzyıllarca değişmeden kalmış ama son birkaç yıldır görünüşü ve konumu itibarıyla birçok varlıklı insanların dikkatini çekerek onların ormanın yakınında yeni evler inşa etmesiyle yeniden popüler hale gelmiştir. Bu orman ise kuzeydeki bayırlara uzanan büyük Weald ormanının bir uzantısı şeklinde konumlanmıştır. Gittikçe artan nüfus sebebiyle bu alanda küçük çapta dükkânlar açılmaya başlamış ve bu gelişme artık bu nostaljik köyün değişip modern bir kasaba olmaya başlamasına olanak sağlamıştır. Diğer bir açıdan bakacak olursak Birlstone, 10-20 mil uzaklıkta kent sınırlarına yakın olan Tunbridge kaplıcalarına en yakın yerleşim alanı olma özelliğini de taşır.

Tarihi sayılabilecek Birlstone köşkü, kasabadan yarım mil uzaklıkta uzun kayın ağaçlarıyla ünlü bir parkın içinde bulunuyor. Bu yapının geçmişi haçlı seferlerine, Hugo de Capus'un bu binayı Kırmızı Kral anısına yaptırmasına kadar gider. Bu önemli yapı o zamanlar çok daha büyük bir şatoyken 1543 yılında yanmış ve dumandan kararmış köşe sütunları ile İngiltere Kralı I. James, bu şatonun yerine büyük bir köşk yapılması için kullanılmasını emretmiştir. Bu köşk 18. yüzyıldan bugüne küçük elmas şekilli pencereleri ve üçgen çatısıyla ayakta kalmıştır. Daha sonraları bu eski yapıyı koruyan iki hendekten biri kurumuş ve burası kiler haline getirilmiştir. İç kısımdaki hendek ise hâlâ varlığını korumaktadır ve yaklaşık 12 metre uzunluğunda ve birkaç metre derinliğindedir. Burayı besleyen küçük bir ırmak vardır ve giriş kat pencerelerinden bu su sürekli devridaim yapar.

Köşke ulaşım, zincirleri uzun zamandır paslı ve kimisi kopmuş olan bir köprüden sağlanıyor. Bu evin son sahipleri, bu yolu büyük bir uğraş vererek kullandılar ve bu katlanan köprüyü her gece indirip kaldırdılar. Bu şekilde köşkün bir şato olduğu ve geceleri bir adaya dönüştüğü efsanesini yaşatırken farkında olmadan bu evin gizemine tüm İngiltere'nin dikkatini de çekmiş oldular.

Douglas ailesi köşkü satın aldıklarında burası yıllardır kullanılmadığı için harabe görünümündeydi ve artık çürümeye yüz tutmuştu. Douglas göze çarpan

bir adamdı. 50'li yaşlarda olmasına rağmen sert yüz hatları, hafif grileşen sakalları, keskin yeşil gözleri ve dik duruşuyla gençlik enerjisinden ve gücünden bir şey kaybetmemişti. Herkese karşı nazik ve güler yüzlüydü ve bu duruşundan ötürü Sussex'in her tür insanıyla anlaşıyor gibi görünüyordu. Kasabanın düzeyine göre daha kültürlü komşularıyla arasında bir mesafe olmasına rağmen kısa zamanda köylüler arasında bir popülerlik kazanmıştı. California altın madenlerinden çok fazla para kazandığı söyleniyordu. Ve bu da onun konuşmalarından ve eşinin hayatının bir kısmını Amerika'da geçirmesinden anlaşılıyordu.

Kasabada özellikle cömertliği ve adil hareketleriyle esnaf üzerinde iyi bir izlenim bırakıyor ve tehlikelere karşı umursamaz davranışları da onu insanların gözünde daha değerli kılıyordu.

Özellikle papazın evi yanarken itfaiyenin bu yangını söndüremeyeceklerini söyledikleri anda, atılıp evdeki değerli eşyaları kurtarmasından sonra bir de "korkusuz kahraman" olarak anılmaya başlamıştı. Bu yüzden John Douglas ve köşkü 5 yıl boyunca Birlstone'da müthiş bir üne sahipti.

Eşine gelecek olursak o da kendi çapında gayet popüler bir hanımefendiydi. İngiliz âdetlerine göre iki tanışmayan insanın bir aracı tarafından tanıştırılmadığı sürece misafirliğine gitmek uygun değildi. Ama bu bölgede buna uyan fazla kimse yoktu. Kendisini evine, dış görünüşüne ve eşine adadığı için o da bu geleneğe

doğal olarak pek önem vermiyordu. Londra'da Bay Douglas ile tanışan bir İngiliz leydi olduğu ve Bay Douglas ile tanıştığında Douglas'ın dul bir bey olduğu herkes tarafından bilinen bir şeydi. Güzel, uzun boylu, esmer ve eşinden 20 yaş genç bir kadındı. Bu da onların aile yaşantısındaki eşitsizliği gözler önüne seriyordu.

Bazen onları iyi tanıyanlar tarafından aralarındaki güven duygusunun tam olarak oturmuş olmadığı dile getirilirdi. Çünkü karısı, Douglas'ın geçmiş hayatını tam olarak bilmiyor ya da biliyorsa da son derece ketum davranıyordu. Birkaç meraklı komşu Bayan Douglas'ın eşi eve geç geldiği zaman verdiği tepkiye çok şaşırıyorlardı. Öyle durumlarda Bayan Douglas fazlasıyla tedirgin ve asabi davranırdı. Bu sessiz ve küçük kasabada dedikodu çok fazlaydı, böyle bir yerde de Bayan Douglas'ın bu zayıflığı gözden kaçmıyordu elbette. İşte bu olay meydana geldiğinde de akla gelen ilk sıra dışı durum bu oldu.

Evde her ne kadar düzenli yaşayan biri olmasa da olay anında orada bulunan bir isim vardı, o da Hampstead, Hales Lodge'dan Cecil James Barker'dı.

Cecil Barker uzun, esnek vücutlu görünüşü ile Birlstone'da tanınan bir diğer isimdi. Bu eve sürekli gelip giden bir aile dostuydu. Ancak dikkat çeken konu, Bay Douglas'ın eski hayatından bugüne gelebilen tek arkadaşı olmasıydı. Barker şüphesiz bir İngilizdi ama anlattıklarından Douglas ile Afrika'da tanışıp orada be-

raber yaşadıkları anlaşılıyordu. O da oldukça zengindi ve müzmin bekârlardandı.

Yaş olarak Douglas'tan gençti, yaklaşık 45 olmalıydı, uzun boylu, şık görünümlü, kalın siyah kaşlı ve siyah gözlüydü. Onu kalabalık içinde bile rahatça fark etmek mümkündü. Günlerini ağzından düşürmediği piposu ile bu eski köyün etrafında gezinerek harcardı ya da ev sahibiyle beraber Bayan Douglas'ın yokluğunda araba kullanırlardı. Sakin, cömert ve kibar bir adam, dedi uşak Ames. Ama Tanrı korusun ki onunla karşı karşıya gelmek istemezdim! Douglas'a karşı içten olduğu kadar eşine karşı da böyleydi ve bu Bay Douglas'ı gerçekten rahatsız ederdi. Öyle ki bu rahatsızlığı hizmetçiler tarafından bile fark edilmişti. İşte bu felaket meydana geldiğinde evde bulunan üçüncü kişi de böyle biriydi.

Evin diğer sakinleri olarak disiplinli, saygın ve yetenekli uşak Ames'ten ve Bayan Douglas'ı ev işlerinden kurtaran dolgun ve neşeli Bayan Allen'den bahsedebilirim. Evdeki diğer 6 hizmetçinin 6 Ocak akşamı yaşananlarla ilgili pek fazla bilgileri yoktu.

Sussex Constabulary'deki Memur Wilson emrindeki küçük polis istasyonuna ilk alarm verildiğinde saat 11. 45'ti.

O berbat olay gerçekleşip John Douglas öldürüldükten çok kısa bir süre sonra Cecil Barker heyecanla çanı çalarak içeri gitmişti. Soluk kesen mesajın aslı buydu. Amir alarmı duyduktan sonra bölge otoritelerini

bu konuda dikkatli olmaları için uyarıp sonraki birkaç dakika içinde aceleyle olay yerine doğru yol almıştı. Polis amiri ve Barker evde bir araya geldiklerinde ise saat 12'yi birkaç dakika geçiyordu.

Eve ulaşıldığında polis katlanır köprüyü açık, camları aydınlık ve tüm evin bir kaos içinde olduğunu görmüştü. Solgun yüzlü hizmetçiler birbirlerine salonda sarılıp öylece kalakalmışlardı. Uşak ise kapıda sadece ellerini ovuşturup duruyordu. Soğukkanlı olan tek kişi Cecil Barker'dı ve duygularına gayet hâkim olarak konuşuyordu. Görevliler için girişe en yakın kapıyı açtı ve polisin onu takip etmesini istedi. O an eve köyün en yetenekli kişisi Doktor Wood da gelmişti. Üç adam bu ölümcül olayın gerçekleştiği odaya girerken işgüzar uşak, hizmetçiler bu berbat sahneyi görmesinler diye kapıyı kapattı.

Ceset odanın ortasında sırtüstü uzanmıştı. Üzerinde sadece gece kıyafetlerini örten pembe bir sabahlık ve çıplak ayaklarında terlikleri vardı. Doktor masadaki el lambasını alarak onun yanına diz çöktü ve ona bakar bakmaz artık yapılacak bir şey kalmadığını anladı. Yüzüne korkunç bir darbe almıştı. Göğsünün üzerinde bir av tüfeği vardı. Yakın mesafeden ateş edildiği anlaşılıyordu. Yüzünden yaralıydı ve kafası neredeyse paramparça olmuştu. Tüfeğin tetikleri, ateşi daha etkili yapmak için birbirine bağlanmıştı.

Polis içinde bulunduğu bu büyük olaydan dolayı birden kendini huzursuz ve gergin hissetti: "Ekip ge-

lene kadar hiçbir şeye dokunmayacağız," dedi, boğuk bir sesle, parçalanmış kafatasına bakarak.

"Şu ana kadar hiçbir şeye dokunulmadı zaten," dedi Cecil Barker. "Bunu rahatlıkla söyleyebilirim. Bulduğumda nasılsa her şey aynen öyle duruyor. Bundan emin olabilirsiniz."

"Ne zaman oldu bu?" dedi polis, not defterini çıkararak.

"11.30 sularında. Sesleri duyduğumda odamdaki şöminenin başında oturuyordum. Boğuk bir sesti. Hemen aşağıya koştum. Odaya ulaşmam 30 saniye sürmedi."

"Kapı açık mıydı?"

"Evet açıktı. Zavallı Douglas gördüğünüz gibi böylece yatıyordu. Yatak odasının kandili masada yanıyordu. Olaydan birkaç dakika sonra lambayı açan bendim."

"Kimseyi görmedin mi?"

"Hayır. Tam o sırada Bayan Douglas'ın merdivenlerden indiğini duydum ve onun bu görüntüyü görmesini engellemek için odadan çıktım. Evin kâhyası Bayan Ailen da aynı anda merdivenlerin başındaydı ve ısrarlarımdan sonra neyse ki hanımefendiyi ikna edip onu uzaklaştırdı. Merdivenlerde konuştuğumuz sırada da Ames varmıştı ve kadınları yukarıya gönderdikten sonra biz odaya doğru tekrar koşturduk."

"Yanlış hatırlamıyorsam köprü geceleri kapalı oluyordu."

"Evet, ben indirene kadar kapalıydı."

"O zaman birinin gelip onu vurma ihtimali olamaz. Kendini vurmuş olmalı."

"Biz de önce öyle düşündük, ama bakın!" Barker perdeyi açtı ve ardına kadar açık camı gösterdi. Pencerenin pervazında adım atılınca bulaşmış gibi görünen bir kan izi vardı. "Kaçarken buraya basmış."

"Birinin su dolu hendeği atlayıp bu evden kaçtığını mı söylemeye çalışıyorsunuz?"

"Bence öyle."

"O zaman siz bir dakika içinde bu odada olduysanız o kişi nasıl olur da suyu geçip kaçmış olabilir.

"Belki de hâlâ suyun içindeydi. Keşke dışarı bakmış olsaydım. Ama gördüğünüz gibi perde örtülü olduğundan o an dışarı bakmak hiç aklıma gelmedi. Ardından Bayan Douglas'ın ayak sesini duyunca zaten dikkatim dağıldı ve o içeriye girmesin diye hızla odadan çıktım. Eğer bu manzarayı görseydi onun için çok korkunç olurdu."

"Evet hepimiz için yeterince korkunç," dedi doktor, dağılmış kafaya bakarak. "Birlstone tren kazasından beri hiç böyle ciddi bir yaralanma görmemiştim."

Polis çavuşunun ise aklı hâlâ açık camdaydı. "Sözlerinizden adamın bu pencereden kaçtığını anlıyoruz. Ama köprü kalkıkken adam eve nasıl girdi, ben onu oturtamıyorum açıkçası."

"Evet, mesele de bu zaten," dedi Barker.

"Köprü kaçta kaldırıldı?"

"Neredeyse saat 6'ydı," dedi uşak Ames.

"Oysa ben köprünün her günbatımında kaldırıldığını duymuştum. Yılın bu zamanındaysa günbatımı 6'da değil 4.30'da."

"Bugün Bayan Douglas'ın çaya davetlileri vardı," dedi Ames. "Onlar gidene kadar kaldıramazdık. Sonra köprüyü ben kaldırdım."

"Eğer dışardan biri gelmişse saat 6'dan önce gelip burada saklanmış olmalı, ta ki Bay Douglas saat 11'den sonra odasına girene kadar."

"Evet öyle görünüyor. Bay Douglas evin her yerinde ışıkların yandığından emin olmak için her gece yatmadan önce böyle dolaşırdı. Bu odaya girdiğinde de adam zaten onu burada bekliyordu ve sonra da onu vurdu. Sonra da silahı onun yanına bırakıp bu camdan atlayarak kaçtı. Eğer kaçırdığım bir nokta yoksa bu olay hakkındaki düşüncelerim bu şekilde."

Çavuş, yerde kurbanın yanında duran kartı aldı. Üzerinde çalakalem yazılmış V. V. harfleri ve altında 341 sayısı vardı.

"Bu da neyin nesi?" diye sordu, kartı havaya kaldırarak.

Barker karta merakla baktı, "Bunu ben de fark etmemiştim," dedi. "Katil bırakmış olmalı."

"V. V. —341. Size bir şey ifade ediyor mu?"

Çavuş kartı elinde tutup incelemeye devam etti, "V. V. nedir? Birinin isminin baş harfi olabilir belki. Siz ne düşünüyorsunuz Doktor Wood?"

Doktor Wood halının üzerindeki büyük çekici işaret etti.

Bunun üzerine Cecil Barker şömine rafında duran bir kutu çiviyi göstererek: "Bay Douglas dün resimleri değiştiriyordu. Onu ben bizzat gördüm, sandalyeye çıkmış büyük resimleri duvara monteliyordu. İşte bu da çekicin hikâyesi."

"En iyisi çekici bulduğumuz yere bırakalım," dedi çavuş, kafası iyice karışmış bir şekilde, "Bu işin çözülmesi için iyi bir beyne ihtiyaç olacak. Bu iş Londra'ya kadar gider." Elindeki lambayı kaldırdı ve odada yavaş yavaş yürüdü. O anda birden heyecanla bağırdı ve perdeyi araladı, "Perde ne zaman çekildi demiştiniz?" dedi.

"Işıklar yandığında," dedi uşak. "Saat 4'ü biraz geçe."

"O halde birisi kesinlikle burada saklanmış olmalı," dedi ve ışığı bırakıp köşede belirgin olan çamurlu bot izlerine doğru gitti. "Bu izler anlattıklarınızı ve düşüncenizi doğruluyor Bay Barker. Perdeler çekildikten sonra saat 4 gibi veya saat 6'ya doğru köprü kapanmadan önce içeri biri girmiş gibi görünüyor. Bu odaya girdi çünkü ilk gördüğü yer burasıydı. Saklanabileceği başka bir yer yoktu ve bu perdeden sızdı. Her şey bu kadar açık. Bu kişi eve soygun amaçlı girmiş fakat hiç beklemediği bir anda Bay Douglas'la karşılaşınca

panikle onu talihsizce öldürüp kaçmış da olabilir. Bu da bir ihtimal."

"Ben de böyle düşündüm," dedi Barker. "Ama sizce de değerli zamanımızı burada konuşarak boşa harcamıyor muyuz? Bir şeyler yapmaya başlamalıyız bence. Örneğin suçlu buralardan çok uzaklaşmadan onu aramakla başlayabiliriz, değil mi?"

Çavuş bir an durup düşündü:

"Sabah 6'dan önce tren yok, yani trenle kasabadan kaçamaz. Karayolunu kullanıyor olsa o zaman da ıslak ve çamurlu kıyafetleriyle elbet ilgi çekecektir. Zaten bana izin verilmediği sürece ben buradan ayrılamam. Ayrıca olayı net bir şekilde görene kadar sizin de buradan ayrılmamanız gerektiğini düşünüyorum."

Doktor lambayı aldı ve cesedi yakından incelemek için başına gitti.

"Bu iz ne?" diye sordu. "Cinayetle bir alakası olabilir mi?"

Ölünün sabahlığının sağ kolu kaymış ve dirseğine kadar sıyrılmıştı. Dirseğinin altında bileğine kadar olan kısımda, solgun derisinin üzerinde kahverengi bir dairenin içinde yer alan bir üçgen şekli vardı.

"Bu dövme değil, hayatımda hiç böyle bir şey görmedim. Bu adam resmen damgalanmış. Bunun anlamı nedir?"

"Anlamını ben de bilmiyorum," dedi Cecil Barker; "Ama bu iz Douglas'ta son 10 yıldır var."

"Ben de gördüm," dedi uşak. "Birçok kez gömleğinin kollarını kıvırdığında tanık oldum. Ne olduğunu hep merak etmişimdir."

"Öyleyse suçla bir alakası yok," dedi çavuş, "Ama yine de garip bir şeyler var. Aslında bu davayla ilgili her şey çok garip. Pekâlâ şimdi ne oluyor?"

Uşak ölmüş adamın elini işaret ederek bir heyecan çığlığı attı.

"Alyansını almışlar!" diye bağırdı.

"Ne!"

"Evet. Bakın. Patronum her zaman alyansını sol elinin serçe parmağına takardı. Onun üzerine de üzeri kabartmalı başka bir yüzük vardı. Son olarak da kıvrılmış olan bir yılan yüzüğü. Yılanlı ve kabartmalı yüzükler burada ama alyansı gitmiş."

"Korkarım haklı," dedi Barker.

"Peki, alyansın her zaman diğerlerinin altında olduğuna emin misiniz?"

"Kesinlikle evet."

"Öyleyse, katil ya da her kimse önce bu kabartmalı yüzüğü çıkarmış, sonra alyansı çıkarmış ve kabartmalı yüzüğü tekrardan takmış."

"Aynen öyle."

Polis çavuşu başını salladı. "Bu konuyla ilgilenmeleri için en yakın zamanda Londra'ya bildirmemiz gerektiğini düşünüyorum," dedi. "White Mason akıllı bir adam. Hiçbir yerel iş onun için zor olmamıştır. Buraya bize

yardıma gelmesi çok zaman almaz. Bu olayı Londra'ya bildirmeden çözmeyi isterdim ama maalesef bu bizim gibiler için oldukça karmaşık bir mesele."

4
Karanlık

Birlstone'deki Çavuş Wilson'dan sabah 3'te acil çağrı alan Sussex dedektif şefi hemen polis merkezine koştura koştura geldi. 5.40 treniyle mesajı İskoçya'ya iletmiş ve saat 12'de bizi karşılamaya gelmişti. Sakin, rahat tavırlı, kırmızı yüzlü, ciddi duruşlu ve sağlam yapılı birisiydi White Mason. Üzerinde bir takım elbise vardı. Görünüşüne bakınca bir çiftçiye benzese de aslında suç araştırma ofisinin en başarılı uzmanlarından biriydi.

"Gerçekten büyük ve karmaşık bir olay Bay MacDonald," diye tekrarlamayı sürdürdü, "Gazeteciler bu olayı duyar duymaz sinek gibi üşüşecekler. Umuyorum ki onlar burunları bu işe sokmadan biz bu gizemi çözüme kavuşturabiliriz. Daha önce böyle bir olay olduğunu hatırlamıyorum. Size sunmak istediğim birtakım şeyler var Bay Holmes. Dr. Watson, tezimizi bitirmeden önce de sizin fikirlerinize ihtiyacımız olacak. Odanız Westville Arms'ta. Başka bir yer bulamadım ne yazık ki, ama oranın temiz ve iyi olduğu konusunda size garanti verebilirim. Bavullarınızı adam taşır. Bu taraftan buyurun lütfen."

Sussexli dedektif oldukça telaşlı ve sempatik bir insandı. 10 dakika içinde hepimizin kanı ona ısınmıştı ve odalarımıza yerleşmiştik. Ve bir 10 dakika sonra da hanın barına oturmuş olaylar hakkında hızlıca bilgilendirilmiştik. MacDonald küçük notlar alırken Holmes her şeyi büyük bir ilgi ve heyecanla zihnine kaydediyordu.

"Olağanüstü" dedi Holmes, hikâye bittiğinde. "Çok ilgi çekici! Bugüne kadar böylesine ilginç ve karmaşık bir olaya daha rastladığımı hatırlamıyorum."

"Bunu diyeceğinizi biliyordum Bay Holmes" dedi White Mason, büyük bir keyifle. "Bizler Sussex'te de böyle bir şey görmedik. Ve böylece size Çavuş Wilson'u bu sabah 3-4 arası aldığım zaman olayın ne şartlarda ve aşamada olduğunu anlatmış bulunmaktayım. Tanrım! Belki de onun kaçmasına izin verdim ama yapabilecek bir şey yoktu. Çavuş Wilson tüm gerçekleri biliyor. Onları kontrol edip düşündüm ve biraz da kendi düşüncelerimi ekledim."

"Onlar nedir?" diye sordu Holmes istekli bir şekilde.

"Hmm, öncelikle çekici kontrol ettim. Orada bana yardımcı olan isim Doktor Wood'du. Çekiçle alakalı herhangi bir şiddet işareti bulamadık. Eğer Bay Douglas kendini çekiçle savunmuş olsaydı kesinlikle orada bir iz olurdu. Ama hiçbir şey bulunmuyor."

"Ama bu elbette ki hiçbir şeyi kanıtlamıyor." diye belirtti dedektif MacDonald. "Çekicin cinayet aleti olarak

kullanılıp üzerinde hiçbir iz kalmamış olma olasılığı da var."

"Elbette ki bu kullanılmadığına dair bir kanıt olamaz. Ama üzerinde bize yardım edecek izler kalmış olabilirdi. Fakat hiçbir şeye ulaşamadım. Ve çekiçten sonra silahı inceledim. İri saçmalı fişeklerdi ve Çavuş Wilson'un da belirttiği gibi tetikler birbirine bağlanmış ve böylece aynı anda iki fişek de ateşlenmişti. Her kim bunu yapmışsa üzerinde çok düşünmüş ve adama hiçbir kurtuluş şansı tanımamış. Ve bu kısa namlulu bir tüfek, en fazla 60 cm olmalı. Biri bunu rahatlıkla montunun içinde taşıyabilir. Üretici ismine rastlamadım. Ama fişeklerin üzerinde 'P-E-N' harfleri var. Geri kalan harfler ise silinmiş."

"P büyük ve E, N küçük mü peki?" diye sordu Holmes."

"Evet, aynen öyle."

"Pensilvanya Küçük Ordu Şirketi- iyi bilinen bir Amerikan firması." dedi Holmes.

White Mason arkadaşıma sıradan bir köylünün Harley Caddesi uzmanının bir kelimeyle zor bir işi çözüme kavuşturduğu andaki şaşkınlık ve hayranlığıyla baktı.

"Bu işimize yarayan bir bilgi Bay Holmes. Haklı olduğunuza dair bir şüphe yok. Harika! Çok iyi! Tüm silah üreticilerinin ismini aklınızda tutuyorsunuz galiba."

Holmes konuyu bir el hareketiyle geçiştirdi.

"Şüphesiz bir Amerikan tüfeği." diye devam etti White Mason. "Kısa namlulu av tüfeklerinin çoğunun Amerika'da kullanıldığına dair bir yazı okumuştum. Bu fişekteki yazıyı görmeden aklımda böyle bir düşünce oluşmuştu. Şimdi biraz daha delile ulaştık: İçeri girip adamı öldüren bir Amerikalı."

MacDonald başını salladı, "Dostum biraz hızlı ilerliyorsun sanki. Henüz eve giren bir yabancı olduğuna dair bir kanıta ulaşamadık."

"Açık cam, pervazdaki kan, garip kart, köşedeki bot izleri ve silah ne oluyor peki?"

"Bunların planlanmamış ve bilerek hazırlanmamış olmadığını bilemeyiz. Bay Douglas da Amerikalıydı ya da uzun bir süre Amerika'da yaşamıştı. Aynı zamanda Bay Barker da öyle. Bu işten bir Amerikalıyı sorumlu tutmak için dışarıdan bir Amerikalı yaratmaya gerek yok."

"Uşak Ames...

"O kim? Güvenilir biri mi?"

"On yıl boyunca Charles Chandos'un yanında kalmış, kaya kadar sert ve katı biri. 5 yıl önce bu köşk alındığından beri de Douglas'la beraber 5 yıl boyunca evde böyle bir silah görmemiş."

"Ama silahın yapısı rahat saklanabilecek şekilde. Fişekteki yazılar da bu yüzden silinmiş. Herhangi bir

kutuda saklanabilir yani. Evde saklanmamış bir silah olduğunu nerden bilebilir?"

"Doğru, o zaman hiç görmediğini söyleyebilirim."

MacDonald başını salladı, "Evde biri olduğuna henüz emin değilim." dedi. "Düşünmenizi öneririm." dedi ve kendini tartışmaya kaptırınca Aberdin aksanı daha da belirginleşmişti. "Sizden bu kurgunun, dışarıdan gelen adamın ve getirilen silahın ne anlama geldiğini iyice düşünmenizi istiyorum. Dostum bu gerçekten akıl almaz bir olay. Genel düşüncelere çok ters bir olay. Bay Holmes, duyduklarınız hakkında siz de fikrinizi belirtin lütfen."

"Pekâlâ, Bay Mac, bu olay sizin davanız." dedi Holmes, gayet ciddi bir sesle.

"Bu adam hırsız değil, böyle bir adamın varlığından da emin değilim. Yüzük işi ve kart bu cinayetin özel sebeplerden ötürü olduğu sonucuna götürüyor. Çok iyi. Burada bu adam kasten bu cinayeti işlemek için eve girmiş. Eğer her şeyi biliyorsa kaçışında zorluk yaşayacağını ve evin suyla çevrili olduğunu da biliyordu. Hangi silahı seçmesi gerekirdi? Tabii ki de dünyadaki en sessiz silahı. Ve o bu silahla işini gördükten sonra camdan kaçıp hendeği geçmeyi ve rahatlıkla kurtulmayı planladı. Ama seçtiği bu gürültülü silahı düşünecek olursak yakalanma olasılığı ev sakinlerinin hemen olay yerine koşmasıyla artıyor. Ve böylesine kısa bir anda o nasıl camdan atlayıp hendeğe ulaşmış olabilir ki? Sizce de doğru değil mi Bay Holmes?

"Gayet güçlü bir teori." diye cevapladı arkadaşım, düşünceli bir şekilde. "Kesinlikle üzerinde düşünülmesi gereken bir akıl yürütme. Bay White Mason, size o hendeğin diğer tarafını kontrol ettirip ettirmediğinizi sorabilir miyim?"

"Elbette ki kontrol ettirdim Bay Holmes ama hiçbir iz bulunamadı. Ama orası zaten taş yığını ve herhangi bir iz kalması da zaten mümkün değil."

"Hiçbir iz, hiçbir kalıntı yok mu?"

"Tek bir şey bile yok."

"Peki, evi gezmemizin bir mahsuru var mı Bay White Mason? Belki gözden kaçmış küçük ayrıntılar fark edebiliriz."

"Ben de size bunu önerecektim Bay Holmes fakat gitmeden önce sizinle tüm gerçekleri ve kanıtları paylaşmanın daha iyi olacağını düşündüm. Eğer sizin ilginizi çekecek bir şey olursa..." White Mason şüpheyle amatör dedektife baktı.

"Daha önceden Bay Holmes ile çalıştım." dedi dedektif MacDonald. "O işini bilir."

"Bu arada," dedi Holmes, gülümseyerek. "Bu işe sadece polise yardımcı olmak ve adaleti sağlamak adına giriyorum. Eğer kendimi resmi güçten ayrı tutuyorsam bunun ilk sebebi ilk önce onların beni kendilerinden ayırmalarıdır. Ayrıca polisin dışında bir skor elde etme gibi bir isteğim de yok. Ama aynı zamanda da Bay White Mason, kendi yolumda kendi istediğim gibi çalışmak

istiyorum ve sonuçları da parça parça değil kendi belirlediğim zamanda toplu olarak sunarım."

"Sizin varlığınız bizi onurlandırıyor ve sizinle her şeyi paylaşacağımızdan emin olabilirsiniz." dedi White Mason, içtenlikle. "Bu arada, Doktor Watson, zamanı geldiğinde kitabınızda bize de yer vereceğinizi umuyoruz."

Köy yolunun iki tarafında budanmış karaağaçların olduğu eski caddesinde yürüdük. Dış ortam koşullarıyla zarar görmüş iki taş sütun ve bu sütunun üzerinde önceden ayağa kalkmış bir aslan Capus heykeli olduğu belli olan bir kalıntı vardı. Dağ yolundaki kısa yürüyüşten sonra karşımıza İngiltere kralı 1. James döneminden kalma alçak bir bina çıktı. Eskiliği tuğlaların kararmış renginden anlaşılıyordu. Evin yanında ise budanmış porsuk ağaçlarından oluşan bahçe vardı. Ahşap köprü ile duru ve cıva gibi berrak görüntüsüyle hendeğin bu soğuk kış güneşinde parıldaması gerçekten göz kamaştırıcıydı.

3 yüzyıldır ayakta duran bu eski ev güç doğumlar, göçler, dans toplantıları ve tilki avcıları toplantısı gibi birçok olaya tanıklık etmişti. Bu kadar uzun zaman boyunca hep güzel şeylere tanıklık eden bu eski köşkün şimdi böylesine karanlık ve berbat bir olaya tanıklık etmesi çok garip geliyordu. Bu yüksek ve sivri çatı ve onların süslü çıkıntılarına bakınca aslında böylesine korkunç bir entrika için gayet uygun bir ortam olduğu söylenebilir. Gizemli pencerelere ve upuzun giden ru-

tubetli duvarları olan ön cepheye bakınca bu trajediye daha uygun bir sahne olamayacağını düşünmeden edemedim.

"Bu cam..." dedi White Mason, "Kalkan köprünün yanındaki bu cam. İşte bu o akşam açık bulunmuş."

"Bir adamın geçemeyeceği kadar dar görünüyor."

"Demek ki şişman bir adam değilmiş. Sizin çıkarımlarınıza şu an gerek yok Bay Holmes, çünkü bunu biz de rahatlıkla anlayabiliyoruz. Ama buradan sizin ya da benim gibi biri geçebilir. O kadar da dar bir yer sayılmaz."

Holmes hendeğin kenarına kadar geldi ve karşıya baktı. Ardından kayalıkları ve onların ilerisindeki çimlere göz attı.

"Buraları çok iyi inceledim Bay Holmes." dedi White Mason. "Hiçbir şey yok, birinin geçtiğine dair hiçbir iz yok. Ama zaten neden iz bıraksın ki?"

"Haklısınız. Neden iz bıraksın? Peki bu su her zaman böyle çamurlu mudur?"

"Genelde rengi böyle. Akıntı kil getiriyor."

"Derinliği ne kadar?"

"İki kıyıda da bir metreden az, yaklaşık 60 cm kadar, ancak orta noktada 1 metreyi buluyor."

"Öyleyse adamın ortada boğulmuş olabileceği fikrine varabilir miyiz?"

"Hayır, kesinlikle böyle bir ihtimal olamaz. Orada çocuk bile boğulamaz çünkü."

Kalkan köprüye doğru yürüdük ve köprüden geçtiğimizde bizi güleryüzlü ve nazik uşak Ames karşıladı. Zavallı uşak hâlâ olayın etkisini üzerinden atamamıştı, yüzü bembeyazdı ve titriyordu. Köy çavuşu uzun, ciddi ve karamsar bir adamdı, hâlâ bu talihsiz olayın yaşandığı odada nöbet tutuyordu. Doktor ise buradan ayrılmıştı.

"Yeni bir gelişme var mı Çavuş Wilson?" diye sordu White Mason.

"Hayır efendim, henüz bir değişiklik yok."

"Öyleyse siz eve gidebilirsiniz yeterince yoruldunuz zaten. Eğer ihtiyaç duyarsak sizi tekrar rahatsız ederiz. Uşak dışarıda beklesin. Ona Bay Cecil Barker'ı, Bayan Douglas'ı ve evin hizmetçisiyle ilgilenip onları uyarmasını söyleyin. Şimdi, beyler, öncelikle kendi düşüncelerimi sizinle paylaşmak istiyorum, ardından sizin düşüncelerinizi dinleyeceğim."

Bu uzman beni gerçekten etkilemişti. Olaylara serinkanlılıkla ve çok mantıklı yaklaşıyordu. Bunlar onun uzmanlığını kanıtlayan tavırlardı. Holmes onu içtenlikle ve dikkatle dinledi.

"Bu bir intihar mı yoksa bir cinayet mi? Önce bu sorunun cevabını bulmamız gerekli beyler. Eğer intiharsa adamın yüzüğünü çıkarıp sakladığını, ardından sabahlığını giyip camı aralık bıraktığını ve...."

"Böyle bir şey gerçekten saçma, intihar düşüncesini kesin olarak eleyebiliriz," dedi MacDonald.

"Bence de. Bu kanıtlarla intihar söz konusu olamaz. Öyleyse bu bir cinayet. Şimdi ise evin içinden biri mi yoksa dışarıdan biri mi bu cinayeti işledi, bunun üzerinde yoğunlaşmamız gerekiyor."

"Pekâlâ, fikirleri duyalım."

"Her iki seçenek için de gerçekten anlaşılması güç gizemler var. Öncelikle evden birinin bu cinayeti işlediğini varsayıp ilerlemeyi öneririm ben. Her şey olup bittiğinde ve herkes henüz uyanıkken bu adamı buraya taşımış olabilirler. Ardından da dünyanın en garip ve gürültülü silahını kullanarak zaten ölü olan adamcağızı vurmuşlardır, bunu yapmalarındaki amaç ise cinayete dışarıdan biri tarafından yapılmış süsü verip civardaki herkesin dikkatini bu noktaya çekmek olabilir. Sonuçta daha önce evde hiçbir zaman böyle bir silah görülmedi. Bu iyi bir başlangıç sayılır değil mi?"

"Hayır, kesinlikle değil."

"Pekâlâ, neyse, silah sesi duyulduktan sonraki 1 dakika içinde herkesin buraya koştuğunu tüm ev halkı onaylıyor. Yani olay yerine gelen ilk kişi Bay Cecil Barker değil. Ama o ilk gelen kişi olduğunu iddia ediyor. İyi ama katil bu 1 dakika içinde nasıl olur da köşede ayak izi bırakıp pencereyi açıp pervazı kanla işaretleyip alyansı da alıp kaçabilir? Bu imkânsız!"

"Evet, çok doğru bir noktaya parmak bastınız," dedi Holmes. "Size tamamen katılıyorum."

"Pekâlâ öyleyse şimdi de katilin eve önceden girip saklandığı ihtimali üzerinde konuşalım. Bu ihtimal zor olsa da bakmakta fayda var: Adam 16.30 ile 18.00 arası eve girdi, yani günbatımıyla köprünün kaldırılma saati arası. Evde misafirler vardı dolayısıyla da kapı açıktı, böylelikle onu kimse durdurmadı ve içeri girmesini garipsemedi. Bu kişi sıradan bir hırsız da olabilir Bay Douglas'a karşı kin besleyen bir düşman da olabilir. Sonuçta kendisi ömrünün belli bir kısmını Amerika'da geçirdiği için ve silahın da Amerikan yapımı olmasından böyle bir sonuca varabiliriz. Adam bu odaya girdi çünkü ilk gördüğü yer burasıydı ve perdenin arkasında saat 11. 30'a kadar saklandı. Bay Douglas o saatte odaya girdiğinde adamla aralarında kısa bir konuşma geçiyor, tabii olduysa, ardından da adam işini görüyor. Bayan Douglas kocasının odaya gitmesiyle silah sesi duymasının arasında geçen zamanın birkaç dakikadan fazla olmadığını söylüyor."

"Mum da bunu doğruluyor zaten." dedi Holmes.

"Kesinlikle öyle. Mumun yeni yakıldığı henüz pek fazla erimemiş olduğundan belli. Saldırıya uğramadan önce mumu masaya koymuş olmalı, yoksa o yere düştüğünde mum da düşerdi. Bu gösteriyor ki odaya girer girmez saldırıya uğramadı. Bay Barker girdiğinde lambayı yakıp mumu söndürdü."

"Pekâlâ, şu aşamaya kadar hepimiz bu fikre katılıyoruz sanırım."

"Şimdi bu gidişat üzerinden olayı yeniden kurgulayalım. Bay Douglas odaya giriyor ve mumu bırakıyor. Adam perdenin arkasından ortaya çıkıyor. Ona silah doğrultuyor ve alyansını alıyor. Nedenini Tanrı bilir ama böyle olmuş olmalı. Bay Douglas yüzüğü ona veriyor. Ardından Bay Douglas ya soğukkanlılıkla ya da çekişme sırasında halının üzerinde duran çekici alıyor, adam da onu böyle korkunç bir şekilde öldürüyor. Silahı bırakıyor ve V. V. 341 yazılı kartı da yanına koyuyor, her ne anlama geliyor ise artık. Ardından da camdan kaçıyor ve hendeğe girdiği anda Cecil Barker olay yerine gelip bu cinayetle yüzleşiyor. Sizce nasıl Bay Holmes?"

"Çok ilgi çekici fakat fazla inandırıcı değil."

"Her şey bu kadar basit değil diye düşünüyorum, eğer bu kurgudan ibaret bir cinayet olsaydı bu kadar kötü bir tabloyla karşılaşmazdık!" diye bağırdı MacDonald. "Birisi onu öldürdü ve her kim öldürdüyse başka bir yolla bunu yaptı. Kaçış yolunun hendeğin içerisinden olmasına nasıl cesaret eder ki? Ve ayrıca kısa bir süre içerisinde kaçmak zorunda olan bir adam nasıl olur da böylesine gürültülü bir av tüfeği kullanmayı seçer? Haydi Bay Holmes, bize yol gösterin. Siz de White Mason'un teorisinin yetersiz olduğunu biliyorsunuz."

Holmes bu uzun tartışma boyunca hiç kıpırdamadan ve yorum yapmadan olan biteni gözlemlemişti, dikkatli ve keskin gözleri sağa sola hareket ediyordu, kaşları şüpheli bir ifadeyle havaya kalkmıştı.

"Bu teoriyi ilerletebilmek için birkaç gerçeğe dikkat çekmek istiyorum Bay Mac," dedi. Cesedin yanında diz çökerek, "Ah Tanrım! Bu yaralar gerçekten çok korkunç. Bir dakikalığına uşağı çağırabilir miyiz? Ames, sen Douglas'ın kolundaki bu damganın uzun zamandan beri orada olduğunu söylemiştin değil mi?"

"Evet efendim."

"Ne anlama geldiği hakkında bir şey duydun mu peki?"

"Hayır efendim, hiçbir şey duymadım."

"Bu yaptırırken çok acı çekmiş olmalı. Şüphesiz ki yakılarak yapılmış. Şimdi görüyorum ki Ames, Bay Douglas'ın çenesinin altında bir iz daha var. Peki bunu daha önce hiç görmüş müydün?"

"Evet efendim, dün sabah tıraş olurken kesmişti."

"Daha önceden de tıraş olurken böyle kesikler olur muydu?

"Uzun zamandır olmuyordu efendim."

"Çok ilginç!" dedi Holmes, "Bu Douglas'ın bir tehlike altında olduğunun farkında olduğunu ve bunun gerginliğiyle de yanlışlıkla çenesini kestiğini gösterir. Dün kendisinde herhangi bir gariplik sezmiş miydin Ames?"

"Bana biraz huzursuz ve heyecanlı gelmişti efendim."

"İşte bu! Demek ki saldırı beklenmedik bir şey değil. Sizce de ufak bir gelişme kaydettik mi? Sorgulamaya devam etmek ister misiniz Bay Mac?"

"Hayır Bay Holmes. Lütfen siz devam ediniz."

"Pekâlâ, o zaman şimdi de V. V. 341 yazılı karta bakalım. Kaba bir karton kâğıt. Evde bu tarz bir şey var mı?"

"Sanmıyorum."

Holmes masaya doğru ilerledi ve masadaki kâğıtla mürekkebe baktı. "Bu odada yazılmamış. Buradaki mürekkep siyah ama kâğıt üzerindeki mor. Kalın uçlu yazılmış olması muhtemel, ama buradakiler ince. Siz bunlardan bir şey çıkarabiliyor musunuz?"

"Hayır efendim, herhangi bir şey çıkaramadım."

"Bu bana gizli bir örgütün işi gibi geldi. Kolundaki damga da bu düşüncemi oldukça destekler nitelikte."

"Ben de böyle düşünüyorum," dedi White Mason.

"Öyleyse bu varsayımlardan yola çıkarak olayı çözümlemeye çalışalım, her ne kadar zor olsa da belki bu bizim ilerlememize yardımcı olabilir. Bu gizli topluluğun üyesi eve giriyor ve Bay Douglas'ın gelişini bekliyor, ardından Bay Douglas'ın kafasını uçurup ardında bir kart ve ölü bir adam bırakıp kaçıyor. O karta da bu şifreyi yazıyor, çünkü örgütün diğer üyelerine bu işin hallolduğunu bildirmeyi amaçlıyor. Organize bir iş olmalı. Ama onca silahın içinden neden özellikle bu seçilmiş?"

"Aynen öyle."

"Ve neden alyansı alınmış?"

"Evet, bir de bu mesele söz konusu."

"Neden herhangi bir tutuklama yok? Saat 2. 30. Gün doğmadan önce 65 km'lik alan içindeki herhangi bir polis memuru bu ıslak yabancıyı nasıl fark etmedi?"

"Haklısınız Bay Holmes."

"Eğer kıyafetlerini değiştirmediyse veya gizlendiği bir yer yoksa çoktan yakalanması gerekirdi. Ne yazık ki polisler şu an onun izini kaybetmiş durumdalar!" Holmes cama doğru yöneldi ve pervazdaki kan izlerini büyüteciyle inceledi. "Bunların ayak izi olduğu bir gerçek. Geniş tabanlı bir ayakkabı. Oysa şu köşedeki ayak izi daha narin ve küçük bir iz. Çok garip. Gerçi her iki iz de fazla belirgin değil. Her neyse. Masanın altındaki şey nedir?"

"Bay Douglas'ın ağırlıkları olmalı," dedi Ames.

"Ağırlıkları mı? Ama burada sadece bir tane var. Diğeri nerde peki?"

"Bilmiyorum Bay Holmes. Belki de bir tane vardı. Aylardır görmemiştim onları."

"Bir ağırlık..." dedi Holmes ciddiyetle. Ama kapının sertçe çalınmasıyla dikkati birden dağılmıştı.

İçeriye giren uzun boylu, iyi giyimli temiz yüzlü bir adam bizi süzdü. Bu gelen kişinin önceden duyduklarım kadarıyla Cecil Barker olduğunu tahmin etmem

zor olmadı. Otoriter gözleri hızlıca bizi sorgularcasına inceledi.

"Toplantınızı böldüğüm için üzgünüm ama son gelişmeleri bildirmek istedim."

"Bir tutuklanma mı var?"

"Maalesef şu an için böyle bir durum söz konusu değil. Ama katile ait olduğu düşünülen bir bisiklet bulmuşlar. Gelin ve bir bakın. Ana kapıdan 100 metre uzakta duruyor."

Bisikletin yanına ulaştığımızda, etrafında 3-4 tane meraklı göz bisikleti gizlendiği çalılıkların arasından çıkarmış inceliyordu. Markası Rudge-Whitworth olan bisikletin oraya varana kadar uzun bir yol kat ettiği belliydi sepetinde ise sadece bir İngiliz anahtarı ve yağ tenekesi vardı.

"Eğer plakası kayıtlı ve numaralı ise polisin çok işine yarayacaktır," dedi dedektif. "Bunu bulduğumuza şükredelim. Nereye gittiğini bilmesek de en azından nereden geldiğini öğrenme şansını yakalayabiliriz. Gerçi ben böyle bir ipucunu burada neden bırakmış olduğunu anlayamıyorum ama... Ayrıca bisikleti burada bıraktıktan sonra nasıl uzaklaşmış olabilir? Bu davadaki karanlık noktaları aydınlatamayacakmışız gibi geliyor bana Bay Holmes."

"Öyle mi diyorsun?" dedi arkadaşım, düşünceli bir şekilde.

"Merak ediyorum."

5
Tanıklar

"Acaba merak ettiğiniz her noktayı inceleyebildiniz mi?" diye sordu White Mason, eve girerken.

"Evet, şimdilik öyle görünüyor," dedi dedektif, Holmes da başıyla onu onayladı.

"O zaman evde bulunanların ifadesini de almak istersiniz heralde. Bunun için yemek odasını kullanabiliriz. Ames, lütfen önce sen gel ve ne biliyorsan anlat."

Uşağın verdiği ifade gayet doğal, içten ve basitti. Douglas 5 yıl önce Birlstone'a geldiğinden beri Bay Douglas'ın yanında çalışıyordu. Amerika'dan ilk döndüğünde yaptıkları görüşmede orada para kazanıp gelen zengin bir beyefendi olduğunu anlamıştı. Kibar ve düşünceli bir patrondu, Ames böylesine iyi ve anlayışlı bir patronla daha önce hiç çalışmamıştı. Efendisi ondan öncelikli görevi olarak açılır kapanır köprüyü her gece kaldırmasını isterdi çünkü bu köprü eski evin bir geleneğiydi ve Douglas gelenekleri yaşatmayı severdi ve gelecek kuşağın da bunu yapması gerektiğini düşünürdü.

Bay Douglas ender zamanlarda köyden ayrılırdı, bazen Londra'ya giderdi ölümünden bir gün önce

de Tunbridge'e alışverişe gitmişti. Ames o gün Bay Douglas'ta bir huzursuzluk ve heyecan sezmişti. Normalde gayet sakin olan patronunun böylesine tedirgin davranışlarına anlam verememişti elbette. O gece çanın şiddetle çalındığı sıralarda henüz yatmamıştı, evin yan tarafındaki kilerdeydi ve oradaki gümüşleri toparlıyordu. Silah sesi duymamıştı, çünkü kiler ve mutfaklar evin arka tarafında kalıyordu ve arada birçok kapalı kapı ve uzun bir koridor vardı.

Evin kâhyası da bu şiddetli çan sesini duyduktan sonra odasından çıkmış ve Ames'le evin önünde karşılaşmışlardı.

Merdivene vardıklarında Bayan Douglas'ın da aşağıya indiğini gördüler. Ama o o kadar da endişeli görünmüyordu. Bayan Douglas merdivenlerden indiğinde Bay Barker da çalışma odasından fırlamıştı. O Bayan Douglas'ı durdurdu ve odasına geri dönmesi için ısrar etti.

"Tanrı aşkına ne olur odanıza geri dönün!" diye bağırdı. "Zavallı Jack ölmüş. Yapabileceğiniz bir şey yok. Tanrı aşkına ne olur geri dönün!"

Baker, Bayan Douglas'ı geri dönmesi için ikna etmeyi başardı ve Bayan Douglas odasına geri döndü. Muhtemelen yaşadığı şok yüzünden bağırmamış ya da Bay Baker'a itiraz etmemişti. Kâhya Bayan Ailen, hanımefendiyle beraber üst kata çıkarak yatak odasında ona göz kulak oldu. Ames ve Bay Barker ise olayın gerçekleştiği odaya geri dönmüşlerdi. O sırada mum

yerine lamba yanıyordu. Vakit kaybetmeden pencereden baktılar fakat hava karanlık olduğu için bir şey görmemişler, herhangi bir ses de duymamışlardı. Sonra Ames çıkıp köprüyü indirirken Bay Barker da aceleyle polise durumu bildirmek için koşturmuştu.

Uşağın ifadesi aynen böyleydi.

Bayan Allen'in anlattıkları da uşakla aynıydı. Kâhyanın odası Ames'in çalıştığı kilerden daha yakındaydı. Çan hızla çalarken kâhya o sırada yatakları hazırlamakla meşguldü. Biraz ağır işitiyordu. Belki de bu yüzden silah sesini duymamış olabilir. Ama kapı çarpması gibi bir ses duyduğunu hatırlıyordu. Bu sesi çan çalmadan yarım saat önce duymuştu. Bay Barker'ın solgun ve çok heyecanlı olduğunu görmüştü. Barker ile Bayan Douglas merdivenlerde konuşuyorlardı. Barker, hanımefendiyi odasına geri dönmesi için ikna etmeye çalışıyordu ve Bayan Douglas o sırada ona bir şey söylemişti ama o duymamıştı.

"Onu yukarı götür! Onunla kal!" dedi Bayan Allen'e.

Bu yüzden de onu odasına götürmüştü ve sakinleştirmeye çalışmıştı. Gerçekten çok heyecanlıydı ve titriyordu ama aşağıya inmek için de bir çaba göstermiyordu. Üzerindeki geceliğiyle, yatak odasındaki şöminenin başında ellerini başına almış öylece oturup kalmıştı. Bayan Ailen tüm gece Bayan Douglas'ın yanında kalmıştı. Diğer hizmetçilerden bahsetmek gerekirse, onların hepsi çoktan uyumuşlardı. Alarmı duyduklarında zaten

polis gelmek üzereydi. Yatak odaları evin arkasında kaldığı için bir şey duymamış olmaları muhtemeldi. Buraya kadar kâhyanın konuşmalarında şaşkınlık ve dualar dışında elle tutulur bir şey yoktu.

Cecil Barker da Bayan Allen'in dediklerini bir tanık olarak onayladı. O gece yaşanan olaylarla ilgili polise söylediği şeylerin üzerine pek fazla bir şey eklemedi. Kişisel fikri, hırsızın camdan kaçmış olduğuydu. Penceredeki kan izi de bu düşüncesini destekliyordu. Zaten köprü kalkık olduğu için başka kaçış yolu da yoktu. Eğer bisiklet gerçekten suikastçının bisikleti ise, onu neden almadan kaçtığını da açıklayamıyordu. Bir metre bile derinliği olmayan o hendekte boğulmuş olmasına da hiç ihtimal vermiyordu.

Aklında cinayetle ilgili kesin bir teori geliştirmişti. Douglas ketum bir adamdı ve hayatının asla anlatmadığı kısımları vardı. Genç bir adamken Amerika'ya yerleşmişti. Barker'la ilk California'da tanışmışlardı. Benito Kanyonu adı verilen bir yerde başarılı bir madencilik işi yürütmüşler ve bu işten çok zengin olmuştu. İkisi birlikte gayet iyi gidiyorlardı ama Douglas birden her şeyi satıp İngiltere'ye dönmeye karar vermişti. O zamanlar dul bir adamdı. Barker da sonra onun sermayesinden faydalanmak için Londra'ya geldi. Ve böylece arkadaşlıkları yeniden canlanmış oldu.

Douglas onda birtakım tehlikelerden kaçıyormuş izlenimi vermişti. California'dan ani kaçışı ve İngiltere'nin böylesine sessiz bir yerinden ev kiralamasının sebebi

sadece bir tehlikeden kaçış ve saklanma olabilirdi. Douglas'ı öldürmeyi amaçlayan gizli ve tehlikeli örgütlerin olduğunu düşünüyordu. Bu düşünceye varmasında ona ölmeden önce anlattığı şeylerin de etkisi vardı.

"California'da Douglas ile ne kadar çalıştınız?" diye sordu dedektif MacDonald.

"Aşağı yukarı 5 yıl."

"O zamanlar bekârdı demiştiniz değil mi?"

"Hayır, duldu."

"Peki, ilk karısının nereli olduğu hakkında bir şey biliyor musunuz?"

"Hayır, ama Alman kökenli olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Ben sadece resmini görmüştüm. Gerçekten hoş bir kadınmış. Ben Bay Douglas'la tanışmamızdan 1 yıl önce tifodan ölmüş."

"Amerika'da yaşadığı hayatıyla ilgili bir şey biliyor musunuz peki?"

"Chicago'dan bahsetmişti. Orayı iyi biliyordu ve orada çalışmış. Bölgedeki demir ve kömür madenleri hakkında bilgi vermişti. Çok fazla seyahat ettiğini biliyorum bir de."

"Politikacı mıydı? Bu gizli örgütün politikayla bir bağlantısı olabilir mi?"

"Hayır, hiçbir şekilde politikayla bir ilgisi yoktu."

"Onun bir suçlu olabileceği düşüncesi aklınızdan hiç geçti mi?"

"Kesinlikle hayır. Tam tersi, hayatımda böylesine dürüst bir adam daha tanımadım."

"California'daki yaşamı hakkında bir gariplik hissettiğiniz oldu mu hiç?"

"Dağ evindeki ofisimizde kalıp orada çalışmayı severdi. Diğer insanların bulunduğu yerlerden uzak kalmak için her zaman özel bir çabası vardı. Bu çabasından ötürü peşinde adamların olduğunu düşünmeye başlamıştım. Avrupa'ya yaptığı bu ani dönüşle de peşinde adamlar olduğundan emin oldum. İnanıyorum ki bir tür uyarı aldı. Ayrılışının haftasında birkaç adam onu sormaya geldiler."

"Nasıl adamlar?"

"Güçlü ve sert görünümlü adamlardı. Onun nerede olduğunu öğrenmek istediler. Ben de Avrupa'ya gittiğini ama tam yerini bilmediğimi söyledim. Onun hakkında iyi şeyler düşünmediklerini anlamak çok da zor olmadı."

"Bu adamlar Californialı, Amerikalı mıydı?"

"Açıkçası Californialılar hakkında pek bir bilgim yok. Tamam, onlar Amerikalıydı. Ama madenci değillerdi. Kim olduklarını bilmiyorum ama bir an hiç gitmeyecekler diye çok korktum."

"Bu 6 yıl önceydi değil mi?"

"Neredeyse 7 yıl."

"Ondan önceki 5 yıl siz California'da beraber iş yaptınız. O halde bu işin geçmişi en az 11 yıl önceye dayanıyor yani, değil mi?"

"Evet, sanırım öyle."

"Bu kadar yıl bu iş inatla sürdürüldüğüne göre ciddi bir sebebi var demektir. Basit bir konu böylesine büyük bir nefrete yol açamaz."

"Ben bu davanın onun bütün hayatını gölgelediğini düşünüyorum. Bu insanlar onun her zaman aklını kurcalıyorlardı."

"Ama neden bir adam tehlikede olduğunu bildiği anda korunmak için polise başvurmaz ki? Sizce bunun sebebi ne olabilir?"

"Belki de korunamayacağı türden bir tehlikeyle karşı karşıyaydı. Bilmeniz gereken bir şey var. Douglas, her zaman yanında silah taşırdı, asla cebinden çıkarmazdı. Ama ne büyük talihsizliktir ki o gece sabahlığını giymiş ve silahını yatak odasında bırakmıştı. Muhtemelen köprü kaldırıldıktan sonra kendini tamamen güvende hissetmiş olmalı."

"Şu tarihleri bir toparlayalım," dedi MacDonald. "Douglas California'dan ayrılalı neredeyse 6 yıl oldu. Siz de ondan sonraki yıl geldiniz değil mi?"

"Aynen öyle."

"Ve 5 yıldır evli. Öyleyse onun evlendiği tarihlerde gelmiş olmalısınız."

"Evliliğinden 1 ay önce geldim. Hatta nikâh şahitliğini de ben yaptım."

"Pekâlâ, Bayan Douglas'ı daha önceden tanıyor muydunuz?"

"Hayır tanımıyordum. İngiltere'den ayrılalı 10 yıl olmuştu."

"Ama geri döndüğünüzden itibaren epey samimi olmuşsunuz, anladığım kadarıyla."

Barker öfkeyle dedektife baktı, "Evet o zamandan beri epey samimi olduk," diye cevapladı. "Bir adamın evini eşiyle de dost olamadan bu kadar sık ziyaret edemezsiniz. İşte ben de bu yüzden onunla samimi oldum. Eğer bu olayın benimle bir bağlantısı olduğunu ima ediyorsanız...."

"Hayır Bay Barker, kesinlikle böyle bir şey ima ettiğim yok. Sadece bu olay için her ayrıntıyı bilmek ve toparlamak istiyorum. Lütfen yanlış anlamayın, bu kesinlikle bir suçlama yaptığım anlamına gelmez. Rica ediyorum böyle düşünmeyin."

"Yine de zaman zaman sorularınızla suçlayıcı ve onur kırıcı oluyorsunuz Bay Mac. Bunu bilmenizi isterim," dedi Barker, sinirli bir şekilde.

"İstediğimiz tek şey gerçekleri duymak. Herkes bir an önce bu işin çözüme kavuşturulmasını, aydınlatılmasını istiyor. Biz de bunun için uğraşıyoruz. Bay Douglas sizin eşiyle olan arkadaşlığınızı onaylıyor muydu?"

Barker'ın rengi soldu ve büyük elleri adeta suçlu gibi birbirine kenetlendi. "Bu tarz sorular sormaya hakkınız yok sizin!" diye bağırdı. "Bu sorduğunuz şeylerin konuyla ve soruşturmayla ne alakası var Tanrı aşkına?"

"Soruyu tekrar etme durumundayım."

"Peki, ben de cevap vermeyi reddediyorum.

"Elbette ki cevap vermeme hakkınızı kullanabilirsiniz ama şunu unutmayın ki cevap vermemek de aslında bir cevaptır. Eğer ki gizleyecek bir şeyiniz yoksa neden bu soruyu cevaplamaktan kaçınıyor ve her soruyu rahatlıkla cevapladığınız gibi bunu da cevaplamıyor sunuz?"

Barker bir an yüzünde sert ve düşünceli bir ifadeyle durdu. Sonra da başını yukarı kaldırıp gülümseyerek, "Pekâlâ baylar, siz sadece işinizi yapıyorsunuz. Bu konuda direnmeye hakkım yok. Ama sadece sizden bir ricam olacak. Lütfen bu konuda Bayan Douglas'ı rahat bırakın. O zaten dertleriyle yeterince meşgul. Zavallı Douglas'ın dünyadaki tek hatası kıskançlığıydı. Bir arkadaşı olarak bana çok düşkündü ve hayatını da karısına adamıştı. Buraya gelip kalmam onu çok mutlu ediyor ve asla gitmemi istemiyordu. Ama ne zaman eşiyle konuşsak ve aramızda bir sempati hissetse kıskançlık damarları tutuyor ve o an ağzına geleni sayıyordu. Sırf bu yüzden kaç kez özür mektupları yazdı bana. Ama size şunu açık yüreklilikle söylemek isterim ki beyler, ne kimsenin Bayan Douglas kadar sevgi dolu ve sadık bir eşi, ne de benim gibi arkadaşına bağlı bir dostu olmuştur!"

Sözlerini coşku dolu ve heyecanlı dile getirişi dedektif MacDonald'ın şüphesini ve ilgisini çekti.

"Ölünün parmağından alyansının çıkarıldığının farkındasınız değil mi?" diye sordu.

"Evet öyle görünüyor," dedi Barker.

"Öyle görünüyor derken neyi kastettiniz? Bu ortada bir gerçek."

Adam karmaşık ve kararsız görünüyordu, "Öyle görünüyor derken yüzüğü kendi çıkarmış olabileceğini kastetmiştim."

"Asıl gerçek yüzüğün ortada olmaması. Kimin çıkardığı şu an önemli değil. Bu insanın aklında evlilikle trajedi arasında ister istemez bir bağlantı kurdurmuyor mu?"

Barker omuzlarını silkerek, "Böyle bir bağlantı kurulabileceğini düşünmüyorum," diye cevapladı. "Ama eğer hanımefendinin onurunu sarsacağını düşünüyorsanız..." dedi ve gözleri sanki aklına bir şey gelmiş gibi parladı, "Üzgünüm ama yanlış yoldasınız. Tek söyleyeceğim şey budur."

"Şu an için soracağım başka bir şey yok," dedi MacDonald, soğuk bir şekilde.

"Ben burada araya girerek sadece ufak bir noktaya dikkat çekmek istiyorum," dedi Sherlock Holmes. "Odaya girdiğinizde sadece yanan tek bir mum vardı değil mi?"

"Evet, aynen öyleydi."

"Bu mumun ışığında bu berbat olayı gördünüz değil mi?"

"Evet."

"Yardım çağırmak için hemen çanı çaldınız, doğru mudur?"

"Evet, doğrudur."

"Hemen yanınıza geldiler mi peki?"

"Bir iki dakika içinde geldiler."

"Ama onlar geldiklerinde mum söndürülmüş ve lamba yakılmıştı. Bu gerçekten ilginç."

Barker'ın yüzünde yine bir kararsızlık ifadesi belirdi. "Bunda ilginç olan nedir anlamıyorum Bay Holmes," dedi, birkaç dakika duraksadıktan sonra. "Mumun ışığı yetersizdi. Odaya girince ilk düşündüğüm şey daha iyi bir ışık kaynağı bulmaktı. Etrafıma bakındım ve masadaki lambayı gördüm. Hemen yaktım."

"Ve mumu söndürdünüz?"

"Evet."

Holmes başka soru sormadı ve Barker hepimize meydan okurcasına bakarak arkasını dönüp odayı terk etti.

Dedektif MacDonald, Bayan Douglas'a yemek odasında ifade vermesi için onu beklediğinin yazılı olduğu bir not gönderdi. Notu alan Bayan Douglas çok geçmeden içeri girdi, 30'lu yaşlarda çok güzel ve uzun boylu bir kadındı. Onu şaşkın ve sarsılmış bir halde göreceğimi sanıyordum ama o bu düşüncemin aksine gayet kendinden emin ve dirayetli bir kadın olarak karşıma çıktı. Yüzü, bu olaya şahit olan herkes gibi

bembeyazdı ama masanın kenarına koyduğu elleri en az benimki kadar sabit duruyordu. Üzgün ama çekici gözleriyle hepimizi inceledikten sonra odanın sessizliğini bozarak, "Bir gelişme var mı?" diye sordu.

Sesinde korku ve umut karışımı bir tonlama vardı.

"Her türlü ihtimali göz önünde bulundurarak yavaş adımlarla ilerliyoruz Bayan Douglas," dedi dedektif, "Hiçbir şeyin gözardı edilmeyeceğine dair bir şüpheniz olmasın."

"Para konusunu düşünmeyin," dedi Bayan Douglas, cansız ses tonuyla. "Bu olayın çözümü için her türlü çabanın gösterilmesini istiyorum."

"Belki siz de bu olay hakkında bir şeyler paylaşarak bize yardımcı olabilirsiniz."

"Hiç zannetmiyorum ama yine de ne biliyorsam her şeyi size anlatmaya hazırım."

"Cinayetin gerçekleştiği bu odaya sizin hiç girmediğinizi söyledi Cecil Barker. Doğru mudur?"

"Evet. O beni merdivenlerden geri döndürdü. Odama gitmem için yalvardı."

"Pekâlâ. Siz aşağıya silah sesini duyduktan sonra koştunuz değil mi?"

"Even apar topar sabahlığımı giydim ve aşağıya koşturdum."

"Bay Barker tarafından durdurulduğunuzda silah sesini duyalı ne kadar zaman olmuştu?"

"Birkaç dakika geçmiş olmalı. Şu an tam bir zaman söylemek zor. Benim önümü kesip geri dönmem gerektiğini ve yapabileceğim bir şey olmadığını söyledi. Ve sonra Bayan Ailen benimle üst kata geldi. Korkunç bir kâbus gibiydi her şey."

"Peki, silah sesini duymadan kaç dakika önce eşinizin o odaya neden gittiği hakkında bir fikriniz var mıydı?"

"Maalesef hiçbir bilgim yoktu. Soyunma odasından çıktıktan sonra ne yaptığını görmedim. Her gece yatmadan önce zaten evi mutlaka gezerdi, özellikle yangından korktuğu için tüm lambaların kapalı olduğunu kontrol ederdi. O geceye dair onda tek hatırladığım ne kadar gergin ve endişeli olduğuydu. "

"İşte gelmek istediğim nokta tam da burası Bayan Douglas. Siz eşinizle İngiltere'de tanıştınız değil mi?"

"Evet 5 yıllık evliydik."

"Amerika'da yaşadığı süreç ve akabinde İngiltere'ye taşınması hakkında bir şeyler duydunuz mu? Demek istediğim onun geçmişinde tehlike altında olabileceği bir olay yaşayıp yaşamadığını biliyor musunuz?"

Bayan Douglas gergin bir şekilde düşündükten sonra bu soruyu başıyla onayladı. "Her zaman onun tehlike altında olduğunu düşünmüştüm. O ise benimle bu konuyu tartışmaktan kaçınırdı. Bu güvensizlikten değildi çünkü aramızda büyük bir sevgi ve güven bağı vardı. Sanıyorum ki endişelenmemi veya üzülmemi is-

temiyordu. Bu yüzden de sırf ben huzursuz olmayayım diye sessizliğini korudu ve benimle bu tehlikenin ne olduğunu asla paylaşmadı."

"Öyleyse onun tehlikede olduğunu nasıl anladınız?"

Bayan Douglas'ın yüzü gülümsemeyle aydınlandı, "Sizce bir koca bir sırrı, karısından ömür boyu saklayabilir mi? Ne zaman konu açılsa Amerika'daki hayatı hakkında konuşmayı reddetmesinden bir şeyler sakladığını anlıyordum zaten. Dahası gün içinde aldığı bazı tedbirlerden de bir şeyler sakladığını hissediyordum. Sonra zaman zaman ağzından kaçırdığı bazı laflar oluyordu. Hiç tanımadığı yabancı insanlara karşı şüpheci bakışlarını görüyordum. İşte bütün bunlar kocamın güçlü düşmanları olduğunu, onu sürekli izlediklerini ve bu yüzden de fazlasıyla tedirgin olduğunu destekliyordu. Bundan o kadar emindim ki, eve geç geldiğinde ya da hiç gelmediğinde onun yaşadığına dair şüphelenir ve gerilirdim."

"Bir mahzuru yoksa sizin böyle şüphe duymanıza yol açacak neler söylediğini öğrenebilir miyim?" dedi Holmes."

"Korku Vadisi." diye cevapladı kadın. "Ben ona sorduğumda verdiği cevap buydu."

"Ben Korku Vadisi'ndeydim. Hâlâ da çıkabilmiş değilim"

"Asla çıkamayacak mıyız bu Korku Vadisi'nden?" diye sorardım, onu olduğundan da gergin gördüğüm zamanlarda ve o da bana *Bazen asla çıkmayacağımızı düşünüyorum,."* diye cevap verirdi."

"Peki, Korku Vadisi derken neyi kastettiğini hiç sordunuz mu?"

"Birkaç kez denedim ama her seferinde yüzü ölü gibi oldu ve başını sallayarak, 'Birimizin onun gölgesinde olması yeterince kötü.' demişti. 'Lütfen Tanrım, o gölge asla üzerimize düşmesin.' Bu vadinin gerçek bir vadi olup Douglas'ın da bir süre yaşadığı korkunç bir yer olduğunu düşünüyorum ama maalesef size söyleyebileceğim daha fazla bir şey yok."

"Peki, herhangi bir isimden söz etti mi?"

"Evet, 3 yıl önce çıktığı bir av dönüşünde çok ateşli bir hastalık geçirmişti. O dönem bir ismin dudaklarında sürekli tekrarlandığını hatırlıyorum. Sinirle ve korkuyla 'McGinty' diyordu. Vücutların efendisi McGinty. İyileştiği zaman bu adamın kimin efendisi olduğunu sordum. 'Tanrıya şükür benim efendim değil!' dedi ve kahkahayla güldü. Ağzından alabildiğim tek cümle bu oldu. Ama Vücutların Efendisi McGinty ile Korku Vadisi arasında bir bağlantı var gibime geliyor."

"Bu da incelenmesi gereken diğer bir nokta," dedi dedektif MacDonald. "Londra'da, tanışmışsınız ve orada nişanlandınız değil mi? Düğün sırasında romantik, gizemli ya da sıra dışı bir olay oldu mu?"

"Her zaman romantizm vardı. Sıra dışı, gizemli hiçbir şey yoktu."

"Size âşık olan bir rakibi var mıydı Bay Douglas'ın?"

"Hayır, ben her zaman oldukça yalnızdım."

"Elbette ki alyansın alındığını duymuşsunuzdur. Bu size bir şeyler çağrıştırıyor mu? Geçmişinden kalma bir adamın onu bulup öldürdüğünü varsayarsak, ne gibi bir sebeple onun alyansını almış olabilir?"

Bir an kadının dudaklarında garip bir gülümseme gördüğüme yemin edebilirdim.

"Gerçekten verecek bir cevabım yok," diye yanıtladı Bayan Douglas. "Ama gerçekten çok olağanüstü ve garip."

"Pekâlâ, sizi daha fazla tutmayalım. Böyle bir zamanda bize vakit ayırdığınız için teşekkür ederiz," dedi dedektif. "Şüphesiz ki başka noktalar da var ama şu an bunları referans alarak ilerlememiz yeterli olacaktır. İhtiyaç halinde size yine danışırız."

Bayan Douglas ayağa kalktı. Yüzündeki sorgulayıcı ifade yine gelmişti. "İfadem ve anlattıklarım sizde nasıl bir düşünce uyandırdı?" diye gözleriyle soruyordu ve ardından başıyla selam vererek odadan çıktı.

Bayan Douglas kapıyı kapatıp çıktığı anda, "Gerçekten güzel, çok güzel bir kadın," dedi MacDonald düşünceli bir şekilde. "Diğer taraftan Barker denilen adam burada fazlasıyla vakit geçirmiş ve bir kadı-

nı cezbedecek yakışıklılığa sahip. Ölen adamın onu kıskandığını kendisi de kabul etti ve bu kıskançlığın sebebini o da biliyor. Bir de şu alyans meselesi var. Bu ayrıntıyı atlayamayız. Ölü adamın parmağından yüzüğü çıkaran biri var karşımızda. Siz bu konuda ne söyleyebilirsiniz Bay Holmes?"

Arkadaşım başını ellerinin arasına almış ve derin düşüncelere dalmıştı. Bir süre sonra ayağa kalkıp çanı çaldı.

"Ames," dedi Holmes, uşak odaya girdiğinde. "Bay Cecil Barker şu an nerede?"

"Hemen bakayım efendim."

Uşak bir dakika sonra geri geldi ve Barker'ın bahçede olduğunu bildirdi.

"Ames, geçen akşam çalışma odasına girdiğinizde Barker'ın hangi ayakkabıyı giydiğini hatırlıyor musun?"

"Evet Bay Holmes. Yatak odası terliklerini giymişti. Polise gitmeden önce botlarını ben getirdim çünkü."

"Peki şimdi terlikler nerede?"

"Holdeki sandalyenin altındalar."

"Çok iyi Ames. Elbette ki bu bizim için önemli. Hangi izlerin Barker'a, hangi izlerin katile ait olduğunu tespit etmemiz lazım ki doğru bir şekilde ilerleyebilelim."

"Evet efendim. Ama size terliklerde kan lekesi olduğunu söyleyebilirim. Tabii benimkilerde de vardı."

"Odanın durumunu göz önünde bulundurursak bu gayet normal. Pekâlâ Ames. Sana ihtiyacımız olursa yine çağırırız, teşekkürler."

Birkaç dakika sonra çalışma odasındaydık. Holmes holdeki terlikleri de almıştı. Ames'in de söylediği gibi, terliklerin her ikisinin de tabanı kan içindeydi.

"Garip!" diye mırıldandı Holmes, "Hem de çok garip."

Terlikleri pencere pervazındaki kan izlerinin üzerine koydu. Pervazdaki ayak iziyle bu terlik tamamen uyumluydu. Holmes meslektaşlarına bakarak sessizce gülümsedi.

Dedektif heyecanla hareketlendi. Ağır İskoç aksanıyla, "Vay canına!" diye bağırdı. "Tamamen uyuyorlar! Bu izleri Barker yapmış olmalı. Herhangi bir çizme izinden daha geniş. Fazla yayvan bir ayak izi olduğunu söylemiştiniz. İşte bu da onun açıklaması. İyi de bu ne demek oluyor şimdi Bay Holmes?"

"Evet, sebep ne?" diye düşünceli bir şekilde tekrarladı, arkadaşım Holmes.

White Mason mesleki bir tatminkârlıkla kıkırdayarak ellerini ovuşturdu, "Bunun sıra dışı bir olay olduğunu size en başta söylemiştim!" diye yükseltti sesini. "Gerçekten de öyle değil mi?"

6
Aydınlanma

Konakladığımız handaki küçük odamıza tek başıma dönerken üç dedektifi de bu olaydaki incelemeleri gereken birçok mesele nedeniyle yalnız bıraktım. Ama dönmeden önce evi çevreleyen bu bahçede bir tur atmayı da ihmal etmedim. Bahçenin etrafındaki budanmış porsuk ağaçlarının ve çimlerin ortasındaki eski güneş saatinin oluşturduğu bütünlük bütün gerginliğimi almıştı.

İnsan bu derinlemesine huzur veren atmosfer içinde tüm kâbusları, tüm sorunlarını unutabilir ve bu güzelliğin içine dalabilirdi. O kadar ki, o kanlı olay yerinin burası olduğunu insan bu bahçe içinde gezerken bir anlığına unutabilirdi bile. Az önce de söylediğim gibi bu porsuk ağaçları bahçeyi çevrelemiş çember içine almıştı. Bahçenin uç sınırına doğru kalınlaşarak adeta bir set oluşturuyorlardı. Bu setin diğer tarafında ise gözlerden uzak bir taş yığını vardı. O tarafa yöneldiğimde bir adam konuşması ve ona eşlik eden bir kadın kahkahası duyuyordum.

Biraz yürüyünce oraya vardığımda duyduğum seslerin Bayan Douglas ve Bay Barker'a ait olduğunu gördüm. Onlar beni fark etmemişlerdi. Ama Bayan

Douglas'ın bu rahat tavırları gerçekten beni çok şaşırttı. Yemek odasında onun ifadesini alırkenki üzgün ve şaşkın kadından şu an hiç eser yoktu. Yüz ifadesi yaşama sevinciyle doluydu ve Barker'ın esprileriyle oldukça halinden memnun görünüyor ardı ardına neşeli kahkahalar atıp duruyordu. Barker onun karşısına oturmuş, ellerini kenetlemiş ve öne doğru eğilmiş bir şekilde gayet samimi bir halde Bayan Douglas ile muhabbet ediyordu. Resmen yüzlerindeki maskeyi burada çıkarmışlar ve oldukları gibi davranıyorlardı. Aralarında hızla bir şeyler konuştuktan sonra Barker ayaklanıp yanıma geldi:

"Afedersiniz efendim, siz Dr. Watson musunuz?"

Bu soruyla karşılaştığım an bir an ne diyeceğimi şaşırdım ve kısa bir duraklamadan sonra gördüğüm manzara karşısında şaşırdığımdan olsa gerek, soğuk bir şekilde başımla onayladım.

"Sherlock Holmes ile yakın arkadaşlığınızı iyi bildiğimiz için Dr. Watson olduğunuzu düşündük. Eğer sizin için bir mahzuru yoksa, rica etsem biraz Bayan Douglas ile konuşabilir misiniz?"

Donuk bir yüzle Barker'ı takip ettim. Yerde yatan paramparça cesedin görüntüsü gözümün önünden bir türlü gitmiyordu. Bu facidan birkaç saat sonra eşi ve yakın arkadaşı çalıların arasında nasıl hiçbir şey olmamış gibi eğlenip kahkahalar atabiliyordu, ona da anlam veremiyordum. Hanımefendiyi saygıyla selamladım. İfadesini aldığımız yemek odasında da aynen

bu şekilde davranmıştım. Şimdi ise çekici bakışlarına anlamsız ve tepkisizce bakıyordum.

"Sanırım taş kalpli ve duygusuz olduğumu düşünüyorsunuz," dedi Bayan Douglas.

Omzumu silkerek, "Bu benim işim değil," dedim.

"Bir gün belki bana hak verirsiniz. Eğer fark ederse..."

"Doktor Watson'ın fark etmesine gerek yok." dedi Barker hızlıca, "Kendisi de söyledi, bu onun işi değil."

"Kesinlikle öyle," dedim. "Ve şimdi sizden yoluma devam etmek için müsaade istiyorum."

"Bir dakika Doktor Watson," diye bağırdı Bayan Douglas. "Başka kimseye soramayacağım bir soru sormak istiyorum. Bu bende büyük bir farklılığa yok açabilir. Bay Holmes'un polisle yakından bağlantısı olduğunu herkesten fazla biliyorsunuz. Kendisine verilen özel bilgiyi diğer dedektiflerle paylaşmak zorunda mı?"

"Evet, gerçekten," diye araya girdi Barker. "O tek başına mı bu işi üstlendi yoksa başkalarıyla beraber mi hareket ediyor?"

"Bu konuda konuşmam ne derece doğrudur bilemiyorum."

"Size ısrarla yalvarıyorum Bay Watson. Bu konuda bizi aydınlatırsanız gerçekten çok büyük yardımınız dokunmuş olacak."

Kadının sesinde öyle ikna edici bir ton vardı ki az önce söylediğimi ve düşündüklerimi bir kenara bırakıp bu soruyu cevaplamaya ikna oldum.

"Bay Holmes bağımsız çalışan bir dedektif." dedim. "Kendi kendinin patronu ve her zaman kendi kendine aldığı kararlar doğrultusunda hareket eder. Aynı zamanda elbette ki polis memurlarıyla sahip olduğu bilgileri müşterisinin taleplerine sadık kalarak paylaşır. Ve onların bir suçu aydınlatabilmeleri için de hiçbir şeyi saklamaz. Bunlara ek olarak söyleyeceğim son şey var, daha fazla bilgi almak isterseniz lütfen sorularınızı Bay Holmes'a sorun."

Sözlerime son verdikten sonra şapkamla onları selamlayarak yoluma devam ettim ve onları bu gizli sette otururken bıraktım. Yolun sonuna geldiğimde arkamı dönüp onlara baktığımda ikisi de kaldıkları yerden sohbetlerine devam ediyorlardı. Ve ardımdan bakmalarından anladığım kadarıyla tartıştıkları şey de az önceki konuşmamızdı.

"Onların sırlarını öğrenmek gibi bir isteğim yok," dedi Holmes, olanları ona anlattığımda. İki meslektaşıyla tüm akşamüstünü bu evi araştırmakla harcamıştı ve şu an resmen çay krizindeydi. Ben de ona hemen bir çay söyledim.

"Ortada sır yok Watson, eğer bir tutuklama ya da suçlu olursa onlar için bu durum hoş olmayabilir."

"Olayların bu aşamaya geleceğini düşünüyor musun?"

Holmes, gayet neşeli bir yüz ifadesiyle, "Ah değerli Watson, olayın çözüm aşamasına vardığımızda sana zaten bunları tüm gerçekliğiyle göstereceğim. O kayıp ağırlığı bulana kadar tam olarak bir ilerleme gösterdiğimizi söyleyemem."

"Ağırlık!"

"Watson, bu olayın kayıp ağırlıkla da bağlantısı olduğunu nasıl göz ardı edebilirsin? Peki, tamam, bunun için yüzünü asmana gerek yok. İkimizin dışında hiçbir uzmanımız henüz bu ağırlık kaybının öneminin farkında değiller. Bir ağırlık, Watson! Bir sporcunun tek bir ağırlıkla çalışması? Bir düşünsene Watson, tek taraflı ağırlık kaldırma sonucunda ne olur? Yamuk bir bel. Ah Watson, bu gerçekten şok edici bir sonuç değil mi?"

Ağzında tosttan aldığı bir ısırık ve gözlerindeki o hınzır parıltıyla benim düşünceli yüzümü izliyordu. Onun bu iştahı, başarılarının bir ödülüydü. Çünkü günlerce yemek düşüncesi bile olmadan bu dosyayla uğraşmıştı. Şimdi ise bu yorgunluğun acısını piposunu derin derin tüttürerek ve bu küçük han odasında volta atarak çıkarıyordu. Yemeği bittiğinde sonunda ateşin başına oturup, içinden düşünen bir adamın iç sesi gibi konuşarak davadan bahsetmeye başladı.

"Bir yalan var ortada Watson, büyük, planlanmış, karmaşık bir yalan. Bizi burada buluşturan asıl şey de bu! Barker tarafından söylenen her şey sadece bir yalandan ibaret. Ve Barker'ın ifadesi Bayan Douglas'ın

anlattıklarını da kapsıyor. Yani ikisi de aynı yalana ortaklar. Bir birlik içinde ikisi de büyük bir oyun oynuyor. Böylelikle ortaya daha büyük bir soru çıkıyor. Onların yalan söyleme amaçları ne? Onların böylesine gizlemeye çalıştıkları doğru ne? Haydi deneyelim Watson, sen ve ben birlik olup bu yalanın peşinden gidelim bakalım doğruyu keşfedebilecek miyiz? Onların yalan söylediğine nasıl emin olacağım?"

"Çünkü anlatılan her şey doğru olamayacak kadar saçma ve alakasız. Bir düşün! Bize anlatılan hikâyeye göre cinayet işlendikten sonraki bir dakika içinde katil alyansı almak için diğer yüzüğü çıkarmış, sonra tekrar çıkardığı yüzüğü takmış ve sonra kurbanın yanına o kartı bırakıp kaçmış. Bu kulağa oldukça saçma ve imkânsız gelmiyor mu?"

"Bu da bir olasılık tabii, düşüncene saygı duyuyorum Watson. Ama yüzük belki de adam öldürülmeden önce alındı. Mumun kısa süre yanmış olması aralarında uzun bir konuşma geçmediğini gösterir. Böyle korkusuz görünen bir adamın kısa bir süre içinde yüzüğünü katile teslim etmesi nasıl olabilir? Hayır, Watson, bence katil, ölüyle bir süre lamba yanarken beraber kaldı. Bu konuda hiçbir şüphem yok."

"Ama ölüme bir silahın sebep olduğu apaçık ortada. Bu yüzden ateş bize söylenenden daha önce edilmiş olmalı. Böyle bir konuda da hata yapılamaz. Yani bu da demek oluyor ki, biz ateş sesini duyan 2 kişi, Barker ve Bayan Douglas tarafından kurulmuş bir komployla

karşı karşıyayız. Pencere pervazındaki kan izinin de kasten Barker tarafından yapıldığı konusunda da bilgi sahibi olduk. Bunun sebebi de polise hedef şaşırtmak ve yanlış ipuçları toplamasını sağlamak. Bu da onun aleyhinde bir delildir."

"Öyleyse şimdi kendimize sormamız gereken soru bu cinayetin aslında saat kaçta işlendiğidir. Saat 10.30'a kadar hizmetçiler ayaktaydı, demek ki bu saatten önce olma şansı yok. 10.45 gibi kilerdeki Ames dışındaki herkes odasına çekildi. Bugün senin ardından MacDonald ile bir deney yaptık. Tüm kapıları kapatıp kilere girdim. O sırada dedektif de çalışma odasına gitti. Bu mesafeden çalışma odasındaki hiçbir sesin duyulmadığını test etmiş oldum. Ancak kâhyanın odasında durum böyle değil. O oda koridordan fazla uzak değil ve ancak çok yüksek ses olursa bunun işitilebileceğini gördüm. Şimdi bu av tüfeği eğer hedefe çok yakın bir yerden ateşlenirse sesi bir derece boğuk çıkar. Ama sessizlikte bu ses Bayan Allen'in odasından çok rahatlıkla duyulur. Bize söylediği gibi kulaklarında bir sorun var ama ifadesinde alarm verilmeden yarım saat önce kapı çarpması sesi duyduğunu belirtmişti. Ve o zaman da saat 10.45 oluyor. Şüphesiz ki duyduğu ses silah sesiydi. Ve şimdi yapmamız gereken şey, Barker ve Bayan Douglas'ın katil olma ihtimalini göz ardı ederek saat 10.45 ile alarmın verildiği saat olan 11.15 arasında ne yaptıklarını bulmak. Onlar ne yapıyordu ve neden hemen alarm vermediler? Çözmemiz gereken şifre bu-

dur ve ne zaman buna cevap bulursak o zaman olayın aydınlanması noktasında doğru adımlar atarız."

"Ben bu iki insanın arasında bir iş olduğunu iyice düşünmeye başladım. Kocasının ölümünden sonra hiçbir kadın kahkaha atıp eğlenecek kadar taş kalpli ve duygusuz olamaz."

"Kesinlikle öyle. Bir eşin yapabileceği davranışlar değil bunlar. Onda hiçbir şekilde kadınsı duyarlılık görmüyorum Watson. Tecrübelerime dayanarak konuşmam gerekirse, bu tam bir komplo olmalı. Çünkü hiçbir kadın, ifade verirken eşinin cesediyle ilgilenmez ve ona bakamaz. Eğer bir gün olur da evlenirsem Watson, tek isteğim ben orada onun birkaç metre uzağında yatarken onun beni umursamayıp kâhyayla uzaklaşmasına engel olacak bir sevgi bağı yaratabilmektir. Eğer gerçekten ortada bir şey yoksa, bu olay başlı başına bir komplo olarak aklımda şekilleniyor."

"Öyleyse şu an Bayan Douglas'ın bu cinayetin sorumlularından biri olduğunu düşünüyorsun, doğru mu?"

"Soruyu böylesine doğrudan ve açık şekilde sorman gerçekten çok hoş Watson," dedi Holmes, piposunu bana doğru sallayarak, "Bana kurşun gibi ağır ve soğuk geliyorlar. 'Barker ve Bayan Douglas bu cinayet hakkındaki doğruyu bilip bu doğruyu gizlemek için işbirliği yapıyorlar mıdır?" diye sorsaydın sana net bir şekilde evet öyle derdim. Ama senin az önce sorduğun

sorunun cevabı tam net değil. Biraz durup önümüzdeki engelleri ve çelişkileri düşünelim."

"Bu çiftin yasak bir aşk yaşadığını ve bu yüzden de aralarındaki bu adamdan kurtulmak için bu cinayeti işlediklerini varsayalım. Ve bu aşktan da çalışan hizmetçilerin hiçbir şekilde haberleri olmadığını, bunu hissetmediklerini düşünelim. Ama diğer taraftan Douglas çiftinin birbirlerine olan sıkı bağlılıklarını da aklımıza getirdiğimizde bu ihtimal biraz sönük kalıyor."

"Ben, böyle bir şeyin doğru olmadığından adım kadar eminim," dedim ve bahçedeki içten gülümseyen o sağlıklı yüzü gözümün önüne getirdim.

"Pekâlâ, en azından böyle bir izlenim bırakmışlar. Her neyse... Biz onların herkesi kandırabilecek kadar zeki ve düzenbaz bir çift olduklarını, kadının da kocasını öldürmek için bir plan kurduğunu varsayacağız ki bu adamın hayatı uzun süredir birtakım tehlikeler altında..."

"Bu sadece Baker ve Bayan Douglas'ın iddia ettikleri bir şey."

Holmes düşünceli görünüyordu. "Doğru haklısın Watson. Onların söylediği her şeyi en baştan itibaren yalan ve yanlış olarak kabul edecektik. Senin düşüncene göre gizledikleri herhangi bir sır ya da gizli bir örgüt yok. Korku Vadisi şey ya da Patron MacBilmemne, ya da başka herhangi bir şey yok. Pekâlâ, ama bu çok kapsamlı bir iddia. Bunun bize neler getireceğine bir bakalım. Onlar bu suçun sorgulanma aşamasında bu

teoriyi kurdular. Ve ardından dışarıdan gelen bir adam olduğu izlenimi vermek için parka bisiklet bıraktılar. Pervazdaki izler de aynı düşünceyle yapıldı. Ve tabii ki evde hazırlanan ve adamın yanına bırakılan o kart da. Hepsi senin varsayımını destekler nitelikte dostum. Ama şimdi bir de şu hipoteze hiç uyum sağlamayan noktalara göz atalım. O kadar silah varken neden Amerikan bir av tüfeği seçildi? Sesin hiç dikkat çekmeyeceğinden ve kimsenin odaya gelmeyeceğinden nasıl emin olabildiler? Mesela Bayan Ailen. Kapı çarpması sesi duyduğunda dışarı çıkmamış. Bu suçlu çift tüm bunları nasıl göze alabildi Watson?

"Bunları gerçekten açıklayacak bir düşüncem yok."

"Öyleyse bir kez daha başa saralım, bir kadın ve sevgilisi kocasını öldürmeyi planladıktan ve bunu icraata geçirdikten sonra neden alyansı alarak bu suçun sebebini açığa çıkarsın? Bu senin aklına yatıyor mu Watson?"

"Hayır, hiç mantıklı gelmiyor."

"Peki, bir de şu bisiklet konusu var. Bir kaçağın ihtiyacı olan ilk şeyin orada bırakılmış olması çok da garip değil mi? Sonuçta oradan onu uzaklaşmasına imkân sağlayacak tek şeyi bisikleti. Ve hangi akla hizmet olarak onu orada bırakarak kaçabilir?"

"Bunu ben de açıklayamıyorum."

"Olaylar arasında açıklanabilecek bir bağ yok zaten. Haydi, o zaman şimdi tüm gerçekleri bir kenara bırakıp hayal gücümüzü kullanalım. Belki o zaman doğru bir bağlantı kurabiliriz. Hem hayal de gerçeğin atasıdır değil midir?"

"Çok önemli bir sır olduğunu varsayalım. Douglas'ın hayatının en utanç verici ve büyük sırrı. Ve bu büyük sır da ondan öç almak isteyen biri tarafından, bir dış güç tarafından cinayete yol açıyor. Bu intikamcı katil, sebebini bilmediğimiz bir şekilde Douglas'ın alyansını aldı. Bu adamın ilk evliliğine dayanan bir intikam olabilir. Tabii ki sebebini bilmiyoruz. Katil uzaklaşmadan önce Barker ve Bayan Douglas odaya girdi. Ve eğer bu cinayeti söyleyecek olurlarsa büyük sır açığa çıkar diye, bu adam tarafından tehdit edildiler. Onlar da adamdan korkarak sustular, onun gitmesini tercih ettiler. Sonra da kendilerine de zarar vermesin diye köprüyü indirip kaçmasına izin verdiler, ki bu gayet sessizce yapılabilecek bir iş, sonra tekrar kaldırdılar. Böylece katil de gayet rahat kaçtı. Ve bu sebeptendir ki adam bisiklete binmek yerine yürüyerek gitmeyi seçti. Bu yüzden de bisikleti, yeterince bu alandan uzaklaşana kadar kimsenin bulamayacağı bir yere bıraktı.

En azından ihtimali olan ve mantık çerçevesinde şeyler üretiyoruz değil mi?"

"Evet, kuvvetli bir olasılık," dedim, biraz çekinceyle.

"Her ne olduysa bunların tamamının fazlasıyla sıra dışı olduğunu unutmamalıyız Watson. Şimdi bu varsayıma dayalı konuşalım. Bu çift, suçlu olmaları muhtemel olan bir çift. Ve bu suçu işlemiş olsalar da olmasalar da üzerlerinde şüphe olduğunu fark ettiler. Aksini iddia etmeleri ve kanıtlamaları zordu. Ve bu yüzden de hemen bir çözüm yolu düşündüler, senaryo kurdular. Sanki hırsız camdan kaçmış görünümü vermek için Barker'ın terlikleriyle pervazda kanlı ayak izi bıraktılar. Ateş sesini duyan iki net isim onlardı ve bu yüzden de yapmaları gerekeni yapıp alarmı çaldılar. Ama olaydan yarım saat sonra."

"Peki tüm bunları nasıl kanıtlamayı amaçlıyorsun?"

"Pekâlâ, eğer dışarıdan gelen biri olsa izi bulunup yakalanırdı. Bu da tüm kanıtların en etkili sonucu olurdu. Ama neyse ki en azından, bilim hâlâ bizim yanımızda ve çözüm için ondan faydalanabiliriz. Çalışma odasında geçireceğim yalnız bir gecenin bana oldukça yardımcı olacağı kanısındayım."

"Yalnız bir gece!"

"Hemen odaya gitmeyi planlıyorum. Barker'dan hiç haz etmeyen Ames ile birlikte bunu ayarladım. Odada oturacağım ve odanın havasının bana ilham verip vermeyeceğini göreceğim. Ben Genius Loci'ye inanıyorum. Göreceğiz Watson. Bu arada büyük şemsiyen yanında mı?"

"İşte burada."

"İzin verirsen yanımda götürmek istiyorum."

"Tabii ki. Ama eğer bir tehlike varsa, bu çok yanlış bir silah seçimi."

"Ciddi bir durum yok Watson, olursa yardımını isterim zaten. Ama şemsiyeye ihtiyacım var. Şu an tek beklediğim gelişme Tunbridge Kaplıcalarından gelecek meslektaş arkadaşlarımın bisikleti inceledikten sonra verecekleri rapor."

Araştırmamızda önemli gelişmeler kaydeden Dedektif MacDonald ve White Mason, araştırma yaptıkları yerden neşeyle döndüklerinde akşam çökmüştü.

"Başta evde bir yabancı olduğuna dair şüphelerim olduğunu kabul ediyorum," dedi MacDonald. "Ama sonra bu şüphe zamanla kayboldu. Bisikleti keşfedip tespit ettirdik ve adam hakkında tarife de sahibiz, bu da bu yolculuğumuzda attığımız büyük bir adım oldu."

"Bu bana sonun başlangıcı gibi geliyor," dedi Holmes. "İkinizi de tüm kalbimle kutluyorum."

"Pekâlâ, Bay Douglas'ın Tunbridge Kaplıcaları'na gitmesinden bir gün önceki huzursuz hallerinden yola çıktım. Bir tehlike olduğunu oraya gittiğinde fark ediyor. Bu yüzden eğer dışarıdan gelen biri varsa mutlaka Tunbridge Kaplıcalarından gelmiştir. Ve biz de bu düşünceyle bisikleti alarak kaplıca bölgesindeki otelleri gezdik, bu bisikleti daha önce görüp görmediklerini sorduk. Eagle Commercial'ın müdürü de bu bisikleti 2 gün önce gelip otellerinde oda tutan Hargrave adında birinin yanında

gördüklerini söyledi. Bu bisikletle beraber müşterinin küçük bir de valizi varmış. Kayıt defterine adres olarak Londra yazmış ve açık adres belirtilmemiş. Valiz Londra yapımıymış ve içindekiler de İngiliz malıymış. Ama adam şüphesiz ki Amerikalıydı."

"Harika, çok iyi," dedi Holmes neşeyle, "Ben burada arkadaşımla boş teoriler üretirken siz neler neler yapmışsınız! Gerçek işler başarmışsınız."

"Teşekkür ederiz Bay Holmes," dedi dedektif, büyük bir keyifle.

"Bu olanlar senin teorine de uyum sağlayıp doğrulayabilir," dedim.

"Olabilir de olmayabilir de. Ama önce bu hikâyenin sonunu duyalım Bay Mac. Bu adamın kimliğini belirleyen başka bir kanıt var mı?"

"Kendini öylesine iyi korumuş ki hakkında çok az bilgiye ulaşabiliyoruz. Yazılı hiçbir şey yok. Kıyafetlerde en küçük bir iz yok. Sadece yatağının üzerinde bir bölge haritasına ulaştık. Otelden kahvaltıdan sonra dün sabah bisikletiyle ayrılmış. Ve sonra da bizim araştırmamıza kadar ondan haber alınamamış."

"Benim aklımı karıştıran da bu Bay Holmes," dedi White Mason. "Eğer dikkat çekmek istemeseydi otele geri dönüp sıradan bir turist gibi rahat davranırdı. Tıpkı şimdi olduğu gibi otel müdürünün onu polise söyleyeceğini ve kayboluşuyla zanlı konumuna düşeceğini bilmesi gerekirdi."

"Öyle de denebilir tabii. Ama hâlâ yakalanmayarak da zekâsını bir şekilde kanıtlamış oldu zaten. Onu nasıl tarif ettiler peki?"

MacDonald not defterine göz attı, "Buraya ne söylendiyse not aldık. Pek de ayırt edici şeyler hatırlamıyorlar ama kapıcı, resepsiyonist ve oda görevlisi aynı özellikleri tarif ediyor. 1.75 boylarında, 50 yaşlarında, kır sakallı, kavisli burunlu ve sert bakışlı biriymiş. Hakkında ancak bu tanımlamalara ulaşabildik."

"Desenize, bu özellikler neredeyse Douglas'ı tarif ediyor," dedi Holmes. "Neredeyse 50 yaşında, grileşmiş saç ve sakallar, aşağı yukarı aynı boy. Başka bir şeyler var mı peki?"

"Gri bir takım giyiyormuş. Ve kısa sarı bir montu ve kasketi varmış."

"Peki ya av tüfeğinden bahsettiler mi hiç?"

"Aşağı yukarı 60 cm kadar. Valize rahatlıkla sığabilir. Ya da zorlanmadan montunun içinde taşımış olabilir."

"Peki bu bilgilerin bu olayda bize nasıl yardımcı olabileceğini düşünüyorsun?"

"Pekâlâ, Holmes," dedi MacDonald. "En azından artık adamın kim olduğunu biliyoruz. Otelden aldığım tarifi telgrafla her türlü birime bildirdim. Böylelikle onu daha iyi yargılayabiliriz. Ama elbette ki bu bilgilerle çok büyük yol kat ettik. Hargrave adındaki adam 2 gün önce valizi ve bisikletiyle Tunbridge Kaplıcaları'na

geldi. Yanında da namlusu kısaltılmış bir av tüfeği vardı. Demek ki amacı bir suç işlemekti. Dün sabah da gizlediği tüfeği ve bisikletiyle birlikte buradan ayrıldı. Öğrenebildiğimiz kadarıyla kimse köye varışını görmemiş. Zaten park kapısına gelebilmesi için de köyü dolaşmasına gerek yok. Ayrıca yolda birçok bisikletli var. Tahminen eve yaklaştığında da bisikleti bulduğumuz yere sakladı ve Bay Douglas'ın çıkışını bekledi. Tüfek evde kullanılmaya uygun olmayan bir tüfek zaten aslında o da adamı dışarıda öldürmeyi amaçlamıştı. Ve silahın sesi de klasik İngiliz atış sporunun bir parçası olarak algılanıp ilgi çekmeyecekti. Aslında suikast bu şekilde planlanmıştı."

"Her şey gayet açık," dedi Holmes.

"Ama Bay Douglas dışarı çıkmadı. Peki şimdi ne olacaktı? Planlar suya düşmüştü. Hemen değişiklik yaparak bisikleti orada bıraktı ve alacakaranlıkta eve girdi. Köprü açıktı ve ortalıkta kimse de görünmüyordu. Bu fırsatı değerlendirip eve girdi bu arada da kimseyle karşılaşmadı. Karşısına çıkan ilk odaya yöneldi ve perdenin arkasında gizlendi. Belirli bir saatten sonra köprü kaldırılınca kaçış yolu olarak hendeği seçti, 11,15'e kadar, yani Bay Douglas odaya girene kadar bekledi. Ve sonra onu vurup kaçtı. Doğal olarak bisikletin de oteldeki insanlar tarafından fark edilir bir ipucu olacağını düşünerek onu orada bıraktı. Ne diyorsunuz Bay Holmes?"

"Pekâlâ, Bay Mac, bu gayet iyi bir gidişat. Senin hikâyenin sonu bu şekilde. Benim ise başka bir teorim var. Bu teoriye göre köşkte cinayet Bayan Douglas'ın belirttiğinden yarım saat önce işlendi. Çünkü hanımefendi ve Baker bir şeyleri gizleme çabasındalar. Bu da bana adamın kaçışına yardım ettiklerini düşündürtüyor. Ya da en azından katil kaçmadan önce onlar odaya varmışlardı. Fakat bunun açığa çıkmasını istemiyorlar. Penceredeki izi de onun camdan kaçtığı izlenimini vermek için yaptılar. Ama aslında büyük ihtimalle köprüyü indirip kaçışına yardımcı oldular. Olayın ilk kısmıyla alakalı yorumum bu."

İki dedektif de başıyla Holmes'un dediklerini onayladı.

"Eğer dediğiniz gibiyse Bay Holmes, o zaman bu sırrı sadece bir başka sırrı çıkarmak için çözmüş olacağız," dedi Londralı dedektif.

"Bu çok kötü olur," dedi White Mason. "Kadın hayatı boyunca asla Amerika'da yaşamamış. Peki, nasıl Amerikalı bir katille bağlantı kurmuş olabilir?"

"Evet, işin içinde zor bağlantılar olduğunu ben de kabul ediyorum," dedi Holmes. "Ve bu gece olayları anlamak için Bay Douglas'ın odasında biraz yalnız başıma çalışmalar yapmak istiyorum. Belki bu, davada bir ilerleme kaydetmemize yardımcı olur."

"Size yardım etmemizi ister misiniz Bay Holmes?"

"Hayır, hayır. Sadece karanlık ve Doktor Watson'ın şemsiyesi. Sadece bu ikisini istiyorum. Ve sadık Ames, şüphesiz ki o benim için bazı noktaları aydınlığa kavuşturacak. Şu anda bütün düşüncelerim tek bir soruda kilitleniyor: Atletik bir adam neden tek bir ağırlıkla çalışır?"

Holmes, yalnız çalıştığı bu araştırmadan gece geç bir saatte döndü. Köydeki küçük hanın bize sunabildiği iki yataklı odada uyuyorduk. Holmes geldiğinde çoktan uyuyakalmıştım. Ve onun odaya girişiyle uyandım.

"Anlat bakalım, Holmes." diye mırıldandım. "Bir şeyler bulabildin mi?"

Elindeki mumla sessizce gelerek bana doğru eğildi. "Cevap ver Watson," diye fısıldadı, "Kavrama yeteneğini kaybetmiş bir deliyle aynı odada kalmaktan korkar mıydın?"

"Hayır, sanmam." diye cevapladım, şaşkınlıkla.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Holmes ve gece boyunca başka tek bir kelime etmeden sessizce oturdu.

7
Çözüm

Kahvaltımızı bitirdikten sonra MacDonald ve White Mason'u polis karakolunda, masa başında dava hakkında konuşurken bulduk. Önlerindeki masanın üzerinde birçok mektup ve telgraf vardı, hepsi de itinayla dizilmiş ve etiketlenmişti. İçlerinden üç tanesi ise ayrı bir yere konmuştu.

"Hâlâ kayıp bisikletçinin peşinde misiniz?" diye sordu Holmes neşeyle, "Son haberler nedir?"

Başını kâğıtların arasından kaldıran MacDonald üzüntüyle şöyle dedi.

"Maalesef şu ana kadar Leicester, Nottingham, Southampton, Derby, Eastham, Richmond ve diğer 14 yerde görüldüğü rapor edildi. Üç yerde ise -East Ham, Leicester ve Liverpool'da zanlılar tutuklanmış. Ülke tamamen sarı ceket giymiş kaçaklarla dolu gibi görünüyor."

"Gerçekten mi?" dedi Holmes hayal kırıklığına uğramış sesle. "Bay Mac ve siz White Mason izin verirseniz, size içten bir tavsiyede bulunmak isterim. Hatırlarsanız bu dava için ilk konuştuğumuz gün sizin karşınıza asla yarım kalmış teorilerle çıkmaya-

cağımı, sadece doğruluğundan emin ve sonuçlarından tatminkâr olana kadar yorum yapmayacağımı söylemiştim. Bu yüzden de size aklımdaki düşünceleri bir sonuca oturtana kadar söylemeyeceğim. Diğer taraftan da size karşı adil ve dürüst olacağıma da söz verdiğim için enerjinizi boşa harcadığınızı söylemek zorundayım. Bu yüzden bu sabah buraya size bir tavsiye vermeye geldim. Tavsiyemi üç kelimeyle özetleyecek olursam... Bu davadan vazgeçin."

MacDonald ve White Mason, şaşkınlık dolu bir ifadeyle bu ünlü meslektaşlarına baktılar.

"Bunun boşa kürek çekmek olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye bağırdı dedektif.

"Sizin bu bisikletli adamı bulma çabanız boşa kürek çekmektir. Yoksa doğrulara ulaşmak konusunda söylediğim bir şey yok."

"Ama bu bisikletli adam kafadan uydurulmuş biri değil. Bisikleti, görünüşü ve valizi hakkında bilgilere ulaşmış durumdayız. Bir yerlerde olmalı. Neden onu bulamayalım ki?"

"Evet bir yerlerde olduğuna dair hiçbir şüphe yok, ona ulaşabileceğimiz ve yakalayabileceğimize dair de. Ama ben sizin yerinizde olsam East Ham ve Liverpool'da vaktimi harcamazdım. Sonuca varmak için daha kısa yollar bulabileceğimizden eminim."

"Siz bir şeyler gizliyorsunuz ve Bu hiç adil değil Bay Holmes," dedi dedektif sinirli bir şekilde.

"Çalışma metodumu biliyorsunuz Bay Mac. Ama en kısa zamanda her şeyi tüm ayrıntılarıyla açıklayacağım. Önce doğru olduklarından emin olmam gerekiyor. Sonra da Londra'ya gideceğim. Size karşı karşı kendimi borçlu hissediyorum beyler bu yüzden de elimden geleni yapacağıma emin olabilirsiniz ama şimdilik böyle davranmam gerekiyor anlayışınız için teşekkür ederim. Ayrıca böylesine ilginç bir davayla hayatım boyunca karşılaşmadığımı da sözlerime eklemek isterim."

"Geçen akşam Tunbridge Kaplıcalarından dönerken siz de bizim genel sonuçlarımızla aynı doğrultudaydınız. O zamandan bu yana ne değişti?"

"Hatırlarsanız dün akşam size köşkte yalnız başıma birkaç saat geçireceğimi söylemiştim."

"Pekâlâ, ne oldu?"

"Şu an için sadece çok genel bir cevap verebilirim. Bu arada tütüncüde kısa ama ilginç ve açık bilgiler veren bir kitapçık buldum," dedi Holmes ve cebinden köşkün kabataslak resminin çizildiği bir broşür çıkardı.

"Bizi çevreleyen bu tarihi atmosfer de davaya ayrı bir hava katıyor. Sabırsızlanmayın. Böyle bir olayda insanın aklına elbette ki geçmişte olan bir şeylerin görüntüsü geliyor. Size bir örnek vermeme izin verin. I. James'in tahta geçişinin beşinci yılında yapılan ve James döneminden bugüne ayakta kalabilen hendekli yapıların en sağlam örneği olan Birlstone Köşkü'nün bahçesindeki..."

"Bizi aptal yerine koyuyorsunuz Bay Holmes!"

"Hayır, hayır, kesinlikle Bay Mac! Sizi ilk kez bu kadar sinirli görüyorum. İstemiyorsanız makalenin tamamını okumam. Ama size 1644'teki iç savaş sırasında parlamento içindeki Albay Charles ile alakalı bir davayı anlatmak istiyorum. Kendisi iç savaş sırasında birkaç gün ortadan kaybolmuş ve sonra 2. George tarafından yapılan ziyaret. Bu eski evle olaylar arasında birçok bağlantı var. Bu çok açık."

"Bu konuda bir şüphe yok Bay Holmes ama bu bizim işimiz değil."

"Değil mi? Nasıl değil? Olaya geniş boyutlarla bakmak her daim bizim işimizin bir parçası olmuştur Bay Mac. Olayların arasında bağlantı kurabilmek ve fikir alışverişi yaparak ilerlemek fazlasıyla önemlidir. Umarım bu sözlerimi sizden yaş itibarıyla daha tecrübeli fakat sizin kadar bu işlerde uzman olmayan birinin sözleri olarak mazur görürsünüz."

"Bunu kabul ediyorum," dedi dedektif, "Tüm kalbimle. Ama bu noktaya varabilmek için de oldukça uzun ve dolambaçlı yolları seçtiğinizi belirtmek isterim."

"Geçmişi bir kenara atıp şu andaki gerçeklerden söz edecek olursak, söylediğim gibi dün akşam köşkte kaldığım süre boyunca, Barker ve Bayan Douglas ortalıkta yoklardı. Amacım her nerdelerse onları rahatsız etmek değildi zaten. Ama kadının kesinlikle yas tutmadığını ve harika bir akşam yemeği yediğine hiç şüphem yok.

Ziyaretimden sadece Bay Ames'in haberi vardı sağ olsun kendisi benim odaya girmeme izin veren kişidir."

"Ne? Nasıl yani?" diye kekeledim.

"Hayır, hayır her şey şu an için belirsiz. Bay Mac, ayrıca siz bana bunun için izin vermiştiniz. Oda normal durumundaydı. Ve orada yaklaşık bir buçuk saat geçirdim."

"Ne yaptınız?"

"Böyle basit bir olayı esrarengiz hale getirmemek için kayıp olan o ağırlığı aradım. Dava için önemli olduğunu sanıyordum. Ama bu düşüncem onu bulunca sonlandı."

"Nerede buldunuz?"

"İşte bu bizi henüz keşfedilmemiş başka bir noktaya götürüyor. Biraz daha ilerleyeyim, bana biraz daha zaman verin. Size söz veriyorum ki zamanı gelince bildiğim her şeyi tek tek paylaşacağım."

"Peki, sizin kurallarınıza saygı duyuyoruz," dedi dedektif. "Bizim bu davadan vazgeçmemiz gerektiğini söylemenize gelecek olursak, neden böyle bir şey söyleme ihtiyacı duydunuz?"

"Basit bir sebepten ötürü, değerli Bay Mac, bırakmalısınız, çünkü siz daha neyi araştırdığınızı bile bilmiyorsunuz."

"Biz Birlstone köşkünde yaşayan John Douglas'ın cinayetini araştırıyoruz."

"Evet, aynen öyle. O zaman şu gizemli bisikletliyi aramayı bırakın. Sizi temin ederim ki bunun size bir yararı olmayacak."

"Peki ne yapmamızı önerirsiniz?"

"Eğer yapacağınıza dair söz verirseniz, size tam olarak ne yapmanız gerektiğini söyleyeceğim."

"Her ne kadar sizin gidiş yollarınız garip olsa da ne tavsiye ederseniz onu yapacağım. Çünkü şimdiye kadar başarısızlıkla sonuçlanan hiçbir davanız olmadı Sayın Holmes."

"Ya siz, Bay White Mason?"

Dedektif, umutsuz ve çaresiz gözlerle ikisine baktı. Holmes ve metotları ile şu an karşı karşıyaydı. "Pekâlâ, bir dedektif için yeterince iyiyse, benim için de yeterli ve uygun demektir." diyebildi sonunda.

"İşte bu!" dedi Holmes. "Bu durumda sizlere güzel bir kır gezisine çıkmayı teklif ediyorum. Weald Ormanı'nın bulunduğu Birlstone Tepesi'nden manzaranın harika olduğu söyleniyor. Öğle yemeği yiyebileceğimiz güzel bir yere gitmeyi de teklif edebilirdim ama cehaletin hat safhada olduğu bu bölgede herhangi bir yer önereme-yeceğim maalesef. Akşam yorgun ama mutlu..."

"Bu şaka fazla uzadı!" diye bağırdı MacDonald, sinirle sandalyesinden kalkarak.

"Pekâlâ, o zaman günü nasıl istiyorsanız öyle geçirin," dedi Holmes, elini dedektifin omzuna neşeyle vurarak, "Ne isterseniz yapın, nereye giderseniz gidin

ama akşam çökmeden hata yapmadan yanımda olun tekrar ediyorum hata yapmadan Bay Mac."

"Bu kulağa mantıklı geliyor."

"Emin olun hepsi harika tavsiyeler, ama hiçbiri için ısrar etmiyorum. Sadece size ihtiyacım olduğunda buralarda olmanız yeterli. Ama gitmeden önce Bay Barker'a da bir not yazmanızı istiyorum."

"Ne gibi?"

"Hazırsanız söyleyeyim...

"Sayın Barker: Hendekteki suyu boşaltmamız gerektiğini düşünmekteyim. Belki böylelikle bize yardımcı olabilecek bazı..."

"Bu imkânsız," dedi dedektif. "Orayı araştırdım."

"Hayır, hayır, lütfen dedektif, söylediklerimi yazmaya devam edin."

"Pekâlâ, devam edin."

...bilgilere ulaşabiliriz. Gerekli ayarlamaları yaptım. Yarın erken saatte işçiler gelecekler ve çalışmaya başlayacaklar, akıntının...

"İmkânsız!"

"Akıntının yönünü değiştirecekler, kanalın boşaltılmasıyla da böylelikle bazı verilere ulaşacağımızı düşünüyorum."

"Şimdi bu mesajı imzalayın ve saat 4'ten önce ulaştırmaya çalışın. O saatte tekrar bu odada buluşalım. O

zamana kadar istediğinizi yapabilirsiniz. Artık neredeyse davanın dönüm noktasındayız diyebilirim."

Tekrar buluştuğumuzda hava kararmıştı, Holmes gayet ciddiydi, ben olacakları merakla bekliyordum. Dedektifler de şüpheli ve gergindi.

"Pekâlâ beyler," dedi arkadaşım, resmi bir tavırla. "Şimdi sizlerin de benimle beraber elimizdekileri test etmenizi isteyeceğim. Sonuca ulaşmak için yaptığım gözlemleri değerlendirmeniz gerekiyor. Bu akşam kritik bir akşam ve bu değerlendirmenin ne kadar süreceği konusunda bir fikrim yok. Ayrıca soğuk bir akşam olduğunu da hatırlatmak ve üzerinize kalın bir şeyler giymeniz gerektiğini belirtmek isterim. Gece iyice çökmeden yerlerimizde olmamız da çok önemli. Şimdi izninizle hemen başlayalım."

Holmes'un söyleyecekleri bittikten sonra köşkün bahçesine çıktık ve yolu ayıran çukura gelene kadar ilerledik. Bu alanı da geçip ana kapının ve hareketli köprünün karşısında bulunan çalılık alana gelene kadar Holmes'u izledik. Köprü henüz kaldırılmamıştı. Holmes defne ağacının arkasına gizlenip köşkü izlemeye başlayınca biz de aynen onun gibi defne ağacının yapraklarının arasında yerimizi aldık.

"Pekâlâ şimdi ne yapacağız?" diye sordu MacDonald, biraz ters bir tavırla.

"Sabredeceğiz ve mümkün olduğunca ses çıkarmamaya çalışacağız," diye cevapladı Holmes.

"Tamam da neden buradayız? En azından bizi biraz daha aydınlatsanız diyorum."

Holmes güldü.

"Watson benim aslında bir senarist olduğumu söyler her zaman," dedi. "Bazen içimdeki sanatçı harekete geçer ve iyi bir oyun sahneye koymam için beni zorlar. İşin aslı şu ki Bay Mac, bizim işimiz gerçekten zor ve pis bir iş. Bu yüzdendir ki bazen başarımıza renk katması için küçük oyunlar oynamamız gerekir. Sert bir suçlama, omza sert bir darbe. Kim böyle sonuca ulaşır? Ama çabuk çıkarım, ince bir tuzak, yaklaşan olaylara karşı akılcı bir analiz ve cesurca ilerlemek. Bunlar bizim hayatımızın, işimizin gururu ve anlamları, kısacası bir özeti. Şu an siz de avın cazibesine kapılmış bir avcı gibi heyecanlısınız. Ama eğer her şey direkt elimize gelseydi, hiç zorluk çekilmeseydi o zaman bu işin heyecanı kalır mıydı? Sadece biraz daha sabırlı olmanızı istiyorum Bay Mac, sonra zaten her şey kendiliğinden aydınlanacak."

"Umarım gurur, anlam ve diğer her şey biz burada soğukta ölmeden önce gelir," dedi Londralı dedektif, iğneleyici bir sesle.

Hepimizin bu temenniye katılması için iyi bir sebebi vardı, zira bekleyişimiz oldukça zor ve uzun olacaktı. Evin eski dış cephesine düşen gölgeler de karanlığın iyice bastırmasıyla kaybolmuştu. Hendekten gelen soğuk ve nemli hava kemiklerimize işliyor gecenin ayazı artık dişlerimizi titretiyordu.

Köşkün giriş kapısının üzerinde tek bir lamba ve çalışma odasına gölgesi düşen bir avize yanıyordu.

"Bu ne kadar sürecek böyle?" diye sordu dedektif sonunda "Ne izliyoruz? Neyi bekliyoruz?"

"Size ne kadar süreceği konusunda fikrim olmadığını daha en başta söylemiştim," dedi Holmes, hiddetle. "Eğer suçlular da her hareketlerini tren istasyonları gibi dakikası dakikasına planlasalardı bu hepimizi mutlu ederdi, eminim. Neyi beklediğimize gelince... Pekâlâ, işte beklediğimiz şey bu!"

Holmes konuşurken çalışma odasındaki o parlak ışık sanki önünden biri geçmiş gibi birden karardı. Gizlendiğimiz çalılık ile odanın arasında aşağı yukarı 30 metre vardı. Pencereler gıcırdama sesiyle açıldı. Yaprakların arasından, dışarı bakan adamın karanlık gölgesini rahatlıkla seçebiliyorduk. İzlenmediğinden emin olmak için orada bir süre hareketsiz kaldı. Ve ardından etrafına iyice, dikkatlice bakındı. Sonra öne doğru eğildi. Gecenin o gergin sessizliğinde ve durgun atmosferinde suyun dalgalanmasından oluşan o şapırtı sesini duyabiliyorduk. Elinde tuttuğu bir şeyle hendeği tarıyor gibiydi. Sonra sanki bir balıkçının balık yakaladığı an gibi o elindeki şey ile yuvarlak ve büyük bir nesneyi yukarı doğru çekti.

"Şimdi!" diye bağırdı Holmes, "Şimdi!"

Holmes o an hızla koşarak köprüyü geçerken ve zili şiddetle çalarken biz de ayağa kalktık ve ona yetişmeye çalıştık. Holmes kadar çevik bir insan daha

tanıdığımı söyleyemem. Birden kalkık köprü açıldı ve Ames yüzünde şaşkınlıkla kapıda belirdi. Holmes hiçbir şey demeden adamı kenara iterek geçti, hızla adamın bulunduğu çalışma odasına yöneldi.

İçeriye geldiğimizde elinde bir yağ lambasıyla bizi Cecil Barker karşıladı. Işık sert, gergin ve sorgulayıcı gözlerine vuruyordu ve gelişimize oldukça sinirlenmiş görünüyordu.

"Bunlar ne demek oluyor, biri bana açıklayabilir mi hemen?" diye bağırdı. "Neyin peşindesiniz?"

Holmes etrafa hızlıca göz attı ve sonra yazı masasının altında iple sarılmış ıslak bir paket gördü. Paketi alıp elinde salladı.

"Peşinde olduğumuz şey bu Bay Barker, bu paketin içinde o ağırlık var."

Yüzünde büyük bir şaşkınlıkla Barker, Holmes'a baktı, "Bunu nasıl bildiniz?"

"Basit.. Onu oraya ben koymuştum."

"Demek siz atmıştınız ha, siz!"

"Belki de yerleştirdim desem daha doğru olur," dedi Holmes. "Hatırlarsanız ağırlık konusu üzerinde çok durdum. Ama gelişen olaylardan ötürü bu konuda fazla araştırma yapamadım. Eğer su yakınsa ve ağırlıklardan biri kayıpsa kesinlikle suya batmış bir şeyler vardır diyebiliriz. Bu fikir en azından test edilmeye değer. Sevgili Ames'in de yardımıyla, Dr. Watson'ın şemsiyesiyle geçen gece bu paketi yakaladım. Önce onu oraya kimin

koyduğunu bulmam gerekiyordu elbette. Bu yüzden yarın hendeği boşaltacağımızı bildirdik. O kişi de bunu duyunca hemen o paketi çıkarmaya koyulacaktı. Böyle bir fırsata ve bu olaya tanıklık eden 4 kişiyiz. Ve Bay Barker, şimdi söz sırası sizde sanırım."

Sherlock Holmes paketi masaya, lambanın önüne koydu ve içini açtı. Paketteki ağırlığı çıkardı. Bununla birlikte hendekten çıkardığı bir çift botun tabanını göstererek, "Gördüğünüz gibi, Amerikan malı." diye ekledi. Ardından masaya uzun, öldürücü bir bıçağı kılıfıyla beraber koydu. Son olarak da içinde iç çamaşırı, çorap, gri bir takım ve kısa sarı bir mont olan paketi açıp masaya serdi.

"Kıyafetlerin hepsi sıradan," diye belirtti Holmes. "Mont hariç." Montu dikkatle ışığa tuttu. "Burada, gördüğünüz gibi iç cep kesik, bu da bir silahın rahatlıkla saklanabilmesi için uygun bir yer. Terzinin bilgileri de boyun kısmında yazıyor, 'Neale, Giyim vermissa, ABD.' Kilise kütüphanesinde harcadığım akşamüstü bana çok faydalı şeyler kattı. Vermissa, Amerika'nın kömür ve demir madenleri konusunda oldukça verimli bir kasabasıymış, onu öğrenmiş oldum. Bay Douglas'ın eşinin kömür açısından zengin bölgelerden birinden geldiğini söylediğinizi hatırlıyorum. Ve cesedin yanındaki kartta yazan V. V. harflerini de Vermissa Vadisi ile ilişkilendiriyorum. Bu pek de yanlış sayılmaz değil mi? Belki de katilin hep söylediği Korku Vadisi ile Vermissa Vadisi aynı yerdir. Her şey gayet açık. Lütfen Bay Barker,

açıklamalarınız hepimiz için çok değerli. İlla ki bizimle paylaşmak istediğiniz bir şeyler vardır."

Bu usta dedektif konuşurken Cecil Barker'ın yüzündeki ifade görülmeye değerdi. Sinir, heyecan, kararsızlık, dehşet... Mantıklı bir cevap veremeyeceğini anlayınca konuyu alayla geçiştirmeye karar verdi.

"Her şeyi o kadar çok biliyorsunuz ki Bay Holmes, sizin daha devam etmenizde bence bir sakınca yok," dedi alaycı bir sesle.

"Size çok daha fazla şey söyleyebileceğimden hiçbir şüphem yok Bay Barker, ama sizden duymak daha iyi olur diye düşünüyorum."

"Benim anlatmamın daha iyi olacağını düşünüyorsunuz, öyle mi? Söyleyeceğim tek bir şey var o zaman, eğer ortada bir sır varsa o benim sırrım değildir. Bana ait olmayan bir sırrı anlatmak da bana düşmez. O yüzden üzgünüm ama sizi aydınlatamayacağım."

"Pekâlâ, seçim sizin. Fakat bilmenizi isterim ki bu şekilde davranmayı sürdürürseniz, olay çözülene kadar ve tutuklama kararı çıkana kadar sizi gözaltında tutmak zorunda kalacağız Bay Barker," dedi dedektif, sessizce.

"Elinizden geleni ardınıza koymayın," diye meydan okudu Barker.

Artık olayın sonuna gelmiş gibiydik. Barker'ın donup kalmış suratına baktığınızda ona istemediği hiçbir şeyi yaptıramayacağınızı anlayabilirdiniz. Sessizlik Bayan

Douglas'ın içeri girip konuşmasıyla bozuldu. Yarı aralık kalan kapıdan konuşulanları dinlemişti.

"Şimdilik bu yeterli Cecil," dedi Bayan Douglas. "Gelecekte her ne olursa olsun, sen bu konuda elinden geleni yaptın yeterince."

"Yeterince, hatta yeterinden de fazla," diye belirtti Sherlock Holmes, "Size tamamen hak veriyorum ve anlayışlı davranıp polise yardımcı olmanızı şiddetle öneriyorum. Daha önce Doktor Watson arkadaşıma verdiğiniz ipuçlarını göz ardı etme hatasına düşmüş olabilirim ama hak verirsiniz ki sizden şüphelenmek için haklı sebeplerim vardı. Ama şimdi bunların yanlış olduğundan kesinlikle eminim. Aynı zamanda açıklanamayan, belirsiz çok şey var. Bu sebeple de Bay Douglas'ın size kendi hikâyesini kendi ağzından anlatmasını şiddetle öneririm."

Holmes'un dedikleriyle Bayan Douglas bir şaşkınlık çığlığı attı. Dedektifler ve ben de aynı şekilde şaşkındık. Tam bu sırada odanın karanlık köşesinden bir adamın geldiğini gördük. Ne Bayan Douglas ne de Barker şaşkın değildi. Bayan Douglas dönüp kollarını adamın boynuna doladı. Barker ise gerindi.

"Böylesi daha iyi Jack," dedi Bayan Douglas. "Bunun en iyisi olduğundan eminim."

"Aslında evet, Bay Douglas," dedi Sherlock Holmes. "Bunu siz de doğru bulacaksınız, eminim."

Karanlıktan bir anda aydınlığa çıktığı için gözleri hâlâ ışığa alışamamış ve kısık bakıyordu. Cesur ve ilgi çeken gri gözleri, kısa kesilmiş sakalları, çıkık çenesiyle oldukça dikkat çeken bir yüzü vardı. Hepimizi dikkatle inceledikten sonra beni şaşkınlığa uğratan bir hareketle bana bir tomar kâğıt uzattı.

"Sizin isminizi önceden duymuştum," dedi, kısık bir sesle. Aksanı ne İngiliz ne de Amerikan'dı. Ama yine de olgun ve hoş bir sesi vardı. "Bir tür suç tarihçisisiniz yine de daha önce böyle karmaşık bir olay görmediğinize dair iddiaya girerim. Bunu kendi yönteminizle anlatın, ama bazı gerçekleri var oldukları sürece toplumdan gizleyemezsiniz. İki gündür bu fare kapanında, bildiklerimi kâğıda dökmekle meşguldüm. Bunları herkese açıklayabilirsiniz. Bu Korku Vadisi'nin hikâyesidir."

"Bu geçmişte kaldı ama Bay Douglas," dedi Sherlock Holmes sessizce. "Bizim isteğimiz geçmişi değil, bugünü anlatmanız."

"Endişelenmeyin, her şeyi anlatacağım," dedi Douglas. "İzninizle konuşurken puro içebilir miyim? Eğer yanlış hatırlamıyorsam siz de kullanıyorsunuz ve 2 gün tütünsüz durmanın nasıl bir şey olduğunu iyi bilirsiniz." Holmes'tan aldığı puroyu tüttürerek şöminenin yanına oturdu. "Sizden söz edildiğini de duydum Bay Holmes. Sizinle tanışacağımı hiç düşünmemiştim. Neyse, devam etmeden..." Kâğıtlarımı işaret ederek, "Size yeni bir şeyler vereceğimi belirteyim."

Dedektif MacDonald aramıza yeni katılan bu adama heyecanla baktı, "Bu gerçekten beni şaşırttı!" dedi yüksek sesle. "Eğer siz Birlstone Köşkü'ndeki Bay John Douglas'sanız, biz iki gündür hangi cinayeti araştırmakla meşgulüz? Nasıl olur da biz sizin ölümünüzün sebebini araştırırken siz birden pastadan fırlayan kukla gibi karşımıza çıkabildiniz?"

"Ah, Bay Mac," dedi Holmes, parmağını azarlarcasına sallayarak, "Kral Charles'ın saklandığını anlatan yerel broşürü okumamışsınız. İnsanlar o zamanlarda bilinen yerlerde saklanmazlardı ve bir kez sığındıkları yeri bir daha kullanmazlardı. Ben Bay Douglas'ı yine bu çatı altında bulacağımızı biliyordum."

"Peki bu oyunu bize ne kadardır oynuyorsunuz Bay Holmes?" dedi dedektif, sinirli bir şekilde. "Bizim zamanımızı boşa harcadığımızı bile bile böyle bir şeye nasıl devam ettiniz?"

"İnan bana çok değil, değerli Bay Mac. Daha dün akşam dava konusundaki fikirlerim netleşti. Anca bu akşama kadar ispatlamam mümkün oldu. Önce kanaldaki elbiseleri bulduğumuzda, bu cesedin Bay Douglas'a değil, Tunbridge Kaplıcaları'ndaki bisikletliye ait olduğunu fark ettim. Başka bir şey mümkün değildi. Dolayısıyla da Bay Douglas kaçacağı güne kadar kendi evinde, ev halkının desteğiyle rahatlıkla saklanacaktı."

"Pekâlâ, çok doğru bir sonuca ulaşmışsınız," dedi Douglas, onaylayıcı bir ses tonuyla. "İngiliz yasalarına

göre ne denli doğru bir şey yaptım bilmiyorum ama peşimdeki av köpeklerinden kaçmak için elime geçen bu fırsatı değerlendirmek zorunda kaldım. Yalnız şunu da söylemek isterim ki utanacak ve pişman olacağım hiçbir şey yapmadım. Size hikâyemi anlattığımda bunu kendiniz de anlayacaksınız. Beni sakın uyarmayın dedektif, doğruya tanıklık etmeye hazırım."

"En baştan başlamayacağım zaten her şey orada yazıyor," dedi ve elimdeki kâğıt tomarını işaret etti, "Orada sıra dışı bir hikâyeyle karşılaşacaksınız. Geçmişten başlayan hikâye bugüne kadar uzanıyor. Benden nefret etmeleri için çok fazla nedenleri olan adamlar hâlâ peşimdeler. Onlar ve ben hayatta olduğumuz sürece bu dünyada bana rahat ve güvenli bir yer yok. O adamlar beni Chicago'dan California'ya, hatta Amerika'nın dışına kadar takip ettiler. Evlenip böyle küçük ve sessiz bir kasabaya yerleşirsem son yıllarımda rahata ereceğimi düşünmüştüm. Bu yüzden de karıma asla olayları anlatmadım. Onu bu olayların içine nasıl sokabilirdim? Eğer anlatsaydım bu sefer her dakikası huzursuzluk içinde geçecekti. Bazen ağzımdan kaçırdıklarımla konuyu bildiğinden korkardım. Ama düne kadar, sizin de gördüğünüz gibi o hiçbir şey bilmiyordu. Tüm bildiklerini size anlattı, Barker da öyle. Zaten o gece açıklama yapmak için fazla vakit yoktu. Şimdi eşim her şeyi biliyor ve ben onunla bunları daha önce paylaşmadığım için çok pişmanım. Ama bu zor

bir durumdu hayatım," dedi ve Bayan Douglas'ın elini tuttu, "Elimden geldiğince seni korumaya çalıştım."

"Pekâlâ, baylar, olayın bir gün öncesinde Tunbridge Kaplıcalarına gittiğimde caddede beni takip eden bir adam olduğunu fark ettim. Sadece bir bakışımla olayları fazla incelemeye gerek duymadan bu adamın kim olduğunu hemen anlamıştım. Düşmanlarımın içinde en zalim olanıydı o. Yıllardır Karibo'nun peşindeki kurt gibi peşimdeydi. İçinde bulunduğum tehlikenin bana iyice yaklaşmış olduğunu görünce hemen eve geri dönüp bu iş için hazırlandım. Kendi kendime dövüşmeyi planlıyordum. Bir dönem o kadar şanslıydım ki tüm Birleşik Devletler'de 76'da oldukça kendimden söz ettirmeyi başarmıştım. Yine bu şansımın devam ettiği konusunda şüphem yoktu. Kendimi sonraki gün korumaya aldım ve o gün parka gitmedim. Eğer gitseydim ben daha silahımı cebimden çıkarırken o beni çoktan öldürmüş olurdu. Günün en huzurlu olduğum zamanı köşkün köprüsünün kalktığı andı, fakat onun daha önce gelip beni bekleyeceğini tahmin edemedim. Her akşam yaptığım gibi o gece de yatak kıyafetlerimi giydiğimde tehlike kokusu sezdim ve çalışma odasına girmedim. Ters bir şeyler olacağını hissedebiliyorum, altıncı hislerimde hep haklı çıkmışımdır. Bunun somut bir sebebi yok bu yüzden size neden öyle hissettiğimi açıklayamam. Biraz sonra odaya girdiğimde ise perdenin arkasına saklanmış birinin çizmesini görünce her şey kesinleşti. Elimde sadece bir mum vardı ama zaten

koridordaki lambadan yeterince ışık geliyordu. Mumu bırakıp şöminenin kenarına koyduğum çekici aldım. O da aynı anda bana saldırdı. Çekiçle ona vurdum, o da bana silah çekti. Bıçak yere düşünce de balık gibi masanın altına saklandı. Montunun iç cebinden bir silah çıkardı ve bana doğrulttu. Ateş etmesine vakit kalmadan hemen atılıp namlunun ucunu tuttum. O vaziyette bir iki dakika mücadele ettik. Silahı kaybeden ölecekti. Silahı bırakmadı ama çekişme sırasında silahın namlusu yüzünde patladı. Tetiği ben mi çektim, yoksa boğuşma sırasında kendiliğinden mi patladı bilmiyorum. Sonuçta iki namlu birden yüzünde patladı. Onu o halde annesi bile görse tanıyamazdı ama ben bu kişinin Ted Baldwin olduğunu biliyordum. Tüm zor zahnelere alışıktım ama böyle berbat bir görüntüyü ben bile kaldıramadım. Barker aceleyle koştuğunda masanın öbür ucuna dayanmış duruyordum. Eşimin gelmekte olduğunu duydum, kapıya koştum ve onu durdurdum. Bir kadının görmemesi gereken bir manzaraydı. Birazdan yanına geleceğimi, odaya gitmesini söyledim. Barker'a bir iki kelime ile olayı anlattım. Her şeyi sakin bir şekilde dinledi sonra geri kalanların gelmesini bekledik. Ama onlardan hiçbir işaret yoktu. Ki kimse bir şey duymamıştı. Olanlar sadece bizim aramızda kaldı. Ölen kişinin benmişim gibi gösterilme fikri de bir anda aklıma geldi. Açıkçası bu parlak fikir beni o an büyüledi. Gömleğinin kolunu sıyırdım ve bu damgayı gördüm. Bakın, burada!"

Douglas da aynı anda kendi kolunu sıvadı ve üzerinde çok düşündüğümüz o kahverengi damgayı bize gösterdi.

"İşte bu fikri aklıma getiren şey bu damga oldu. Bana olan bu benzerliği beni çok şaşırtmıştı. Boyu, saçları, dış görünüşü tıpatıp bana benziyordu. Kimse ayırt edemezdi. Zavallı şeytan! Bu elbiseleri getirdim ve Barker ile adamın üzerini değiştirip ona benim kıyafetlerimi giydirdik. On beş dakika sonra Barker ile adamı hazır hale getirip ve bulduğunuz konuma getirmiştik. Onun eşyalarını da paketledikten sonra bulduğum o tek ağırlıkla birlikte camdan attık. Benim yanımda bırakmayı planladığı kartı da onun yanına bıraktık. Yüzüklerimi de onun parmağına taktık ama konu alyansa geldiğinde", Ellerini öne uzatarak, "Sizin de gördüğünüz gibi sınırı zorlayamadım yani onu çıkaramadım. Evlendiğimizden beri yüzüğü hiç oynatmadım çünkü bu saatten sonra da onu çıkarmak çok zor olacaktı. Bir yara bandıyla olduğu yeri bantladım. Durum bundan ibaret. Eğer olay yatışsaydı buradan gidecektim. Ve son zamanlarımı eşimle huzur içinde geçirecektim. Ben yaşadıkça bu şeytanların yakamdan düşmeyeceklerini, birer gölge gibi peşimde olacaklarını biliyordum. Eğer Baldwin'in bu takip edilen adamı öldürdüğü ilanını gazetede görürlerse peşimden ayrılırlar diye düşünmüştüm. Olan biteni Barker'a ve eşime anlatacak vakit bulamadım ama onlar bana yardım etmeleri gerektiğini anladılar zaten. Ben buranın bir sığınak olduğunu biliyordum,

Ames de öyle. Ama olayları böyle bağlamak aklımdan hiç geçmemişti. Günün sonunda ben ortadan kayboldum, geri kalan tüm detaylarla da Barker ilgilendi. Sanırım onun yaptıklarını az çok tahmin edebiliyorsunuz. Camı açtı ve katilin kaçtığı izlenimi vermek için pervazda izler bıraktı. Gereksizdi, çünkü zaten köprü kalkıktı ve başka kaçış yolu olmayacaktı. Sonra her şey hazırlandığında zili çaldı. Sonra olan biteni zaten biliyorsunuz baylar, ne yapacaksanız yapın lütfen. Ben tüm gerçeği size anlattım.

Tanrım bana yardım et! Şimdi lütfen bu olayın İngiliz kanunları nezdinde nasıl değerlendirileceğini öğrenebilir miyim?"

Oluşan sessizlik Sherlock Holmes tarafından bölündü.

"İngiliz kanunları, temel olarak bir kanundur. Hak ettiğinizden daha fazlasını almazsınız Bay Douglas. Ama merak ettiğim bir şey daha var. Bu adam sizin burada yaşadığınızı nasıl öğrendi ve bu eve giriş yolunu, saklanacağı yeri nerden biliyordu?"

"Bu konuda bir şey bilmiyorum."

Holmes'un yüzü bembeyaz ve donuktu. "Korkarım ki hikâye henüz bitmedi," dedi Holmes. "İngiliz kanunlarından daha tehlikeli şeylerle karşılaşabilirsiniz, hatta Amerika'daki düşmanlarınızdan bile daha tehlikeli şeyler olabilir bunlar. Sizin hâlâ tehlikede olduğunuzu düşünüyorum Bay Douglas. Tavsiyemi dinlerseniz,

bence korunmaktan ve tedbirli davranmaktan vazgeçmeyin."

Şimdi sevgili okurlarım, sizden Sussex'teki Birlstone Köşkü'nden, John Douglas'ın sıra dışı hikâyesinden ve orada olup bitenlerden uzaklaşmanızı isteyeceğim. Bu sırada zamanda bir 20 yıl geri döneceğiz ve sizi binlerce kilometre batıya götüreceğim. Belki anlatımımı sıradan ve berbat bulabilirsiniz, öylesine sıradan ve berbat ki, olan biteni anlamakta güçlük bile çekebilirsiniz. Hatta gerçek olup olmadığına inanmakta da zorlanabilirsiniz. Bir hikâye bitmeden diğerine geçtiğimi düşünmeyin. Okudukça bunun böyle olmadığını siz de anlayacaksınız. Eski olayları anlatırken ve geçmişin sırrını çözerken birçok harika olayın gerçekleştiği Baker Caddesi'nde bir kez daha buluşacağız.

İkinci Kısım
Vandallar

I
Adam

Tam olarak tarih 4 Şubat 1875'ti. Oldukça sert geçen bir kış yaşanıyordu ve Gilmerton Dağları bembeyaz karla örtülmüştü. Bu çetin geçen mevsimde bile açık olan demiryollarının kömür hattını maden işletmesine bağlayan akşam treni Stagville'den Vermissa'ya doğru hızla ilerliyordu. Vermissa kasabası Vermissa Vadisi'nin yerleşkesiydi. Buradan Bartons Geçidi'ne, Helmdale'e ve tarım şehri olan Merton'a ulaşılıyordu. Ulaşım tek yönlü olmasına rağmen, demiryolları ABD'nin en ıssız köşesine bile demir ve maden taşıyan uzun vagonetleriyle oldukça büyük bir öneme sahipti.

Buraları keşfedenler, kasvetli ormanların arkasındaki bu yerin bu kadar zorlu koşullar altında ulaşılabilecek bir yer olarak kalacağını hayal bile etmemiş olmalıydılar. Bu karanlık ve engelleriyle geçişi zorlayan ormanın yukarısında tüm vadiyi çevreleyen bembeyaz karlarla ve kayalarla kaplı dağlar vardı ve maalesef tren yolunun ulaşabildiği son nokta orasıydı.

20-30 kişilik lokomotifteki gaz lambaları yeni yanmıştı. Vagonlardakilerin çoğu vadide çalışan ve oradan evlerine dönmeye çalışan işçilerdi. Yüzleri kapkara olmuş,

ellerinde fener olanların çoğu madencilerdi. Gruplar halinde oturmuş sigara içiyorlar, bir yandan da diğer vagonda oturan üniformalı iki adama bakıp alçak sesle onların hakkında konuşuyorlardı. O adamları üniformalarından polis oldukları anlaşılıyordu. Bu adamların haricinde birkaç işçi kadın, kasabada dükkân sahibi oldukları sanılan iki kişi ve bir köşede de tek bir adam vardı. Bu trende bizi asıl ilgilendiren adam oydu işte. Ona dikkat edin, çünkü o bu dikkate değer.

Adamımız, soluk renkli, orta boylarda genç biriydi. İri gözleri, kurnaz ama neşeli bakışlarıyla etrafı inceliyor ve yolcular hakkında fikir yürütüyor gibi görünüyordu. Sosyal biri ve arkadaş canlısı olduğu gayet rahat olan tavırlarından anlaşılıyordu. Tavırları, konuşmaları ve yüzündeki gülümsemesiyle herkes bu karakterde olan birini hemen anlayabilirdi. Ama eğer yakından incelenecek olursa, dudaklarındaki o kasıntı gülüşünün altında daha derin anlamlar olduğunun ipuçlarını veriyordu. Bu kahverengi saçlı İrlandalı adam, tanıştırıldığı insanlar üzerinde isteğine bağlı olarak iyi ya da kötü izlenimler bırakabilirdi.

Yakınında oturan bir madenciye yaptığı birkaç samimi hareketten ve verdiği selamdan sonra kısa ve sert bir karşılık alınca, derin bir sessizliğe gömülerek camdan dışarıyı izlemeye başladı. Aslına bakılacak olursa manzara pek de iç açıcı değildi. Akşamın tüm kasvetiyle çöktüğü karanlıkla beraber dağların eteklerindeki ocaklardan çıkan kıvılcımlar da görünmeye

başlamıştı. Ocakların çevresindeki bacaların ortasından kara dumanlar çıkıyor kömür madenlerinin yerleri buradan iyice belli oluyordu. Yol boyunca dağınık şekilde yerleşmiş evlerin ışıkları seçilebiliyordu. Bu kasabanın sokaklarında pek de tekin olmayan yerliler kol geziyordu.

Vermissa'nın demir ve kömür vadileri, rahatına düşkün, varlıklı ve eğitimli insanlara uygun yerler değildi. Her noktasında zor hayat mücadelesinin, kaba işlerin ve bu işleri yapan kaba, güçlü işçilerin izleri vardı.

Genç adam bu tuhaf kasabayı daha önce böyle bir yerle hiç karşılaşmadığını anlatan garip bakışlarla inceliyordu. Mola yerinde cebinden küçük küçük notlar yazdığı bir kâğıt yığını ve hemen ardından da kimsenin böyle sempatik görünümlü birinden beklemediği bir deniz tabancası çıkardı. Tabancanın dolu olup olmadığını anlamak için ışığa tuttu ve mermileri görünce cebine geri soktu. O sırada yanındaki bankta oturan bir işçi silahı görmüştü.

"Selam dostum!" dedi adam. "Tabancan dolu ve her şeye hazırlıklı görünüyorsun."

Genç adam utangaç utangaç gülümsedi.

"Evet," dedi, "Ne yazık ki geldiğim yerde bazen bunlara ihtiyaç duyuyoruz."

"Orası neresi ki?"

"En son Chicago'daydım."

"Buralara yabancısın yani?"

"Evet."

"Burada da ona ihtiyacın olabilir," dedi işçi.

"Öyle mi?" dedi genç adam, ilgiyle.

"Buralar hakkında hiçbir şey duymadın mı?"

"Hayır, hiçbir şey duymadım."

"Nedense bu bölge yüzünden ülkenin karıştığını düşünüyordum ben de. Seni buraya getiren şey ne?"

"Çalışkan bir adam için burada her zaman iş olduğunu duydum."

"İşçi Birliği'nden misin?"

"Tabii ki."

"Öyleyse işin hazır sayılır. Arkadaşın var mı burada?"

"Henüz değil ama yakında edinirim diye düşünüyorum."

"Nasıl yani?"

"Seçkin Özgür Adamlar'danım. Locaları olmayan hiçbir kasaba yok ve locaları olan her yerde ben de kendime arkadaş bulurum."

Bu ifade adamda tuhaf bir etki yaptı. Vagondaki diğer yolculara şüpheyle göz attı. Madenciler hâlâ aralarında konuşmaya devam ediyorlardı. Polislerin ikisi de uyuyordu. Yerinden kalktı ve genç yolcuya doğru yaklaşıp elini uzattı, "Buraya koy," dedi.

Aralarında değişik bir tokalaşma oldu.

"Doğru söylediğine şimdi inandım," dedi işçi. "Ama emin olmak iyidir," diyerek bu kez de sağ elini sağ kaşına doğru kaldırdı. Yolcu ise sol elini ve sol kaşına kaldırdı.

"Karanlık geceler tehlikeli olur," dedi işçi.

"Özellikle de seyahat eden yabancılar için," diye cevapladı genç adam.

"Bu oldukça yeterli. Ben Scanlan Kardeş, Loca 341 Vermissa Vadisi. Seni buralarda gördüğüme sevindim."

"Teşekkürler. Ben John McMurdo Kardeş, Loca 29, Chicago, Vücutların efendisi J. H. Scott. Bir kardeşle bu kadar erken tanışabildiğim için şanslıyım."

"Burada bizden çok var. Örgüt Vermissa Vadisi'nde olduğu kadar başka hiçbir yerde bu denli gelişmemiştir. Ama senin gibi delikanlılarla daha iyi işler yapabiliriz. İşçi Birliğinden senin gibi bir adam Chicago'da nasıl iş bulamadı onu anlayamıyorum."

"Yapacak çok iş vardı aslında," dedi McMurdo.

"Öyleyse neden ayrıldın?"

McMurdo, başıyla polisleri işaret ederek gülümsedi, "Sanırım oradaki beyler de bunu bilmekten memnuniyet duyardı."

Scanlan anlayışlı bir şekilde homurdandı, "Sorun mu var?" diyerek fısıldadı.

"Derin bir konu."

"Hapishane işi mi?"

"Daha fazlası."

"Cinayet değildir umarım?"

"Böyle şeyleri konuşmak için daha erken," dedi McMurdo, söylemeyi umduğundan daha fazlasını söylemiş olmanın verdiği şaşkınlıkla. "Chicago'dan ayrılmak için kendime göre iyi nedenlerim var. Sana söyleyeceğim şimdilik budur. Peki, sen böyle sorular sorma hakkını nereden buluyorsun?" Gri gözleri birden tehlikeli bir öfkeyle gözlüklerinin altında parladı.

"Sinirlenme dostum, kötü bir niyetim yoktu. Ne yapmış olursan ol çocuklar senin hakkında kötü düşünmeyecekler. İstikamet neresi?"

"Vermissa."

"Bu hattaki üçüncü durak. Nerede kalacaksın?"

McMurdo cebindeki mektubu çıkarıp gaz lambasına doğru yakınlaştırdı. "Adres burası"-Jacob Shafter, Sheridan Caddesi. Chicago'dan bir tanıdığımın tavsiye ettiği bir pansiyon."

"Orayı bilmiyorum, zaten Vermissa benim alanım dışında. Ben bir sonraki durak olan Hobson Kasabası'nda yaşıyorum. Trenden inmeden önce sana vermek istediğim tavsiyeler var. Eğer Vermissa'da bir sıkıntın olursa Birlik'e git ve Patron McGinty'e görün. O Vermissa Locası'nın vücut efendisidir ve bu bölgede Siyah Jack McGinty istemeden hiçbir şey olamaz. Neyse dostum. Belki o akşamların birinde locada karşılaşırız. Ama

dediklerimi aklında bulundur: Eğer sıkıntı yaşarsan doğruca Patron McGinty'e git."

Scanlan, durakta indi ve McMurdo bir kez daha düşünceleriyle baş başa kaldı. Akşam iyiden iyiye çökmüştü ve ocaklardan çıkan alevlerin kızıllığı daha da belirginleşmişti. Alevlerin ışığı bir ritimle dalgalanıyor, dönüyordu.

"Sanırım cehennem böyle bir yer olmalı," dedi arkadan bir ses.

McMurdo başını çevirince, polislerden birinin oturduğu yerden doğrulmuş bir halde alevleri izlediğini gördü.

"İşte bu manzara yüzünden," dedi diğer polis memuru, "Cehennemin de böyle bir yer olabileceğini düşünüyorum. Eğer aşağıda adını bilmediğimiz şeytanlar varsa, bu beklenenin dışında bir şey olur. Sanırım sen bu bölgede yenisin genç adam?"

"Öyleysem ne olacak?" diye cevapladı McMurdo.

"Sadece, bayım, arkadaş seçerken dikkatli olmanızı önereceğim. Sizin yerinizde olsam arkadaş seçimine Mike Scanlan ve onun çetesiyle başlamazdım."

"Benim arkadaşlarım sizi niye ilgilendiriyor?" diye gürledi McMurdo ve bu gürlemeye vagondaki herkes dönüp baktı. "Size fikrinizi sordum mu? Size sorulursa cevap verirsiniz ki üzgünüm ama benim size bir şey sormamı da çok beklersiniz!"

Yüzünü kaldırarak başını polislere çevirdi ve hırlayan bir köpek gibi gülümsedi.

İyi niyetli bu iki polis böylesine arkadaşça yaklaşımın karşılığında böyle sert tepki gördükleri için oldukça şaşkınlardı.

"Alınma yabancı," dedi biri. "Senin burada yeni olduğunu gördüğümüz için sadece senin iyiliğin için yapılan bir uyarıydı."

"Evet, burada yeniyim ama senin gibilerin yabancısı değilim!" diye bağırdı McMurdo, öfkeli bir sesle. "Sanırım her yerde siz polisler aynısınız. Kimse sizin fikrinizi sormadan siz her şeye burnunuzu sokma hakkını kendinizde buluyorsunuz."

"Belki biz de yakın bir zamanda senin ne olduğunu anlarız," dedi memurlardan biri, sırıtarak. "Eğer azıcık insanları tanıyorsam, sen de pek tekin bir insan değilsin."

"Ben de aynısını düşünüyorum." diye belirtti öbürü, "Yakında karşılaşırız gibi geliyor."

"Sizden korktuğumu asla sanmayın çünkü sizden korkmuyorum!" diye bağırdı McMurdo. "Benim adım Jack McMurdo, duydunuz mu? Eğer beni görmek isterseniz ben Jacob Shafter'ın yerinde Vermissa'daki Sheridan Caddesi'nde olacağım. Görüyorsunuz ya sizden gizlenmiyorum? Gece ya da gündüz, hiç fark etmez, her zaman karşınızda dimdik duracak cesaretim var. Bu konuda bir şüpheniz olmasın!"

Yeni gelen bu adamın cesareti, madencilerde bir hayranlık ve sempati uyandırmıştı. İki polis memuru ise omuzlarını silkerek aralarında başka bir şey konuşmaya başladılar.

Birkaç dakika sonra tren loş ışıklı bir istasyona yanaştı. Vermissa o hat üzerindeki en büyük kasabaydı. McMurdo deri çantasını toparladı ve karanlığa doğru ilerledi. Ta trenden inmek üzereydi ki bir ses, "Hey dostum! Polislerle nasıl konuşulması gerektiğini biliyorsun" dedi, hayranlık dolu bir tonda. "Buna sevindim. Çantanı taşımana yardım edeyim hem de yolu göstereyim sana. Shafter'ın yeri zaten yolumun üstü."

Madenciler arasında "İyi geceler" diyerek bir geçiş oldu. Daha Vermissa'ya ayak basmadan, McMurdo'nun ünü yayılmaya başlamıştı bile.

Bu şehir bir terör merkezi olma yolunda ilerlerken kasabada durumlar çok daha vahimdi. Vadi boyunca en azından insanın gücü ve yaratıcılığının sonucu olarak ortaya çıkan sanayi faaliyetlerinin göstergesi olan büyük kırmızı alevler ve tüten duman bulutları vardı. Kasabada ise çirkinlik ve adaletsizliğin en kötü hali hâkimdi. Geniş caddedeki trafik, karın çamurlaşıp balçıklaşması yüzünden felç olmuştu. Sıra sıra dizilmiş birçok gaz lambası sayesinde ahşap evlerin ne kadar bakımsız, kirli ve berbat durumda olduğu rahatlıkla görülüyordu. Kasabanın merkezine gelindiğinde ise iyi ışıklandırılmış vitrinler, hatta kumarhane ve meyhaneler

görmek mümkündü. İşçiler zorluklarla kazandıkları paraları işte bu mekânlarda harcıyordu.

"Burası Birlik Evi," dedi rehber. Neredeyse otel kadar gösterişli bu binayı göstererek. "Şef Jack McGinty işte orada."

"O nasıl bir adam?" diye sordu McMurdo. "Ne! Patron hakkında hiçbir şey duymadın mı?"

"Buralara yeni geldiğimi biliyorsun. Nasıl duyabilirdim ki?"

"Kusura bakma, bütün birlik tarafından tanındığını sanıyordum. Bir dönem gazetelerde bayağı ismi yazılıp çizildi."

"Ne için yazıldı?"

"Şey..." madenci sesini azaltarak, "Olaylar yüzünden."

"Ne tür olaylar?"

"Ah Tanrım! Bayım, darılma ama gerçekten çok garipsin. Vandalların çıkarttıkları tabii ki. Burada Vandalların isimlerini çok duyacaksın."

"Chicago'da onlar hakkında bir şeyler okuduğumu hatırlıyor gibiyim. Katil çetesi gibi bir şeydi yanlış hatırlamıyorsam, değil mi?"

"Şşşşt, sessiz ol biraz!" diye bağırdı madenci, telaşla bu genç adamı uyararak. Gözlerindeki heyecan rahatlıkla fark ediliyordu. "Adamım, eğer sokak ortasında böyle konuşmaya devam edersen seni fazla yaşatmazlar,

söyleyeyim. Bundan çok daha küçük şeyler için bile öldürülenler oldu."

"Neyse, onlar hakkında bildiklerim sadece okuduklarımdan ibaret. Başka bir şey bilmiyorum."

"Okuduklarının gerçek olmadığını söyleyemem."

Adam konuşurken bir yandan da birileri varmış gibi bir endişeyle etrafını kolaçan ediyordu. "Eğer ortada bir cinayet varsa, bunu kimin ve nasıl yaptığını sadece Tanrı bilir, hiçbir iz bırakmazlar. Jack McGinty ile cinayetin adını birlikte anma sakın, çünkü her şey onun kulağına bir şekilde ulaşır. Kendini rahatsız eden bir şey olursa onu yok etmekten hiç çekinmez, elinden geleni ardına koymaz. Şimdi, işte aradığın ev burası, caddenin arkasındaki. Orayı ihtiyar Jacob Shafter işletir. Bu kasabada yaşayan herkes kadar dürüst bir insandır."

"Teşekkür ediyorum," dedi McMurdo ve yeni tanıştığı bu adamla tokalaştı. Sonra da çantasını alıp eve doğru giden patikaya saptı.

Kapıyı çaldığında karşısına hiç beklemediği tipte biri çıkmıştı. O karşısında yaşlı bir adam beklerken, tam tersi Alman tipli, sarışın, genç ve müthiş güzellikle bir kadın vardı. Bu açık renk saçları ve bembeyaz teniyle bir zıtlık oluşturan koyu renk gözleri ile şaşkın ve sevinçli bir şekilde bakan kadının karşısında aniden yüzü kızardı. Kendilerini çevreleyen bu pis ve kasvetli ortamda, bu genç kadının çekiciliği ve güzelliği daha da belirginleşiyordu. Bu karşılaştığı manzaradan ötürü

o kadar şaşırmıştı ki, kapının önünde donup kalmıştı. Maden ocağının arasında çıkan mor bir menekşe bile onu bu kadar şaşırtamazdı. Sonunda bu sessizliği, bu genç ve güzel kadının konuşmaya başlaması sonlandırdı.

"Sanırım babam için geldiniz," dedi, hafif bir Alman aksanıyla. "Onu görmek için mi geldiniz? Kasabanın içine indi. Gelmek üzeredir."

McMurdo, kadına bakmaktan kendini alamadığı için tek kelime etmeden o rahatsız olup gözlerini çevirene kadar öylece baktı.

"Sorun değil hanımefendi," diyebildi McMurdo, sonunda, "Onu görmek için acelem yok. Ama konaklamam için bana burası önerilmişti. Bana göre bir yer olabileceğini hissetmiştim zaten ve şimdi öyle olacağından eminim."

"Çok çabuk karar veriyorsunuz," dedi kadın, gülümseyerek.

"Kör bir adam bile bu kadarını görebilir," diye cevap verdi McMurdo.

Kadın bu iltifata gülümseyerek cevap verdi, "Lüfen içeri girin bayım," dedi. "Ben Bayan Ettie Shafter, Bay Shafter'ın kızıyım. Annem öldüğünden beri burayı ben yönetiyorum. Babam gelene kadar öndeki odanın şöminesinin önünde oturabilirsiniz. Ah işte geldi bile, bundan sonrasını konuşup aranızda halledersiniz."

Şişman, yaşlı bir adam içeri geldi. Birkaç kelimeyle McMurdo işini özetledi. Ona adresi Chicago'da Murphy adında bir adam vermişti. O da bu adresi başkasından almıştı. Yaşlı Shafter hepsini dinledi ve şartları sundu. Yabancının kurallar konusunda sıkıntısı yoktu, konaklama ve yemek için haftalık 7 dolar ödeyecekti, belli ki parası vardı. Böylece adaletten kaçarak Shafterlar'ın evine sığınan McMurdo'yu bu uzak diyarlarda karanlık olaylara sürükleyecek olan yolculuğun ilk adımı atılmıştı.

2
Vücutların Efendisi

McMurdo kendini çok çabuk fark ettiren bir adamdı. Nereye gitse insanlar tarafından hemen tanınırdı. Bir hafta geçmeden de Shafter'ın en önemli kişisi oluvermişti. Pansiyonda kalan 10-12 tane müşteri vardı, bunlar dürüst ustabaşılar ya da yerli mağazalarda çalışan tezgâhtarlardı ve bu İrlandalı genç adamdan oldukça farklı bir karakter yapıları vardı. Bir araya geldikleri akşamlarda en esprili şakalar yapan, en hoş sohbet ve en güzel sesli kişi oydu. Etrafındaki herkesi kendine çekebiliyor ve sempatisini kolaylıkla kazanabiliyordu. Ama onu tanıyan herkes bu genç adamın çabuk parlayıp sinirlenme huyunu da bilirdi. Asiliği ve kuraltanımazlığı çevresindekileri ve pansiyon arkadaşlarını biraz rahatsız etse de birtakım insanlarda da bu huy ona karşı bir hayranlık uyandırıyordu.

Pansiyonu işleten adamın kızının güzelliği ve zarafeti onun ilk günden gönlünü çalmıştı. Ve McMurdo, kıza olan ilgisini o andan itibaren hiç gizleme gerek görmedi. Karakter olarak çekingen biri değildi. İkinci gün onu sevdiğini kıza söylemişti. Ondan sonra da kız onun cesaretini kırmak için ne söylese de McMurdo ona olan sevgisini söylemekten bir an olsun vazgeçmedi.

"Başkası olamaz!" diye bağırdı. "Anlamıyor musun artık başkasını sevemem! İzin ver seni seveyim! Hayatımın şansını kaybedip bir başkasını nasıl sevebilirim? Hayır demeyi sürdür, ne kadar reddedersen reddet, bir gün gelecek evet diyeceksin. Ben seni beklerim, o günü bekleyecek kadar gencim daha."

Samim ve içten konuşmalarıyla, tatlı İrlanda aksanıyla ve çekiciliğiyle tehlikeli bir talipti. Kadınların ilgisini çekecek ve kendisine bağlayacak kadar deneyim ve sır doluydu. Bir yandan geldiği Monaghan bölgesinin tatlı vadilerinden, uzak adalardan, bir yandan da alçak tepeli, hayal etmesi daha güzel ve canlı olan karlı yerlerden bahsedebiliyordu. Oradan Kuzey Detroit'teki oduncu fabrikalarına giriyordu. En çok da en son çalıştığı yer olan kereste fabrikalarının bulunduğu Chicago'dan konuşurdu. Zaten o büyük şehirde ona bir şeyler olmuş ve romantizm duygusu ortaya çıkmıştı. Bunu konuşabiliyor olması bile fazlasıyla içten ve tuhaftı, bu duyguları ifade etmek gerçekten zordu. Sonunda olaylar onu birden eski bağlarını koparmaya ve geleceğe bakmaya itmişti, hayat onu bir şekilde bu garip dünyaya getirmişti. Ettie, McMurdo'nun hayat hikâyesini her seferinde iri koyu gözlerini açarak, dikkatle dinliyordu. Gözlerindeki acıma ve anlayış doğal olarak giderek sevgiye dönüşüyordu.

Genç adam tahsilli biri olduğu için muhasebecilik gibi geçici bir işe girmişti. İş geçici olsa da gününün çoğunu işte geçiriyordu. Seçkin Özgür Adamlar Örgütü'nün

locasına gitmediğinden oradakilerle tanışma fırsatı henüz bulamamıştı. Bu ihmalini de trende gelirken konuştuğu Mike Scanlan'ın bir akşam yaptığı ziyaretle hatırladı. Scanlan, küçük ve sert yüz hatları olan siyah gözlü bir adamdı. McMurdo'yu yeniden gördüğü için mutluydu, bir iki kadeh daha viski içtikten sonra geliş amacını açıkladı.

"Adresini hatırladığım için buraya gelme cüretini gösterdim, McMurdo. Umarım bana kızmamışsındır. Kendini vücutların efendisine hâlâ takdim etmemen beni şaşırttı. Neden hâlâ Patron McGinty ile görüşmedin?"

"Öncelikle iş bulmak ve çalışmak zorundaydım. Anlayacağın meşguldüm, gidecek zamanım olmadı."

"Hiçbir şey için olmasa da onu görmek için vakit bulman lazım. Buraya gelir gelmez ismini Birlik Evi'ne gidip yazdırmadığın için aptal olmalısın. Onu kızdırmasan iyi olur. Çünkü kızdırırsan... Neyse, kızdırma işte. Hepsi bu!"

McMurdo şaşırmış görünüyordu. "İki yıldan fazla bir süredir bu locanın üyesiyim Scanlan, ama bu zamana kadar böyle baskıcı yükümlülüklerle hiç karşılaşmadım."

"Chicago'da böyle olmayabilir."

"Buradaki de aynı topluluk, bir fark olamaz."

"Öyle mi?" Scanlan uzun ve dik dik baktı. Gözlerinde ima vardı.

"Öyle değil mi?"

"Bunu bir ay sonra tekrar konuşalım. Ben trenden indikten sonra polislerle muhabbet etmişsiniz."

"Bunu nerden biliyorsun sen?"

"Burada iyi ya da kötü her türlü olay duyulur. Hem de gayet hızlı bir şekilde."

"Pekâlâ, evet muhabbet ettik. O av köpeklerine, haklarında ne düşündüğümü onlara ne gözle baktığımı söyledim."

"Tanrım, müthiş! Tam McGinty'nin seveceği türden bir adamsın."

"Ne, o da mı polislerden nefret ediyor?"

Scanlan bir kahkaha patlattı, "En kısa zamanda git ve onu gör ahbap," dedi, ayağa kalkarken.

"Eğer gitmezsen nefret edeceği insan polis değil sen olacaksın! Şimdi bu arkadaşının tavsiyesini dinle ve bir an önce kendine uygun bir zaman yarat!"

Ne tesadüftür ki aynı akşam McMurdo'ya, locaya gitmesi yönünde ısrarlı konuşan bir başka ziyaretçi daha geldi. Ya son zamanlarda Ettie'ye olan ilgisini belli ettiğinden ya da onun ilgisinden haberi olduğundan ötürü Bay Shafter, McMurdo'nun odasına gelip, garip Alman aksanıyla konuşmaya başladı:

"Göründüğü kadarıyla, bayım, Ettie'me asılıyorsunuz. Yanılıyor muyum?"

"Asılmak demeyelim de evet ilgilendiğim doğru," diye cevap verdi genç adam.

"Pekâlâ, o zaman hemen lafı uzatmadan söyleyeyim. Bu sevginiz üzgünüm ama istediğiniz gibi sonuçlanmayacak çünkü ona sizden önce ona talip olan biri var."

"Evet, bunu bana söylemişti."

"O zaman onun doğru söylediğine inanabilirsiniz. Peki, kim olduğunu söyledi mi?"

"Hayır. Sordum ama cevap vermedi."

"Söylemeye çekinmiştir. Ya da senin korkmanı istemediği için söylememiştir."

"Korkmak mı?!" McMurdo birden sinirlendi.

"Ah, evet dostum! Ondan korktuğun için utanmana gerek yok. Onun adı Teddy Baldwin."

"Teddy Baldwin de kim?"

"Vandalların şefi."

"Vandallar! Önceden de isimlerini duymuştum. Vandallar orada, Vandallar burada ve hep fısıltıyla anılıyorlar! Neden hepiniz onlardan korkuyorsunuz? Korkacak ne var? Vandallar kim?"

Ev sahibi bu korkunç örgütten bahsederken, buradaki herkesin yaptığı gibi içten bir hareketle sesini alçalttı, "Vandallar, Seçkin Özgür Adamlar Örgütü'dür."

Genç adam irkildi ve Shafter'ın gözüne dik dik baktı. "Neden, ben de o derneğin bir üyesiyim."

"Sen ha! Eğer onların bir üyesi olduğunu bilseydim, haftada 100 dolar da ödesen seni buraya asla almazdım."

"Örgütle ilgili yanlış olan ne? Sorun nedir? Yardımlaşma ve dostluk, dayanışma için kurulmuş bir örgütün korkulacak ne tarafı olabilir ki?"

"Belki senin geldiğin yerde öyledir ama burada iş böyle değil!"

"Burada olan nedir?"

"Vandallar katil örgütüdür ve tek işleri de cinayet işlemektir."

McMurdo şüpheci bir kahkaha attı, "Bunu ispatlayabilir misiniz?" diye sordu adama.

"İspatlamak mı! Bunun ispatı olarak etrafta dolaşan 50 katil yetmez mi? Milman ve Van Shorst'a, Nicholson ailesine ve yaşlı Hyam'a, küçük Billy James'e ve geriye kalanlara? İspatmış! Bu vadide bu işin böyle olduğunu bilmeyen insan var mıdır acaba?"

"Anlamıyorum," dedi McMurdo içtenlikle. "Ben bu odadan çıkmadan ya bana söylediklerinizi geri alın ya da bana ispat edin. Çok ciddiyim. Kendinizi benim yerime bir koyun. Ben bu kasabada bir yabancıyım. Sadece iyi amaçları olduğunu bildiğim bir örgüte üyeyim. Birleşik Devletler'in her bölgesine yayılmış ama iyi amaçları olan bir örgüt. Şimdi ben onlara böylesine güvenirken siz bana örgütümün Vandallar adı verilen katil grubuyla aynı şey olduğunu iddia ediyorsunuz.

Benden ya özür dileyin ya da bu iddiayı kanıtlarla açıklayın Bay Shafter."

"Size sadece bu gerçeği bütün dünyanın bildiğini söyleyebilirim bayım. Birinin patronu öbürünün de patronudur. Eğer birini kızdırırsanız diğeri sizin işinizi bitirir. Bu manzarayı biz çok gördük."

"Bu sadece bir dedikodu, kanıt istiyorum!" dedi McMurdo.

"Eğer burada uzun süre kalırsanız kanıtları kendiniz göreceksiniz. Tabii bu arada sizin de onlardan biri olduğunuzu unutmamak lazım. Yakında sen de diğerleri kadar kötü biri olacaksın. Korkarım ama bir an önce kalacak başka bir yer bulmalısınız bayım. Burada daha fazla kalmanıza izin veremem. Onlardan biri zaten başımdayken ve güzel kızım Ettie'ye sarkıyorken, bir diğerinin de kiracım olmasına izin veremeyeceğim. Evet, bu geceden sonra burada kalmayacaksınız, istemiyorum!"

McMurdo, hem rahat odasından hem de sevdiği kızdan men edilmiş olduğunu fark etti. Aynı akşam oturma odasına gittiğinde kızı tek başına otururken buldu, konuyu onunla paylaştı.

"Babanın bana ders vermek istediği ortada," dedi McMurdo. "Eğer sadece konu oda olsaydı umurumda olmazdı ama Ettie, seni sadece 1 haftadır tanıyorum ama sen bu kısa sürede benim hayat kaynağım, nefesim oldun. Ben sensiz yaşayamam!"

"Şşşt, haydi ama Bay McMurdo, böyle konuşmayın!" dedi kız. "Size söyledim değil mi? Çok geç kaldığınızı biliyorsunuz. Başkası var. Eğer ona evlilik sözü vermeseydim o zaman bir başkası olabilirdi."

"Benim ilk ve tek olduğumu varsaysak Ettie, o zaman bana şans tanır mıydın peki?"

Kız yüzünü ellerinin arasına aldı. "Tanrı'dan senin ilk olmuş olmanı dilerdim ama olmadı!" diye hıçkırarak cevap verdi kız.

McMurdo birden kızın önünde diz çöktü, "Tanrı aşkına Ettie, o zaman öyle olduğunu farz et! Bu söz yüzünden hem kendi hayatını hem de benimkini zindana mı çevireceksin? Kalbinin sesini dinle Ettie! Sana yol göstermesi için güvendiğin şey verdiğin söz değil kalbinin sesi olsun!"

Ettie'nin bembeyaz elini kendi esmer ellerinin arasına alıp sıkıca tuttu.

"Benim olacağını söyle. Bu olayla birlikte yüzleşelim!"

"Burada mı?"

"Evet, burada."

"Hayır, hayır Jack!" Kollarını adamın boynuna doladı. "Burada olmaz. Beni buradan uzaklara götürür müsün?"

Bir an McMurdo'nun yüzünü bir kararsızlık havası kapladı ama bir dakika sonra bu kararsızlık ifadesi, yerini mermer gibi keskinliğe ve ifadesizliğe dönüştü.

"Hayır burada." dedi. "Seni tüm dünyaya karşı koruyacağım Ettie, tam da burada, bulunduğumuz yerde!"

"Neden beraber gitmiyoruz buradan?"

"Hayır Ettie, buradan ayrılamam."

"Ama neden?"

"Eğer kaçacak olursam bir daha gururlu bir şekilde başım dik nasıl yürüyebilirim? Ayrıca korkacak ne var? Özgür bir ülkede yaşayan insanlar değil miyiz biz? Eğer biz birbirimizi seviyorsak, bizim beraber olmamıza kim karışabilir, kim aramıza girebilir?"

"Bilmiyorsun Jack. Sadece çok kısa bir süredir buradasın. Baldwin'i tanımıyorsun. McGinty ve Vandallar'ı tanımıyorsun."

"Evet onları tanımıyorum ama onlardan da korkmuyorum. Dahası onlara inanmıyorum!" dedi McMurdo. "Kötü adamlar arasında yaşadım sevgilim, başta hep onlardan korkmamı beklerlerdi ama eninde sonunda her zaman onlar benden korktular. Haydi, artık yüzünü asmayı bırak! Eğer babanın dediği gibi bu adamlar vadide suç üstüne suç işledilerse ve herkes onları isimleriyle biliyorsa nasıl oluyor da hiçbiri adalet önüne yargılanmak için çıkmıyor? Buna cevap versene Ettie!"

"Çünkü hiçbir şahit onlara karşı durmaya cesaret edemiyor. Eğer biri buna cesaret ederse bir aydan fazla yaşayamayacağını biliyor. Ayrıca yalancı şahitleri her

zaman hazırda duruyor. Bunları okumuş olmalısın Jack. Birleşik Devletler'deki her gazete bu konuyu yazdı."

"Evet, bir şeyler okudum, bu doğru ama bunun düzmece bir hikâye olduğunu düşünmüştüm. Belki de bu adamların bu cinayetleri işlemek için belirli sebepleri vardır. Belki mağdur oldular ve kendilerine yardım etmek için başka yolları kalmadı. Bilemeyiz."

"Oh, Jack. Bir daha bu şekilde konuştuğunu duymayayım! Tanrım o da hep böyle söylüyor!"

"Baldwin mi? O da mı böyle söylüyor?"

"Evet, işte bu yüzden de ondan tiksiniyorum. Ah, Jack artık sana gerçeği söyleyebilirim. Bütün kalbimle ondan tiksiniyorum ama aynı zamanda da ondan korkuyorum. Kendim için korkuyorum, ama ondan öte babam için de korkuyorum. Eğer hissettiklerimi ona söylersem bunun öcünü alacağını biliyorum. Bu yüzden ona söz verdim. Aslında bu bizim tek umudumuzdu. Ama şimdi eğer beni ve babamı alıp buradan uzaklara götürürsen bu kötü adamlardan uzakta sonsuza kadar rahat bir şekilde yaşayabiliriz."

McMurdo'nun yüzünde tekrar bir kararsızlık oluştu. Ve sonra yine mermer gibi donuklaştı. "Size hiçbir zarar gelmeyecek Ettie, hiç şüphen olmasın. Kötü adamlara gelince, benim de en az onlar kadar kötü olabileceğimi sen de zamanla anlayıp göreceksin."

"Hayır, hayır Jack. Sana dünyada inanmam."

McMurdo acı acı gülümsedi, "Ah tatlım, beni ne kadar az tanıyorsun! Senin masum ruhun benim hayatımdan neler geçtiğini tahmin bile edemez. Ah dur bakalım, kim bu misafir?"

Kapı aniden açıldı ve içeriye mafya edasıyla genç bir adam girdi. McMurdo ile aşağı yukarı aynı yaşlardaydı. Yakışlı ve cesur bir adamdı. Otoriter gözlerle şömine başında oturan bu çifte baktı.

Ettie şaşkınlık ve telaşla ayağa kalktı. "Sizi gördüğüme sevindim Bay Baldwin. Beklediğimden daha erken geldiniz. Gelin ve oturun lütfen."

Baldwin yerinden kıpırdamadı, elini kalçalarına koyarak McMurdo'yu süzmeye devam etti, "Bu kim?" diye sordu kaba bir şekilde.

"Benim bir arkadaşım Bay Baldwin, yeni kiracımız. McMurdo, sizi Bay Baldwin ile tanıştırabilir miyim?"

İki genç adam birbirini ters bir ifadeyle, başlarıyla selamladı.

"Sanırım Bayan Ettie size aramızda nasıl bir ilişki olduğunu anlatmıştır, değil mi?" dedi Baldwin.

"Aranızda bir ilişki olup olmadığını anlamadım açıkçası."

"Öyle mi? Neyse artık anlayabilirsin. Size bu genç bayanın bana ait olduğunu söyleyebilirim ve dışarı çıkıp biraz yürüyüş yapmanızı ve bu güzel havayı ciğerlerinize çekmenizi öneririm."

"Teşekkürler ama yürüyüş havamda değilim."

"Değil misin?" Adamın vahşi gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Belki de kavga havasındasındır Bay Kiracı?"

"Aynen öyle!" diye bağırdı McMurdo, ayağa kalkarak. "Daha sıcak bir cümle kuramazdın."

"Tanrı aşkına, Jack! Oh, Tanrı aşkına!" diye yalvarırcasına bağırdı Ettie. "Jack, lütfen, Jack, sana zarar verecek!"

"Oh, Sen Jack'sin he?" dedi Baldwin, bir küfürle. "Bunu çoktan yaptın değil mi?"

"Oh, Ted, biraz anlayışlı ol. Hatırım için Ted, eğer beni biraz sevseydin iyi kalpli ve bağışlayıcı davranırdın!"

"Ettie, bizi yalnız bırakırsan bu işi aramızda hallederiz diye düşünüyorum," dedi McMurdo sessiz bir şekilde. "Ya da Bay Baldwin, belki caddede benimle bir tur atarsınız. Güzel bir akşam ve yandaki blokların arkasında boş bir alan var."

"Ellerimi bile kirletmeden hakkından geleceğim senin," dedi Baldwin. "Bu evin içine attığın ilk adıma pişman edeceğim seni!"

"Haydi yapsana şimdi, ne duruyorsun?" diye bağırdı McMurdo.

"Kendi zamanımı kendim seçerim bayım. Zamanı bana bırak. Buraya bak!" Birden gömleğinin kolunu, dirseğine kadar sıvadı ve kolundaki özel sembolü

gösterdi. İçinde bir üçgen olan daire sembolü vardı. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Bilmiyorum, ilgilenmiyorum da!"

"Sana söz veriyorum öğreneceksin. Hem de çok yakında. Belki Bayan Ettie sana bunun hakkında bir şeyler söylemiştir. Sana gelince Ettie, dizlerinin üzerinde pişmanlıkla bana geri geleceksin. Duyuyor musun? Dizlerinin üzerinde! Ve o zaman ben de sana cezanı söyleyeceğim. Bunu sen istedin. Tanrı şahittir ki bunun bedelini ikinize de fazlasıyla ödeteceğim!"

Baldwin, öfkeyle ikisinin yüzüne baktı. Ve sonra arkasını dönerek kapıyı vurup çıktı. Birkaç dakika McMurdo ve kız hiç konuşmadan öylece oturdular. Sonra Ettie, McMurdo'ya sarıldı.

"Oh, Jack ne kadar cesursun! Ama bunun bir faydası yok, kaçmalısın! Bu gece Jack, bu gece! Bu senin tek şansın. Seni öldürecek. Korkunç bakışlarında bunu gayet net görebiliyorum. Yanında McGinty ve locanın gücü varken onlara nasıl kafa tutabilirsin?"

McMurdo, kızdan kendini çekti, öptü ve yavaşça onu sandalyeye oturttu. "Ah Ettie ah..! Benim için boşuna endişeleniyorsun. Ben de Özgür Adamlar'dan biriyim. Bunu senden önce babana da söyledim. Belki diğerlerinden daha iyi değilim, o yüzden beni aziz zannetme. Sana bunları söylediğim için belki artık benden nefret ediyorsundur ama benim için daha fazla endişelenmene dayanamıyorum."

"Nefret mi? Hayatımın biteceğini bile bilsem bunu asla yapmam. Bu örgüte üye olmanın başka yerde böylesine kötü bir şey olmadığını duydum. Ama eğer sen de Özgür Adamlar'dansan, niye patron McGinty ile arkadaş olmayı denemiyorsun? Hadi Jack, acele et! Derhal bunu yap, yoksa av köpekleri seni avlamak için peşine düşecekler!"

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum." dedi McMurdo. "Şimdi gidip bu işi halledeceğim. Babana da git söyle, bu gece burada son kez uyuyup yarın sabah başka yer bakacağım."

McGinty'nin barı kasabadaki en popüler yer olduğu için oldukça kalabalıktı. McGinty sempatik tavırlarıyla herkes tarafından ilgi görürdü ama gerçekte bu tavırlarının altında farklı bir yüzün gizli olduğu da herkes tarafından bilinirdi. Fakat bu mekânın kalabalığı sadece onun popülerliği ve sevecenliğiyle alakalı değil, aynı zamanda elli kilometrelik vadide ve iki tarafta uzanan dağları kapsayan geniş bir alanda yaydığı korkuydu. Bu korku, alanı doldurmaya yetiyordu, kimse onun iyi niyetini görmezden gelmeye cesaret gösteremezdi.

Acımadan kullandığı gücünün yanı sıra, üst düzey bir kamu görevlisiydi. Desteklerinin karşılığını alma beklentisiyle gangsterler onu belediye meclis üyesi olarak seçmişlerdi. Halktan alınan vergilerin yüksekliğine rağmen kamu hizmetleri fazlasıyla ihmal ediliyordu. Belediyenin hesapları da rüşvetçi müfettişler tarafından denetleniyordu. Masum vatandaşlar da kamu

harçlarını ödüyor ve bu yanlışlıkları korktukları için dile getirmekten kaçınıyorlardı. McGinty işte bu şekilde bir korku imparatorluğu kurmuş durumdaydı, yıldan yıla bu korku artıyordu. Buradaki herkes onun adını duyduğunda bile korkardı, onun ismini dile getirmek bile bir korku kaynağıydı.

McMurdo salonun kapısını açtı ve bir yığın adamın içeride boş boş oturduğunu gördü. Burnuna ağır derecede sigara ve alkol kokusu gelmişti. Mekân oldukça aydınlıktı. Duvarlardaki devasa aynalar da bu alana ferahlık katıyor, daha da geniş gösteriyordu. Barda birçok barmen vardı ve hepsi köşelerde oturan müşterilere hızlı bir şekilde içki yetiştirmeye çalışıyordu. McGinty de salonun bir ucunda oturmuş sigarasını içiyor ve mekânı gözlüyordu. Uzun boylu ve iri yarı bir adamdı. Uzun sakalı ve gömleğinin yakalarına kadar uzanan saçları vardı. Teni bir İtalyan gibi esmerdi, koyu renk gözleri kısık kısık bakıyordu ve bu bakışlar ona sinsi bir görünüm katıyordu. Onu ilk gören, onun sempatik tavırlarına aldanıp iyi biri olduğunu düşünebilirdi. Ancak bu dürüst, sempatik ve sakin görünüşünün altında tam bir sinsi şeytan gizliydi. Şeytanlığı, içten pazarlığı bir insanı defalarca öldürüp diriltmeye yeterdi. Oldukça tehlikeli bir adamdı. Bu yüzden de tüm halk ondan korkar olmuştu zaten.

McMurdo, bu tehlikeli adamı dikkatle izledi. Çevresinde en küçük esprisine bile kahkahalarla gülen yapmacık bir grup insan vardı. Genç yabancı, bu ka-

labalığı aşarak patronun yanına ulaştı. Genç yabancı, koyu gri gözleriyle bu tehlikeli adamın gözlüklerinin altındaki sinsi siyah gözlere dikkatlice baktı.

"Ne vardı? Yüzün hiç tanıdık gelmiyor. Tanıştığımızı sanmıyorum genç adam."

"Evet, burada yeniyim Bay McGinty."

"Bir beyefendiye uygun şekilde hitap edemeyecek kadar da yeni değilsinizdir herhalde değil mi?"

"Bay McGinty, bizim belediye meclis üyemizdir genç adam," dedi, kalabalık grubun içinden birisi.

"Üzgünüm sayın üye. Bu yerin kurallarına biraz yabancıyım. Sizi görmemi tavsiye etmişlerdi."

"Pekâlâ, şimdi görüyorsun işte. Burada karşındayım. Evet ne düşünüyorsun bakalım benimle ilgili tavsiyelere değdi mi?"

"Bir şeyler söylemek için erken. Eğer kalbiniz de bedeniniz kadar büyükse ve ruhunuz yüzünüz kadar güzelse başka diyecek bir şey kalmıyor zaten," dedi McMurdo.

"Ooo, iyi bir İrlanda aksanı var," diye bağırdı salon sahibi. Bu cüretkâr yabancıya şakayla mı yoksa sert mi cevap vermeliydi tam olarak kestirememişti.

"Yani benim görünüşümü yargılayacak kadar iyi misiniz?"

"Elbette." dedi McMurdo.

"Size beni görmenizi söylediler demiştiniz, değil mi?"

"Evet."

"Peki kim söyledi?"

"Vermissa'daki 341. Loca'dan Scanlan Kardeş. Sizin ve çevrenizdekilerin sağlığına içiyorum, sayın üye," deyip elindeki bardağı dudaklarına götürüp, küçük parmağını kaldırarak içti.

Onu seyreden McGinty kaşlarını dikti. "Hmm... Demek öyle," dedi. "Sizi daha yakından tanımam mümkün müdür Bay...?"

"McMurdo."

"Biraz daha yaklaşın McMurdo, buralarda herkese güven olmaz. Ne söylenene ne de söyleyene inanırız. Birkaç dakikalığına şöyle, barın arkasına gelin bakalım benimle."

Fıçıların arasından geçerek küçük bir odaya girerlerken patron, bir yandan düşünceli bir şekilde purosunu çekiyor, bir yandan da meraklı bakışlarıyla bu genç yabancıyı inceliyordu. Birkaç dakika sessizce oturdular. McMurdo, bir eli cebinde, diğer eli sakalında, sabırsızlıkla bu adamın onu incelemeyi bitirmesini bekliyordu. Birden McGinty elini beline atıp bir silah çıkardı.

"Görüyor musun, bu benim jokerim. Eğer bizimle oyun oynamayı planladıysan bunu hemen açıklaman senin yararına olur."

"Bu hareket Loca'nın efendisine göre aralarına yeni gelen bir kardeşe 'hoş geldin' demek için oldukça garip değil mi?"

"Evet, öyle ama gerçekten kardeş olup olmadığını nereden bileyim? Önce gerçekten kardeş olduğunu ispatlaman gerekiyor." dedi McGinty. "Ve eğer yanılırsan Tanrı yardımcın olsun. Nereye kayıtlısın?"

"Chicago, Loca 29."

"Ne zaman kaydoldun?"

"24 Haziran 1872."

"Vücut efendisi kim?"

"James H. Scott."

"Bölge yöneticin kim?"

"Bartholomew Wilson."

"Hmm. Bu kadar soru yeterli. Burada ne yapıyorsun peki?"

"Sizin gibi çalışıyorum. Ama benimki daha basit bir iş."

"Sorulara hızlı cevap veriyorsunuz."

"Evet, her zaman hızlı konuşurum."

"Hareketlerinde de cümlelerinde olduğu kadar hızlı mısın?"

"Bilmiyorum. Ama beni tanıyan herkes en hızlısı olduğumu söyler."

"Pekâlâ, senin sandığından da erken diyebiliriz. Buradaki loca hakkında fikrin var mı? Bir şeyler duydun mu?"

"Bir adamın kabul edilebilmesi için önce kardeş olduğunu ispatlaması gerektiğini öğrendim ve duydum."

"Bu sizin için geçerli McMurdo. Chicago'dan neden ayrıldınız?"

"Eğer bunu söylersem asılırım."

McGinty gözlerini kocaman açtı. Kendisiyle böyle konuşulmasına alışkın değildi ve bu söz onu oldukça eğlendirip şaşırtıyordu. "Neden bana söylemeyecekmişsiniz?"

"Çünkü bir kardeş diğerine asla yalan söyleyemez."

"Öyleyse gerçeği söyleyemeyecek kötü bir durum mu var yani?"

"O şekilde de düşünebilirsiniz, evet."

"Bakın bayım, benim Vücutların Efendisi olarak geçmişi hakkında net cevaplar veremeyen birini locaya almamı bekleyemezsiniz değil mi?"

McMurdo şaşırmıştı. Sonra iç cebinden yırtık, eski bir gazete kâğıdı çıkardı.

"Bana şantaj yapmıyorsun değil mi?" dedi

"Eğer yüzüme böyle şeyler söylersen senin ağzını yüzünü kırarım!" diye bağırdı McGinty.

"Haklısınız Sayın Meclis Üyesi." diye cevap verdi McMurdo, uysalca. "Özür dilerim. Düşüncesizce konuştum. Pekâlâ, size güveneceğimi biliyorum. Lütfen şu habere bir göz atın."

McGinty genç adamın eline tutuşturduğu gazete parçasına göz attı. Chicago'daki Market Caddesi'ndeki Lake Salon'unda 1874 yılının ilk haftasında işlenmiş Jonas Pinto cinayeti hakkındaydı.

"Bunu siz mi yaptınız?" diye sordu McGinty, kâğıdı geri verirken.

McMurdo başıyla onayladı.

"Neden vurdunuz onu?"

"Sam Amca'nın para basmasına yardım ediyordum. Belki benimkiler onun altınları kadar iyi değildi ama en azından iyi görünüyorlardı ve basımı daha ucuzdu. Pinto denen adam da benim sahte şey yapmama yardım ediyordu."

"Ne yapmanıza?"

"Sahte parayı piyasaya sokmama. Sonra bana ayrılacağını söyledi. Önce karşı çıkmadım fakat bu büyük bir riskti. Belki de ayrılmayacaktı sadece biraz daha fazla para istiyordu fakat ben ne olacağını görmek için bekleyemedim. Onu öldürdüm ve bu kömür bölgesine kaçtım."

"Neden kömür bölgesi peki?"

"Çünkü bu bölgelerde bu işin pek yaygın olmadığını gazetelerde okumuştum."

McGinty kahkaha patlattı. "Önce kalpazandınız, sonra katil oldunuz ve burada iyi karşılanacağınızı düşündünüz öyle mi?"

"Bu işin içeriğiyle alakalı," diye cevapladı McMurdo.

"Pekâlâ, bu kez çok ileri gideceksiniz sanırım. Söylesenize, hiç o paralardan basabildiniz mi?"

McMurdo cebinden 6 dolar çıkardı. "Bunlar Philadelphia darphanesinden geçmediler," dedi.

"Öyle mi!" dedi McGinty, paraları ışığa tutarken. "Hiçbir fark göremiyorum. Haha, bence çok değerli ve işe yarar bir kardeş olacaksınız! Ya kötü bir adam ya da bizimle beraber bir adam. Dostum, bizim de inisiyatif almamız gereken zamanlar var. Eğer bizi itmelerine izin verirsek kendimizi duvara sıkışmış kenarda kalmış olarak buluruz."

"Eh, ben de o zaman üzerime düşeni diğerleriyle beraber yapacağım sanırım."

"Sağlam sinirleriniz var gibi görünüyor. Silahı size doğrulttuğumda hiç de tereddüt etmediniz."

"Tehlikede olan ben değildim çünkü."

"Kimdi peki?"

"Sizdiniz Sayın Meclis Üyesi." McMurdo ceketinin cebinden horozu kaldırılmış bir silah çıkardı. "Bu sizden önce size doğrultulmuştu ve gördüğünüz gibi ateşlenmeye hazırdı. Benim atışımın da sizinki kadar hızlı olacağını sanıyorum."

"Ah, ciddi misin!" McGinty bir an sinirden kıpkırmızı kesildi ve sonra dayanamayıp bir kahkaha patlattı. "Uzun zamandır buralara sizin gibi tehlikeli biri gelmemişti. Loca seninle gurur duyacak." O arada barmen yanlarına geldi. McGinty ona ters bir bakış atarak konuşmaya devam etti, "Ne var yani? Yine ne istiyorsun? Bir beyefendiyle baş başa oturup 5 dakika konuşamayacak mıyım?"

Barmen utanarak özür diledi. "Efendim, rahatsız etmek istemezdim ama Ted Baldwin'in geldiğini söylemek zorundayım. Derhal sizi görmek istediğini belirtti."

Bunu söylemesine gerek yoktu, zaten adam barmenin arkasında durmuş McGinty'e bakıyordu. Barmeni itip kapıyı yüzüne çarptı.

"Yaa," dedi Baldwin, McMurdo'ya öfkeli bir bakış atarak, "İlk işin buraya gelmek oldu demek. Bu adam hakkında size söyleyeceklerim var Sayın Meclis Üyem."

"O zaman yüzüme karşı söyle burada, hadi!" diye bağırdı McMurdo.

"İstediğim zaman istediğim şekilde söylerim."

"Hey. Hey. Ağır ol!" dedi McGinty, oturduğu fıçıdan kalkarak, "Böyle olmaz. Aramıza yeni bir kardeş katıldı Baldwin ve onu bu şekilde karşılamamız hiç hoş değil. Ona karşı biraz nazik davranman gerekiyor. El sıkışın ve sakinlesin!"

"Asla!" diye bağırdı Baldwin, öfkeli bir şekilde.

"Yanlış yaptığımı düşünüyorsa benimle kavga etmesini teklif ettim kendisine," dedi McMurdo. "Onunla yumruk yumruğa dövüşmeye hazırım. Eğer bu ona yetmezse onun seçeceği başka bir şekilde de dövüşürüm. Şimdi bu kararı şefimiz olduğunuz için siz sayın meclis üyeme bırakıyorum."

"Konu nedir peki?"

"Genç bir bayan. Aynı zamanda da seçim yapma konusunda özgür bir bayan."

"Öyle mi?!" diye hırladı Baldwin.

"İkiniz de locanın birer üyesi olduğunuz için özgür olduğunu söyleyebilirim tabii," dedi şef.

"Oh, kararınız bu mu yani?"

"Evet Ted Baldwin, kararım budur," dedi McGinty, şeytani bir bakışla, "Bir itirazın mı var?"

"Beş yıldır yanında olan insanı ezip hemen yeni tanıdığın adamı mı tutacaksın? Sen hayatın boyunca Vücutların Efendisi olamayacaksın Jack McGinty, bir dahaki seçimlerde görürsün."

McGinty, öfkeyle kaplan gibi yerinden fırladı ve adamın üzerine atlayıp fıçıların üzerine savurdu. McMurdo ayırmış olmasa adamı oracıkta öldürecekti.

"Sakin olun Sayın Meclis Üye'm! Tanrı aşkına sakin olun!" diye bağırdı McMurdo, onu geri çekerken.

McGinty Baldwin'in boğazını bırakınca, Baldwin yeniden nefes alabildi. Ölümle burun buruna gelmiş ve titriyordu. Yuvarlandığı fıçılardan doğruldu.

"Bunu uzun zamandır hak ediyordun Ted Baldwin, şimdi payını aldın işte!" diye bağırdı McGinty. Göğsü hızla şişip iniyordu. "Vücutların Efendiliğinden düşürülürsem yerime sen geçeceksin diye düşünüyorsun, bunu planlıyorsun biliyorum, yerimde gözün var. Loca da bunu düşünüyor. Belki orada başkan olabilirsin. Ama ben şef olduğum sürece kimse bana karşı gelemez ve benim kurallarımdan çıkamaz, bunu aklından çıkarma!"

"Sana karşı gelmedim," diye mırıldandı Baldwin ve sonra boğazını temizledi.

"Tamam o zaman, sorun yok," dedi McGinty, yapay bir samimiyetle, "O halde hepimiz yine iyi arkadaşlarız ve bu konu da burada kapanmıştır."

Raftan bir şişe şampanya alıp kapağını açtı.

"Haydi," diye devam etti, bardakları doldururken, "Loca kardeşliğine içelim. Bundan sonra, bildiğiniz gibi, aramızda hiçbir sorun olmayacak. Şimdi sol elimi boğazıma koyup soruyorum. Bayım, mevzu nedir?"

"Kara bulutlar dolaşıyor," diye cevapladı Baldwin.

"Ama eninde sonunda bulutlar dağılacak. Ve ebediyen aydınlık olacaklar."

"Buna yemin ederim!"

Adamlar bardaklarını tokuşturup içkilerini yudumladılar, aynı seremoni Baldwin ve McMurdo arasında da yapıldı.

"İşte!" diye bağırdı McGinty, ellerini ovuşturarak. "İşte kara bulutların sonu geldi. Eğer davayı uzatırsanız loca disiplini altında yargılanırsınız. Buralarda disiplin cezası ağır olur, Baldwin bunu iyi bilir. Ve eğer problem çıkaracak olursanız McMurdo Kardeş, siz de bu cezanın ne kadar ağır olduğunu öğrenirsiniz!"

"Bunu unutmayacağım," dedi McMurdo. Elini Baldwin'e doğru uzattı. "Çabuk sinirlenirim ama çabuk da affederim. Sinirim saman alevi gibidir. İrlanda kanından kaynaklanıyor sanırım. Benim için konu bitmiştir, ben kin güden biri değilim," dedi.

Baldwin şefin korkunç ve baskıcı bakışlarından ötürü McMurdo'nun elini sıkmak zorunda kaldı. Ama asık yüzü McMurdo'nun dedikleri hakkındaki düşüncelerini gayet açık bir şekilde ortaya koyuyordu.

McGinty ikisinin de omzuna vurdu. "Ah şu kızlar! Şu kızlar!" dedi yüksek sesle. "Şu kızların örgütün iki çocuğu arasına girmesi ne kadar kötü! Hanginizi seçtiğinin cevabı ise sadece kadının kalbinde gizlidir. Vücutların Efendisi sadece dışarıdan yargılayabilir. Ama işin içyüzünü göremez. Ulu Tanrım! Sanki tek derdimiz kadınlar. Oysa ki halledilecek o kadar sorunumuz, işimiz gücümüz var zaten. Bir de yetmiyormuş gibi onlarla uğraşıyoruz. 341. Loca'ya kendinizi kaydettirmeniz gerekecek McMurdo Kardeş. Kendi kurallarımız ve yollarımız var. bunlar Chicago'dan farklı yöntemler muhtemelen. Cumartesi akşamı toplantı var. Eğer gelirseniz sizi ebediyen Vermissa Vadisi'nde özgür kılarız.

3
341. Loca ve Vermissa

Bu heyecan uyandıran olayların yaşandığı günün ertesinde McMurdo, Bay Shafter'a söz verdiği gibi eşyalarını kasabanın dış mahallelerinden birindeki dul MacNamara'nın evine taşıdı. Trende tanıştığı Scanlan da kısa bir süre sonra Vermissa'ya, onun kaldığı eve geldi. Şimdi iki loca üyesi aynı çatı altında sürekli beraberdi. Zaten onların dışında da başka kiracı yoktu. Pansiyonun sahibi olan İrlandalı cana yakın kız, rahat konuşabilsinler ve rahat davranabilsinler diye onları bol bol yalnız bırakıyordu. Ne de olsa bu iki adamın ortak sırları vardı.

Shafter da McMurdo'nun ne zaman isterse onlara yemeğe gelebileceğini söylemişti. Ne de olsa artık Ettie ile de rahatça görüşebiliyorlardı. Böylelikle aradan haftalar geçti ve âşıklar birbirlerine daha da yakınlaşıp bağlandılar.

McMurdo kalpazanlığa burada yeniden başlamıştı. Locadan kardeşleri yanına gelip onunla görüşüyor ve bu arada paraları alıp rahatlıkla şüphe çekmeden piyasaya sürüyorlardı. McMurdo da kendini oldukça güvende hissediyordu. McMurdo'nun bu işi ortaklar arasında

büyük bir sırdı. Neden bir sır olarak saklandığını merak edenlere de işin gizli olması gerektiğini, aksi takdirde polisin direkt tepelerine üşüşeceğini açıklıyordu.

Aslında bir polis onun hakkında soru sormaya başlamıştı bile ama şansına bu olay ona zarar yerine fayda sağladı. Locaya ilk takdim edilişinden sonra McMurdo, patronun salonuna bol bol gitmeye başladı ve bu tehlikeli çetenin içinde kısa sürede gösterişli hareketleri ve korkusuzluğu ile sevilen bir sima haline gelip diğerleri arasında saygınlık kazandı. Diğer bir yaşanan olay ise onu beklentilerin çok çok üzerine taşıdı.

Barın kalabalık olduğu bir gece kapı açıldı ve içeri açık mavi üniformalı, şapkasında Demir ve Kömür Polisi yazan bir adam girdi. Bu polis birimi, demiryolları ve maden ocağı işletmecileri tarafından bölgeyi tehdit eden zorbalara karşı önlemde yetersiz kalan yerel polis memurlarına destek olmaları amacıyla kurulmuştu. Ve bu polis memuru da bu birimin bir üyesiydi. O içeri girdiğinde salon bir anda sus pus kesilip, herkes onu izlemeye başladı. Birleşik Devletler'deki polis-suçlu ilişkisi oldukça garipti. Suçlularca işletildiğini bildiğini bu bara gelip içki içmesi de bu garipliğin bir parçasıydı zaten. McGinty polisin geldiğini görünce hiçbir şaşkınlık belirtisi göstermeden köşesinde onu izlemeyi sürdürdü.

"Bu sert akşama uygun sert bir viski," dedi polis memuru. "Daha önce tanışmamıştık değil mi Sayın Meclis Üyesi?"

"Siz yeni emniyet amiri misiniz?" diye sordu McGinty.

"Aynen öyle. Sizin ve diğer öncü vatandaşların bize kanunları ve düzeni koruma konusunda yardım edeceğinizi umuyoruz Sayın Meclis Üyesi. Ben Amir Marvin."

"Aslına bakarsanız biz siz olmadan daha iyiyiz Amir Marvin," dedi McGinty, soğuk bir şekilde, "Burada kendi polislerimiz var ve onlar bize yetiyor. Dışarıdan gelenlere ihtiyaç yok. Siz sermayenin parayla tuttuğu adamlarsınız. Fakir vatandaşları dövüp onlara ateş etmekten başka ne işe yarıyorsunuz?"

"Tamam, tamam, bu konuda tartışmayalım," dedi polis memuru, iyi niyetli bir şekilde. "Hepimizin görevini iyi bir şekilde yaptığı açıkça görülüyor zaten. Ama herkes böyle düşünmüyor maalesef." Kendisini asık suratla izleyen Jack McMurdo'yu gördüğünde, polis memuru içkisini bitirmiş ve çıkmak üzereydi. "Selam! Selam!" diye seslendi, baştan aşağı süzerek. "Ooo kim varmış burada! Eski bir tanıdık!"

McMurdo yerinden kalkarak ondan uzaklaştı, "Hayatım boyunca asla ne seninle ne de başka bir polisle arkadaş olmadım."

"Lütfen ama tanıdık olmakla arkadaş olmak farklı şeyler, karıştırmayın." dedi emniyet amiri, alay ederek. "Sen Chicago'dan Jack McMurdo'sun, değil mi? Evet evet, itiraz etmediğine göre kesin osun."

McMurdo omuz silkti. "İnkâr etmiyorum," dedi. "Adımdan utandığımı düşünmüyorsun değil mi?"

"Düşünmüyorum ama bence utanmak için yeterli sebebin var."

"Sen ne demek istiyorsun böyle?" diye hırladı McMurdo, yumruklarını sıkarak.

"Yoo yo Jack, öfken bana işlemez. Sakin ol. Bu lanet kömür bölgesine gelmeden önce ben de Chicago'da görev yaptım ve Chicagolu bir ahlaksızı nerede görürsem tanırım."

McMurdo'nun bir anda yüzü düştü."Sakın bana Chicago Emniyeti'ndeki Marvin olduğunu söyleme!" diye bağırdı.

"Aynen öyle, o yaşlı Teddy Marvin, peşinizdeyim bayım. Jonas Pinto'yu vurduğunuzu unutmadık."

"Onu ben vurmadım."

"Öyle mi? Oysa ki ben bu cinayetin oldukça açık ve net olduğunu düşünüyorum? Onun ölümünün sizin işinize ne kadar yaradığını farkında olmadığımı mı sanıyorsunuz? Her neyse, bunları bir kenara bırakalım. Üstüme vazife değil ama size sevineceğiniz bir haber vereyim; Chicago polisinin ellerinde yeterli kanıt olmadığı için yarın bir gün Chicago'ya gidiş yolunuz yeniden açılacak haberiniz olsun."

"Ben burada olmaktan gayet memnunum."

"Pekâlâ, size yol gösteren de kabahat çünkü siz tıpkı nankör bir köpek gibi iyi niyetimin karşısında bir teşekkür etmekten bile acizsiniz."

"Sanırım beni yanlış anladınız memur bey. Size çok teşekkür ederim," dedi McMurdo, pek de minnettar olmayan bir ses tonuyla.

"Kuralları çiğnemedikçe benim için problem yok," dedi amir. "Ama Tanrı şahittir ki eğer çizgiyi aşarsanız bambaşka şeyler olur! Neyse, size iyi geceler. Size de iyi geceler Sayın Meclis Üyesi."

Bardan çıkmadan istemeden polis memuru yerel bir kahraman yaratmıştı. McMurdo'nun Chicago'daki işleri hakkında zaten birtakım laflar dolaşıyordu ama McMurdo, ilgiyi üzerine çekmek istemeyerek soruları şimdiye kadar hep tebessümle geçiştirmişti. Ama şimdi olaylar resmi olarak onaylanmıştı. Bardaki kalabalık memurun gidişinin ardından onun etrafını sarmış ve içtenlikle McMurdo'nun elini sıkıyorlardı.

O günden sonra toplumda tamamen özgür, kuralsız bir insan oldu. Hep çok içerdi ama bu anlaşılmazdı. Fakat o akşam o kadar çok içti ki, arkadaşı Scanlan olmasa, geceyi barda bir köşede sızıp kalmış bir şekilde geçirirdi.

McMurdo, bir cumartesi akşamı locayla tanıştırıldı. Loca onun için zaten Chicago'dan üye olduğu için herhangi bir tören düzenlenmez diye düşünmüştü, ama Vermissa'nın kendine özgün gururla yapmış olduğu birtakım törenler vardı. Ve bu ayinlerden her adayın

geçmesi gerekirdi. Kurul, Birlik Evi'nin böyle törenler için ayrıldığı büyük odasında toplantı. O gün orada yaklaşık 60 üye vardı ama Vermissa'daki kardeşler bu kadardan ibaret değillerdi. Örgüt oldukça kalabalıktı. Gelenlerin bir kısmı vadideki diğer localardan, bazılar da dağların diğer tarafındandı. Eğer suç işlenecekse, farklı localardan adamlarla bu iş görülürdü. Bütün kömür bölgesindeki üyelerin sayısı 500 civarındaydı.

Bu ferah odada adamlar uzun masanın etrafına oturmuşlardı. Yanda da üyelerin şimdiden gözlerini diktikleri alkol şişelerinin ve bardakların konduğu başka bir masa vardı. McGinty başında kadife bir takke ve üzerinde mor bir şalla şeytani bir ayin yöneten rahip havalarında masanın başına oturmuştu. Aralarında Ted Baldwin'in de bulunduğu yüksek loca üyeleri de McGinty'nin yanlarındaki yerlerini almışlardı. Her birinin üzerinde rütbelerini gösteren bir eşarp ya da madalyon vardı.

Adamların çoğu olgun yaştaydı geri kalanlar ise 18-25 yaş aralığında gençlerdi. Onlar ufak yaşlarına rağmen kıdemlilerin talimatlarını yerine getirecek kapasitedeydiler. Yaşlı olanların içinde çok sinsi ve tehlikeli görünenler de yok değildi daha ziyade, o kadar temiz yüzlü ve dürüst görünen gençlerin ahlaki değerlerden yoksun, işledikleri suçlardan pişmanlık duymayan tehlikeli katiller olarak orada bulunuyor olmaları oldukça şaşırtıcı ve içler acısıydı. Yaptıkları kötülüklerle böbürlenirler, yaptıkları her kötülük için "iyi iş" diyen

insanlara saygı gösterirlerdi. Cinayet işlemek onların ruhlarında vardı ve bu işi gönüllü yaparlardı. Bir cinayet işlendiğinde ölümcül vuruşun kimden olduğunu tartışırlar, ölen adamın çektiği acıları, inlemeleri birbirlerine anlatarak eğlenirlerdi. Önceden yaptıkları işleri gizliyorlardı ama sonra ne olduysa cinayetleri cüretkâr bir şekilde açıktan işlemeye başladılar. Mevcut düzenin çarpıklığı, kanunlardaki açıklar, olayda aleyhlerine şahitlik yapabilecek olan herkesin korkup susması ve onları savunacak şahitlerin her zaman hazırda bulunması onlara bu cesareti vermişti. On yıldır hiçbir ceza almamışlar hatta suçlamayla bile karşılaşmamışlardı, onları tehdit edenler de çok geçmeden Vandallar'ın kurbanı olmuştu zaten. Gerçi arada da olsa şaşırtıcı biçimde onları tehlikeye atan kurbanlar oluyor ve saldırganlardan birkaç tanesini alıp götürebiliyordu.

McMurdo'nun da önünde onu bekleyen böyle kötü tecrübeler olabileceği söylenmişti ama kimse bunun içeriğinden bahsetmemişti. Şimdi katı suratlı iki kardeş tarafından başka bir odaya götürülüyordu. Ahşap duvarlı odadan yandaki kurulun konuşmalarını duyabiliyordu. Bir iki kez kendi adının geçtiğini duydu ve onun adaylığı konusunda tartışıldığını anladı. Sonra içeriden göğsünde altın sarısı ve yeşil kuşak olan biri geldi.

"Vücutların Efendisi, kolları ve gözleri sıkıca bağlandıktan sonra içeri getirilmesini emrediyor." dedi.

Üç adam hızla McMurdo'nun ceketini çıkarıp, gömleğin kolunu sıvayıp sağ kolunun üzerinden bir ip geçirerek onu bağladılar. Başına da siyah bir kuşak taktılar ve gözlerini tamamen kapadılar. İşte şimdi kurul salonuna doğru gidiyorlardı.

Kafasındaki başlık, etrafı görmesine engel oluyordu ve her yer derin bir karanlıktaydı. Etrafındaki insanların mırıldanmalarını duyabiliyordu. Uzaktan da McGinty'nin sesini almıştı.

"John McMurdo," dedi bir ses, "Sen önceden Seçkin Özgür Adamlar Örgütü üyesi miydin?"

McMurdo, başıyla onayladı.

"Locan Chicago'daki 29. loca mıydı?"

Tekrar başını salladı.

"Karanlık geceler kötüdür," dedi ses.

"Evet, seyahat eden yabancılar için." diye cevapladı.

"Hava kapattı."

"Evet, fırtına yaklaşıyor.

"Üyeler tatmin oldu mu?" diye sordu Vücutların Efendisi.

Salondaki mırıldanmalardan tatminkârlıkları anlaşılıyordu.

"Hareketlerinden ve işaretlerinden aslında bizden biri olduğunu biliyoruz Kardeş," dedi McGinty. "Sen parolaları da biliyorsun. Ancak bu bölgede bazı ritü-

ellerimiz var ve sen bunlarla sınanmak zorundasın. Ayrıca iyi adamlar gerektiren bazı görevlerimiz var. Test için hazır mısın?"

"Evet, hazırım."

"Cesaretin var mı?"

"Var."

"Ispatlamak için uzun bir adım at."

Sözleri biter bitmez gözlerinin önünde ona baskı yapan iki nokta hissetti. Onların tehlikesi gitmeden ilerlemesi imkânsız gibiydi. Ama yine de kendini zorladı ve kararlı bir şekilde adım attı. O sırada da gözlerindeki baskı kayboldu. Bu adımdan sonra hafif bir alkış sesi duyuldu.

"O cesur biri," dedi ses. "Acıya katlanabilir misin?"

"Herkes kadar," diye cevapladı McMurdo. "Deneyelim ve görelim!"

Kolundaki o dehşet acıya dayanmak oldukça zordu. Çığlık atmamak ve dayanmak için kendini zorluyordu. Bu ani şoktan dolayı bayılacak gibi oldu. Ayakta kalabilmek için dudaklarını ısırdı ve yumruklarını sıktı.

"Daha fazlasına katlanabilirim," dedi McMurdo kendi kendine.

Bu sefer daha büyük bir alkış koptu. Locada daha önce hiç kimsenin ilk izlenimi bu kadar iyi olmamıştı. Elleri çözülerek başındaki başlık çıkartıldı. Gülümseyerek kardeşlerinin tebriklerini kabul etti.

"Son bir şey daha var McMurdo kardeş," dedi McGinty, "Daha önce gizlilik ve sadakat yemini ettiğini farz ederek bu yemini bozmanın cezasının anında kaçınılmaz ölüm olduğunu da biliyorsun değil mi?"

"Elbette biliyorum," dedi McMurdo.

"Ve her koşulda Vücutların Efendisi'nin kurallarına uymayı kabul ediyorsun değil mi?"

"Evet, ediyorum."

"O halde Vermissa'nın 341. Locası adına sana yükümlülüklerin ve ayrıcalıklarınla beraber hoş geldin diyorum. Likörü getir Scanlan Kardeş, bu akşam bu değerli kardeşimizin şerefine içiyoruz!"

McMurdo, ceketini aldı. Ceketini giymeden önce koluna acı veren o şeyin ne olduğunu merak edip koluna baktı ve içerisinde üçgen olan bir daire sembolünün kazındığını gördü. Yanında oturan bir iki kişi de o anda kollarını sıvayıp kendilerindeki bu damgayı gösterdiler.

"Hepimizde var," dedi biri, "Ama hiçbirimiz senin kadar cesur olamadık."

"Bu bir şey değildi, sadece herkes kadar canım yandı ve acıdı."

Törenin ardından içkiler içildi ve sonra locanın işleri konuşulmaya başlandı. McMurdo, Chicago'daki sıkıcı toplantılara alışıktı, dikkatli bir şekilde olan biteni dinledi ve hiçbir kelimeyi kaçırmamaya çalıştı.

"Gündemde olan ilk konu," dedi McGinty, "Metron Bölgesi 249. Loca Sorumlusu Usta Windle'ın mektubunu okumak. Mektupta diyor ki:

"SAYIN BEYEFENDİ:

Buraya yakın bir yerdeki Andrew Rae, Rae ve Strumash kömürlerinin sahipleriyle alakalı halledilmesi gereken bir mevzu var. Hatırlayacağınız üzere geçen sonbaharda gezen devriye olaylarında size yardım etmiştik. O günle alakalı olarak bize borçlu olduğunuzu unutmayın. Loca veznedarı Higgins'in emrinde çalışacak iki iyi adamınızı buraya göndermenizi bekliyoruz. Adresi biliyorsunuz. Higgins, adamlara neler yapmaları gerektiğini gösterecektir.

J. W. WINDLE D. M. A. O. F."

"Biz ne zaman Windle'dan yardım istesek, o bizim isteğimizi kırmayıp gerçekleştirdi." dedi McGinty mektuptaki isteği onaylayarak. Sonra duraksadı ve odaya boş gözlerle baktı. "Bu iş için kim gönüllü olacak?"

Birçok genç üye ellerini kaldırdı. Şef onlara onaylayan bir gülümsemeyle baktı.

"Sen gideceksin Tiger Cormac. Eğer bu işin altından da de önceki gibi iyi bir şekilde çıkarsan karşılığını alacaksın. Ve sen, Wilson."

"Silahım yok ki," dedi gönüllü. Neredeyse çocuk sayılabilecek yaştaydı.

"Bu ilk seferin değil, değil mi? Eninde sonunda kan dökecektin zaten. Senin için iyi bir başlangıç olacak. Silah konusunda endişe etme, onu ayarlarlar. Pazartesi günü söylersen ayarlamak için yeterli vakitleri olacaktır. Döndüğünde çok güzel bir törenle karşılanacaksın."

"Bu sefer herhangi bir ödül var mı?" diye sordu Cormac. Sert bakışları ve vahşiliğiyle bu genç adama 'Kaplan' deniyordu.

"Ödülü boşver. Bu işi kazanacağın onur için yap. Belki de bu işten fazladan birkaç dolar çıkabilir."

"Adam ne yapmış?" diye sordu genç Wilson.

"Adamın ne yaptığını sorgulamak senin işin değil. Belli ki orada yargılanmış. Bu hiçbirimizin işi değil. Yapacağımız şey onlar için bu davayı araştırmak, konuyu kapatmak. Tıpkı onların bizim için yaptıkları gibi. Hazır konu açılmışken, Merton locasından iki kardeş önümüzdeki hafta buraya birkaç iş yapmaya gelecek."

"Kim onlar?" diye sordu birisi.

"Bunu öğrenmek pek akıllıca bir iş değil. Eğer bir şey bilmiyorsan hiçbir şey anlatamazsın ve hiçbir sıkıntı yaşamazsın. Ama söz konusu insanlar, temiz iş çıkaran adamlar."

"Tam da zamanı!" diye bağırdı Ted Baldwin. "Buralarda her şey çığırından çıkmış vaziyette. Geçen hafta üç adamımız Foremen Blaker tarafından geri çevrildi. Onun bize uzun zamandır ödemediği yüklü bir borcu

var ve yakında tam ve düzgün biçimde kapaması gerekiyor."

"Nasıl kapanacak?" diye fısıldadı McMurdo, yanındakine.

"Göğsüne yiyeceği bir kurşunla tabii ki!" diye cevapladı adam, kahkahalar arasında. "Yöntemlerimiz hakkındaki düşüncelerin neler Kardeş?"

McMurdo'nun suçlu ruhu şimdi üyesi olduğu bu örgütün havasına da girmişti. "Oldukça adil," dedi ciddi bir şekilde. "Ateşli delikanlılar için oldukça uygun bir yer."

Yakınında oturan birkaç kişi bu sözleri duydu ve onu alkışladı.

"Neler oluyor orada?" diye bağırdı, masanın ucundaki sakallı adam. O da ustalardan biriydi.

"Bu bizim yeni kardeşimiz efendim, yöntemlerimizi çok beğendiğini söylüyordu."

McMurdo bir an ayağa kalktı, "Şunu söylemek isterim ki saygıdeğer efendim, eğer biri lazımsa locaya yardım etmek için seçilmek beni onurlandırır."

Bu sözlere çok büyük alkış aldı. Odada sanki ufku zorlayan yeni bir güneş doğuyormuş gibi bir hava vardı. Eski üyelere bu ilerleme biraz hızlı gelmişti.

Başkanın yanında oturan, akbaba suratlı gri sakallı bir adam olan Sekreter Harraway yerinden kalkarak, "Bence Kardeş McMurdo, loca tarafından görevlendirilene kadar beklemeli."

"Evet, haklısınız. Ben de bu şekilde düşünüyorum. Her koşulda emrinizdeyim," dedi McMurdo.

"Sizin de zamanınız gelecek Kardeş," dedi başkan. "İstekli bir adam olduğunuzu gördük ve bu bölgede çok iyi işler çıkaracağınıza inanıyoruz. Bu gece halledilmesi gereken küçük bir mesele var, isterseniz siz de yardım edebilirsiniz."

"Değecek bir konu olana kadar bekleyeceğim."

"Yine de bu akşam gelebilir ve bu iş sayesinde toplumdaki yerimizi de anlamanızı kolaylaştırabilirsiniz. Daha sonra duyuru yapacağım." Bu arada, ajandasına göz atarak, "Toplantıyı bitirmeden eklemek istediğim bir iki nokta daha var. Öncelikle yazmanımızdan mali durumumuz hakkında bilgi almak istiyorum. Jim Carnaway'in dul eşine ödememiz gereken bir miktar para var. Kendisi loca için iş yaparken öldürülmüştü ve bu yüzden de eşine yardım etmek bizlerin vazifesi."

"Jim, geçen ay Marley Creek'de Chester Wilcox'u öldürmeye çalışırken vuruldu," diye belirtti, McMurdo'nun yanında oturan adam.

"Şu anda fonlarımız gayet iyi," dedi yazman, önündeki banka defterine bakarak. "Firmalar son zamanlarda oldukça cömert davranıyorlar. Max Linder Şti. rahat bırakılmak karşılığında 500 dolar ödedi. Walker Kardeşler de 100 dolar gönderdi ama ben onu iade edip 500 dolar istemeyi düşünüyorum. Eğer çarşambaya kadar net bir cevap almazsam taşıyıcı sistemleri servis dışı olabilir. Geçen yıl akıllı olmaları konusunda uyarmak

için kırma makinelerini yakmak zorunda kalmıştık. Bir de bize yıllık bağış yapan Batı Bölgesi Kömür Şirketi var. Sonuç olarak sorumluluklarımızı yerine getirebilecek kadar elimizde paramız var."

"Archie Swindon'dan ne haber?" diye sordu bir kardeş.

"Her şeyi satıp buradan ayrıldı. Yaşlı şeytan, bize şantajcıların boyun eğdiği büyük bir maden sahibi olmaktansa New York'ta sokakları süpüren özgür biri olmayı tercih ettiğini söyleyen bir not bıraktı. Tanrım! Neyse ki not bize ulaşmadan önce buradan ayrılmış. Bir daha bu vadiye gelmeye cesaret edeceğini hiç sanmıyorum."

Yaşlı, temiz yüzlü, başkanın karşısında oturan bir adam ayağa kalktı. "Sayın yazman, bölgeyi terk eden bu adamın mallarını kimin aldığını sorabilir miyim?"

"Elbette Morris Kardeş, State ve Merton Bölgesi Demiryolu Şirketi satın aldı."

"Peki, geçen yıl aynı yolla Todman ve Lee'nin malvarlığını elde eden kimlerdi?"

"Yine aynı şirket almıştı Morris Kardeş."

"Peki, Manson, Shuman, Van Deher ve Atwood'un demir işletmelerini kim aldı?"

"Hepsi Batı Gilmerton Genel Maden Şirketi tarafından satın alındı."

"Kimin aldığının bizi ilgilendirmediğini düşünüyorum Morris Kardeş. Nasıl olsa bölge dışına taşıyamayacaklar."

"Size saygısızlık etmek istemem Sayın Efendim, bunun bizi fazlasıyla ilgilendirdiğini düşünüyorum. Bu süreç 10 yıldır devam ediyor. Biz küçük çaptaki işadamlarını ticaret dışında bırakıyoruz. Sonuç ne? Ufak adamlar gidiyor, karşımıza Demiryolu ya da Genel Demir gibi yöneticileri New York'ta olan büyük şirketler geliyor. Onlar da tehditlerimizi umursamıyorlar. Yerel yöneticileri aradan çıkarabiliriz ama yerlerine yine başkaları gelir. Bu şekilde kendi kendimize işi daha tehlikeli hale getiriyoruz. Küçük adamlar bize zarar veremezdi. Onların parası da gücü de yoktu. Onları sonuna kadar sömürmeseydik, bizim kontrolümüz altında işlerini yürüteceklerdi. Ama bu büyük şirketler bizim kendileriyle kârları arasında birer engel olduğumuzu anladıkları an bizi tutuklatıp hâkim karşısına çıkarmak için hiçbir çabayı ve masrafı önemsemeyeceklerdir."

Bu sözlerden sonra salonda büyük bir sessizlik oldu. Herkesin gözlerinde endişe vardı ve konuşmadan birbirini inceliyordu. Örgüt öylesine güçlüydü ki, önlerinde hiç kimse duramazdı. Bu yüzden cezalandırılma fikrini akıllarından silmişlerdi. Ama yine de böyle bir şeyin dile getirilmesi bile onları ürpertmeye yetmişti.

"Benim tavsiyem," diyerek sözlerine devam etti konuşmacı, "Ufak işletmelerin üstüne fazla yüklenmemek.

Eğer onlar toplanıp burayı terk ederlerse, o gün bizim de işimiz biter."

Hoşa gitmeyen gerçekler kabul edilmez. Konuşmacı sözlerini bitirip yerine otururken herkes sinirli sinirli bağırıyordu. McGinty kaşını dikerek ayağa kalktı.

"Morris Kardeş," dedi, "Her zaman her olayı abartıyorsunuz. Eğer bu locadaki üyeler el ele verip birbirine destek olursa, Birleşik Devletler'de hiçbir güç onlara dokunamaz. Zaten defalarca mahkemelik olmadık mı? Ben büyük şirketlerin de, tıpkı küçük şirketlerin yaptığı gibi tartışmak yerine para ödeyeceklerini düşünüyorum. Ve şimdi, Brethren," McGinty siyah kadife şapkasını ve şalını çıkardı. "Bu loca bu akşamki işini o küçük mesele dışında bitirmiştir. Şimdi kardeşlik uyumumuzu tazeleme zamanımız geldi."

İnsan doğası gerçekten çok garipti. Hiç gözlerini kırpmadan nice aileleri darma duman eden, işledikleri cinayetlerle eğlenebilecek kadar acımasız olan bu insanlar duygusal müziklerde gözyaşı dökebiliyorlardı. McMurdo'nun çok güzel bir sesi vardı. Tenordu. Toplantıda insanları tedirgin etmiş, o iyi görünümünü kaybetmişti ve şimdi insanların şüphesini çekip kendinden uzaklaştırmadan önce bir şeyler yapıp onların sempatisini tekrardan kazanması gerektiğinin farkındaydı. İlk akşamdan bu yeni misafir en popüler insan haline gelmiş, önemli ilerlemeler kaydedecek ve hatta yönetime girebilecek potansiyeli yaratmıştı. Ama bu özelliklerin yanında iyi bir kardeş olabilmek için gereken

başka şeyler de vardı. O, gece bitmeden bu özelliklere sahip olduğunu da göstermişti. Viski şişeleri elden ele dolaşırken bunu da ıspatladı.

Gecenin sonunda şef bir kez daha ayağa kalkıp konuşmaya başladı.

"Beyler," dedi, "Bu kasabada çekidüzen verilmesi gereken bir kişi var ve bunu yapacak olanlar da sizlersiniz. Herald'taki James Stanger'dan bahsediyorum. Bizim hakkımızda ne kadar boş boğazlı olduğunu ve neler konuştuğunu bilmeyeniniz yoktur."

Salonda küfürle karışık onaylama sesleri duyuldu. McGinty cebinden bir kâğıt parçası çıkardı.

"KANUN VE DÜZEN!

Yazdığı başlık bu.

'KÖMÜR VE DEMİR BÖLGESİNDEKİ TERÖR KRALLIĞI'

Bölgedeki suç örgütünün varlığını kanıtlayan ilk cinayetlerin üzerinden 20 yıl geçti. O günden bugüne saldırılar bitmediği gibi azalmadı da. Şimdi de bu saldırılar gittikçe modern dünyanın yüz karası haline gelecek seviyelere varıyor. Bunun sebebi bizim büyük ülkemizin Avrupa'dan gelen zorbalara kucak açması mı? Bu zorbaların bizim topraklarımızı sığınak gibi kullanmaları beni korkutuyor açıkçası. Buna daha ne kadar göz yumabiliriz? Hep böyle mi yaşayacağız? Bu pislik hakkında yeterince şey okudum!" diye bağırarak okuduğu mektubu bitirdi başkan, elindeki kâğıt par-

çasını masanın üzerine atarken." Bizim hakkımızda söyledikleri bunlar. Benim size sorduğum soru ise şu, ona bu dedikleri için ne yapabiliriz?"

"Öldürelim onu!" diye bağırdı, bir düzine öfkeli adam.

"İtiraz ediyorum," dedi Morris Kardeş, "Sizi temin ederim ki, bu vadideki gücümüzü sonuna kadar kullanıyoruz. Böyle gidecek olursa herkes kendini bizden korumak için birleşecek. James Stanger yaşlı bir adam. Bu kasabada ve bölgede oldukça saygınlığı var. Ayrıca oldukça okunan yerel bir gazetenin de sahibi. Eğer o zarar görürse bütün kasaba bizi dağıtmak için hazırda bekleyecektir."

"Peki bizi neyle yok edebilirler Bay Standback?" diye bağırdı McGinty. "Polisle mi? Yarısı bizden rüşvet alıyor, yarısı da korkuyor. Yoksa mahkemeler ve yargıçlar aracılığıyla mı? Bunu ve buna benzer şeyleri daha önce de denemediler mi?"

"Yargıç Lynch'in bizi mahkemeye verme ihtimali hâlâ var," dedi Morris Kardeş.

Bu ihtimal sinirli homurtularla yanıtlandı.

"Buna itiraz ediyorum," diye bağırdı McGinty, "Bu kasabayı yerle bir edecek 200 tane adam gönderebilirim." Sonra sesini yükselterek konuşmaya devam etti, "Bakın Morris Kardeş, gözüm üzerinizde ve bir süredir sizi yakından izliyorum. Cesaretiniz yok. Üstüne üstlük başkalarının cesaretini de yok etmeye çalışıyorsunuz.

Eğer adınız kara listeye yazılırsa sizin için berbat süreç başlar. Gerçi bana kalırsa bunun zamanı çoktan geldi de geçiyor bile."

Morris'in rengi ölü gibi solgunlaştı ve dizlerinin bağı çözüldüğü için sandalyesine çöktü. Cevap vermeden önce titreyen elleriyle bardağını kaldırarak içkisini yudumladı ve sonra, "Sizden ve bu locadaki herkesten özür dilerim Sayın Efendim, ben sadık bir üyeyim. Bunu hepiniz biliyorsunuz. Locaya zarar gelmesinden korktuğum için endişelerimi dile getirmek istedim. Ama tabii ki olayları benden daha iyi değerlendireceğiniz konusunda size fazlasıyla güveniyorum Sayın Efendim ve size söz veriyorum ki bir daha kararlarınızı yargılamayacağım."

Bu sözler üzerine Vücutların Efendisi sakinleşti. "Çok iyi, Morris Kardeş. Eğer size ders vermemiz gerekseydi ben de çok üzülürdüm zaten. Ama ben bu koltukta oldukça fikir ve eylem olarak uzlaşmış ve birlikte hareket eden bir loca olacağız. Pekâlâ, beyler," diye devam etti, etrafına bakınarak, "Söyleyeceklerim bu kadar. Stanger'a haddini bildirmezsek tahmin ettiğimizden daha fazla şekilde zarar görürüz, bunu belirteyim. Bütün editörler birleşir ve eyaletteki her gazete polis ve asker naraları atar durur. Ama sanırım siz onların anlayacağı dilden bir uyarı yapabilirsiniz. Siz bu işi halleder misiniz Baldwin Kardeş?"

"Elbette!" dedi genç adam, hevesle.

"Kaç kişi alacaksınız?"

"6 kişi, kapıda durması için de iki kişi yeter. Gower, Mansel ve sen Scanlan ve Willaby'ler. Benimle geleceksiniz."

"Yeni kardeşe de gideceğine dair söz verdim," dedi başkan.

Ted Baldwin McMurdo'ya olayları unutmadığını ve onu affetmediğini anlatan şekilde baktı. "Pekâlâ, istiyorsa gelebilir," dedi ters bir şekilde. "Bu kadar yeterli. İş ne kadar çabuk biterse o kadar iyi olur."

Toplantı sarhoş naraları ve şarkılarıyla son buldu. Bar hâlâ eğlenen insanlarla doluydu ve birkaç kardeş onların arasında eğlenceye devam etti. Stanger'a haddini bildirmekle görevlendirilen küçük grup da ilgi çekmemek için caddede ikili üçlü gruplara ayrıldı. Soğuk ama yıldızlı bir geceydi, hilal gökyüzünde parlıyordu. Adamlar, karşısında büyük bir bina bulunan bahçede durup toplantılar binanın kapısında "Vermissa Herald" yazıyordu. Binanın ışıkları yanıyor ve içeride baskı makinesi çalışıyordu.

"Hey sen," dedi Baldwin, McMurdo'ya, "Aşağıdaki kapıda bekle ve yolun açık olmasını sağla. Arthur Willaby de seninle kalabilir. Diğerleri benimle gelsin. Korkuya yer yok beyler, sonuçta bir düzine insan şu an Birlik Bar'da eğlendiğimizi zannediyor. Korkmayın, sorun yok."

Saat gece yarısına yaklaşıyordu ve cadde eğlenceden dönen insanlar dışında bomboştu. Grup caddeyi aşıp gazete ofisine girdi, Baldwin ve adamları karşılarındaki

merdiveni çıkarken McMurdo ve Willaby yolu gözlemek üzere aşağıda kaldılar. Çok geçmeden yukarıdaki odadan yardım çığlıkları, koşuşturma ve düşen sandalye gürültüleri gelmeye başladı. Biraz sonra gri saçlı bir adam aşağıya doğru koşturdu. Ama fazla uzaklaşmasına fırsat kalmadan diğerleri tarafından o da yakalandı ve o an gözlükleri McMurdo'nun ayaklarına düştü. Vurma ve inleme sesleri geliyordu. Yarım düzine kadar adam bir olmuş bu adama sopalarla saldırıyordu hâlbuki adam zaten artık direnmiyor sadece yerde çaresizce yatıyordu. Sonunda diğerleri vurmayı kestiler ama Baldwin, yüzündeki cani ifadeyle adamın kafasına var gücüyle tekme atmaya devam ediyordu. Adamın beyaz saçları kanla kıpkırmızı olmuştu. Baldwin ise kurbanın başında dikilmiş, boş bulduğu her an saldırmaya devam ediyordu. Sonunda McMurdo yukarı çıktı ve Baldwin'i geri çekti.

"Adamı öldüreceksin," dedi "Bırak artık !"

Baldwin şaşkınlıkla ona baktı. "Lanet olsun sana!" diye bağırdı. "Sen kim oluyorsun da işime karıyorsun? Sana kim bu hakkı verdi? Sen daha locada yenisin. Geri çekil." Sopasını tekrar kaldırınca McMurdo belindeki silahı çıkarıp Baldwin'e doğrulttu.

"Sen geri çekil!" diye bağırdı McMurdo, "Bana elini kaldıracak olursan seni yere sererim. Locaya gelince, Efendi onu öldürmeyi emretmemişti. Asıl sen kim olup da onu öldürmeye kalkıyorsun?"

"Doğru söylüyor." diye onayladı adamlardan diğeri.

"Tanrı aşkına! Acele edin!" diye bağırdı aşağıdaki adam. "Lambalar yanmaya başladı, beş dakikaya kadar kasaba halkı üzerinize çullanacak."

Gerçekten de caddede bağırışlar duyulmaya başladı, bu baskın küçük bir dizgici ve teksirci grubunun kulağına gitmişti bile. Apar topar üstlerini düzeltip editörün hareketsiz vücudunu oracıkta bırakarak merdivenlerden hızla aşağıya koşturup binadan uzaklaştılar. Birlik Evi'ne gelenlerin bir kısmı McGinty'nin salonundaki kalabalığa karıştı ve şefin verdiği görevin başarıyla tamamlandığını el işaretleriyle yaydılar. McMurdo'nun da arasında olduğu diğer grup ise ara sokaklara saparak evlerinin yolunu tuttular.

4
Korku Vadisi

McMurdo ertesi günün sabahında uyanınca aklına hemen locadaki ilk günü geldi. Aşırı içkinin de etkisiyle başı ağrıyor midesi bulanıyordu, kolunda ise hâlâ damganın verdiği bir acı vardı. Artık iş dışında çok kazandığı bir başka geliri olduğu için işe vaktinde gidip gitmemeyi pek umursamıyordu bu yüzden de kahvaltısını rahat rahat yaptı ve o arada da arkadaşına bir mektup yazdı. Sonra Daily Herald'a göz attı özellikle de gazeteye son anda eklenmiş özel bir sütunun olduğu haberi okudu:

"HERALD GAZETESİ'NDE ŞİDDET-EDİTÖR CİDDİ ŞEKİLDE YARALANDI."

İçeriğini gayet iyi bildiği bu olaydan kısaca bahsediliyordu ve haber şu tespitlerle bitirilmişti:

"Polis şu anda olayın kimler tarafından yapıldığını soruşturuyor ama memurların çabaları öncekiler kadar sonuç verecek gibi görünmüyor. Saldırganların bir kısmının kimliği tespit edildiği için dava açılma ihtimali var. Saldırıyı gerçekleştirenler, bu bölgeyi uzun zamandır otorite altında tutan ve Herald'ın da yakın zamanda aleyhlerinde yazı yazmış olduğu çetenin üyeleri. Bay

Stanger'ın hayati tehlikesinin bulunmamasının dostları için teselli olmasını umuyoruz."

Onun altında da Winchester tüfekli bir polisin gazeteyi korumakla görevlendirildiği belirtiliyordu.

McMurdo gazeteyi katlayıp köşeye bıraktı. Tam dün akşamki yorgunluktan güçsüzleşen titrek eliyle piposunu uzanıyordu ki kapı çaldı. Ev sahibi, genç bir adam tarafından bırakılmış bir not getirmişti. İmzasız bu notta şunlar yazıyordu:

"Sizinle konuşmak istiyorum ama bu konuşmayı sizin evinizde yapmamayı tercih ederim. Sizi Miller Tepesindeki bayrak direğinin dibinde bekleyeceğim. Eğer şimdi oraya gelirseniz, size önemli bilgiler vereceğim. Sizin bunları duymanız, benim de bunları anlatmam oldukça önemli."

McMurdo, büyük bir şaşkınlıkla notu bir kez daha okudu, bunun ne anlama geldiğini kestiremiyordu. Acaba eski takıntılarından birine mi aitti? Ama yazı hiç de kadın yazısına benzemiyordu. Yazı karakteri daha çok eğitimli bir erkeğinki gibiydi. Biraz tereddütten sonra oraya gidip mevzuyu anlamaya karar verdi.

Miller Tepesi, kasabanın ortasında kalan oldukça bakımsız bir yerdi. Yazın insanlar için favori bir yer olsa da kışın son derece ıssız ve ürkütücü oluyordu. Tepeden sadece çirkin ve dağınık bu kasabayı değil, aynı zamanda rüzgârlı vadiyi ve aşağısındaki maden

fabrikalarını ve karla kaplanmış ağaçları görmek mümkündü.

McMurdo, rüzgârlı patikadan saparak, yazları çokça işlek olan lokantaya ulaştı. Lokantanın yanındaki bayrağın dibinde, şapkasını iyice indirip, paltosunun yakalarını da kaldırarak yüzünü gizlemiş bir adam gördü. Adam yüzünü döndürünce McMurdo, bunun dün gece şefi sinirden küplere bindiren Morris Kardeş olduğunu anladı. İki adam birbirlerini loca selamıyla selamladı.

"Sizinle konuşmak istedim Bay McMurdo," dedi yaşlı adam, çekinceyle. "Gelmeniz büyük incelik."

"Nota neden adınızı yazmadınız?"

"Bu kasabada insan kendini her zaman korumalı sonuçta kimin başına ne geleceğini hiç kimse bilemez, kime güvenip kime güvenmeyeceğini de...

"Ama locadaki kardeşler bu risk grubunun içinde değillerdir, öyle değil mi "

"Hayır, hayır, her zaman değil." diye bağırdı Morris. "Ne söylersek söyleyelim, hatta ne düşünürsek düşünelim, bu mutlaka McGinty denen adama bir şekilde ulaşıyor."

"Neler söylüyorsunuz siz," dedi McMurdo, sert bir sesle. "Sizin de bildiğiniz gibi daha dün gece Vücutların Efendisine sadakat yemini ettim. Şimdi benden yeminimi bozmamı mı istiyorsunuz?"

"Eğer olayı böyle görüyorsanız," dedi Morris üzgün bir sesle, "Sizi görüşmek için buraya kadar yorduğum için özür dilerim. İki özgür vatandaşın düşüncelerini aralarında konuşamayacak duruma geldiğini görmek ne kötü."

Kardeşini izleyen McMurdo'nun tavrı birden yumuşadı. "Elbette ki kendi adıma konuştum. Bildiğiniz üzere ben burada yeniyim ve her şeye fazlasıyla yabancıyım. Size karşı gelmek bana düşmez Bay Morris ve eğer yine de bana bir şeyler anlatmak isterseniz, dinlemeye hazırım."

"Ve sonra McGinty'e iletmeye de hazırsınız değil mi?" dedi Morris, acı bir sesle.

"Aslında bana burada haksızlık ediyorsunuz, farkında mısınız?" diye bağırdı McMurdo. "Ben locaya sadık bir üye olduğum doğru fakat bilmenizi isterim ki benimle paylaştığınız hiçbir şeyi kalkıp bir başkasına taşımam. Aramızda kalır. Ama şimdiden sizi uyarayım, benden söylediklerinize katılmamı ya da yardım görmeyi beklemeyin."

"Ben bu dediklerinizi beklemekten çoktan vazgeçtim zaten," dedi Morris. "Belki de söyleyeceklerimle hayatımı sizin ellerinize bırakıyor olacağım. Ne de olsa geçen akşam sizin de o en kötüler kadar kötü olmaya ne kadar hevesli olduğunuza hep birlikte tanık olduk. Yine de sizin henüz burada yeni olmanızdan vicdanınızın henüz onlar kadar katılaşmamış olduğunu umut ediyorum. İşte bu sebeple sizinle konuşmak istedim."

"Pekâlâ, sizi dinliyorum...

"Eğer beni ele verecek olursanız ruhum peşinizi bırakmaz bayım!"

"Size böyle bir şey yapmayacağımı biraz önce söyledim Morris."

"Pekâlâ, siz Chicago'daki örgüte üye olduğunuzda, yardım ve sadakat yemini ettiğinizde, bunun sizi bir suça itebileceği aklınızın ucundan geçmiş miydi?"

"Eğer bunu suç olarak adlandırıyorsanız," diye cevapladı McMurdo.

"Suç diyorsam mı!" diye bağırdı Morris, sesi titriyordu. "Belki hepsini değil ama en azından dün gece yaşananları gördünüz sizce bu kadarı da suç olarak isimlendirilmeye yetmez mi? Babanız yaşındaki bir adamın kafası yarılana kadar dövülmesi sizce bir suç değil midir? Bu suç değil de nedir?"

"Kimileri bunu savaş olarak adlandırabilir, " dedi McMurdo, "İki sınıf arasında süregelen bir savaş. Her iki tarafın da en iyi vuruşu yapmak için uğraştığı bir savaş."

"Pekâlâ, Chicago'daki locaya da bir savaşın parçası olmak için mi katılmıştınız?"

"Hayır, o zamanlar böyle düşünmüyordum."

"Philadelphia'daki locaya katıldığım zamanlar ben de sizin gibiydim. Üyesi olduğum yer insanların sosyalleştiği, yardımlaştığı bir dernekti. Ama sonra burayı duydum ve bu ismi duyduğum güne lanet olsun, kendime daha

farklı avantajlar yaratmak için buraya geldim. Tanrım! Daha iyisi için gelmiştim! Karım ve üç çocuğumu da peşimden sürükledim. Market Caddesi'nde kuru gıda dükkânı açtım çok da güzel paralar kazandım. Ardından Özgür Adam olduğum öğrenilince tıpkı dün akşam senin zorlandığın gibi ben de locanın kendi ritüeline boyun eğmek zorunda kaldım. Benim de kolumda seninki gibi bir yara var ama emin ol kalbimdeki çok daha kötü. Çok geçmemişti ki, kendimi bu karanlık adamın emrinde çalışan bir suç kölesi olarak buldum. Ama ne yapabilirdim? İşler daha iyi olsun diye söylediğim her şey tıpkı dün akşam olduğu gibi hep yanlış anlaşıldı, ihanet olarak kabul edildi. Kaçamıyorum da bu şekilde devam edemiyorum da. Eğer locadan ayrılırsam bütün hayatımı darma duman edeceklerini biliyorum. Beni öldürecekleri kesin de, karıma ve çocuklarıma yapacakları şeyleri göze alamıyorum. Oh, adamım, bu gerçekten berbat! Berbat!" Eliyle yüzünü kapattı ve hıçkırmaya başladı.

McMurdo omuz silkti. "Bu iş için fazla yumuşak yapıda bir adammışsın," dedi. "Bu tarz bir iş için uygun yapıda olmadığın kesin."

"Dini bir inancım ve vicdanım var, ama onların arasında artık ben de adi bir suçlu oldum. Bir iş için beni seçtiler ve yapmazsam başıma gelecekleri biliyordum. Belki de bir korkağım. Belki de zavallı karım ve çocuklarımı düşünmek beni böyle korkaklaştırıyor. Uzatmayayım, dün sana dedikleri gibi bana da kapıda

durmamı söylediler ben de gittim.. Bana güvenememişlerdi. Gittiğimiz ev buradan 30 kilometre kadar uzaktaydı. Diğerleri içeri girdiler. Geri geldiklerinde elleri, bileklerine kadar kan içindeydi. Sokaktan uzaklaşırken evde bir çocuk çığlık çığlığa ağlıyordu. Babası gözünün önünde öldürülen 5 yaşında bir çocuktu bu. Az daha bu dehşetten ötürü bayılacaktım ama yüzümdeki cesur ve neşeli gülümsemeyi korumaya çalıştım. Eğer kapıldığım dehşeti ve üzüntüyü belli edersem beni de böyle küçük Fred'imin önünde gözlerini kırpmadan öldüreceklerini biliyordum. Ama artık ben de bir suçluydum, bir cinayetin ortağı olarak hem bu dünyayı hem öteki dünyayı kaybetmiştim. Ben iyi bir Katoliktim ama papaz benim bir Vandal olduğumu duyunca o da benimle görüşmeyi kesti ve sonrasında da kiliseden aforoz edildim. İşte ben bunları yaşadım. Ve şimdi senin de aynı yoldan gittiğini görüyorum. Bu işin sonu nereye gidecek? Soğukkanlı bir katil olmaya hazır mısın yoksa bunu durdurmak için benimle bir şeyler yapar mısın?"

"Ne yapmayı planlıyorsunuz?" diye sordu McMurdo birden. "İspiyonlamayı düşünmüyorsun herhalde?"

"Tanrı korusun!" diye bağırdı Morris. "Böyle bir düşünce kesinlikle beni canımdan eder."

"Peki," dedi McMurdo. "Bana kalırsa tüm bunlar senin zayıf bir karaktere sahip olmandan ve olayları fazla abartmandan kaynaklanıyor."

"Fazla mı! Burada biraz daha yaşa da gör. Vadiye baksana, aşağıya! Onu gölgeleyen yüz tane baca görürsün. İşlenen cinayetlerin dumanı şu bacaların hepsinin dumanını bastıracak derecede yoğun bir şekilde insanlar üzerine çöker. Burası Korku Vadisidir, Ölüm Vadisi. Korku günbatımından şafağa kadar insanların kalbindedir. Bekle genç adam, kendi kendine anlayacaksın."

"Pekâlâ, daha fazlasını görünce ne düşündüğümü söylerim o zaman," dedi McMurdo, umursamaz bir tavırla. "Ama şurası o kadar açık ki, sen buraya uygun bir adam değilsin ve bu işi ne kadar çabuk bırakırsan o kadar iyi olur. Bu arada, bana söylediklerin konusunda bir şüphen olmasın, aramızda kalacak. Zaten eğer ispiyoncu olabileceğini düşünseydim..."

"Hayır, hayır!" diye bağırdı McMorris, acıklı bir sesle.

"O zaman bu konu burada kapandı. Dediklerini aklımda tutacağım, belki bir gün ben de senin gibi fikrimi değiştiririm. Benimle bu şekilde konuşman büyük bir incelikti. Şimdi eve gidiyorum."

"Gitmeden önce söyleyeceğim bir şey daha var," dedi Morris. "Bizi beraber görmüş olabilirler. Dolayısıyla da neler konuştuğumuzu öğrenmek isteyeceklerdir."

"Doğru söylüyorsun."

"Sana dükkânımda muhasebecilik teklifinde bulundum."

"Ve ben de reddettim. Bu, bizim işimiz. Pekâlâ, Morris Kardeş, ileride daha iyi şeylerle karşılaşman ümidiyle."

Aynı gün akşamüstü McMurdo şöminenin başında oturmuş piposunu içerken oturma odasının kapısı aniden açıldı ve içeri McGinty girdi. Genç adamın karşısına oturup onu dik bakışlarla süzdü.

"Normalde pek fazla ziyarete giden biri değilimdir McMurdo Kardeş," dedi sonunda. "Sanırım beni ziyarete gelenlerden benim başkalarını ziyarete gitmeme zaman kalmıyor. Ama seni kendi evinde ziyaret etmem gerektiğini ve bir konuyu açıklığa kavuşturmam gerektiğini düşündüm."

"Sizi burada görmek beni onurlandırdı, Sayın Meclis Üyesi." diye cevapladı McMurdo içtenlikle. Dolaptan viski şişesini çıkardı. "Bu onuru taçlandırmama izin verin lütfen."

"Kolunuz nasıl?" diye sordu şef.

McMurdo yüzünü buruşturdu. "Onun acısı her dakika kendini hatırlatıyor ama buna değer," dedi.

"Evet, buna değer," diye tekrarladı McGinty, "Locaya sadık olup, locayla beraber hareket edip yardımcı olanlar için tabii ki. Bu sabah Miller Tepesi'nde Morris Kardeş ile ne konuşuyordunuz?"

Soru çok ani geldi ama zaten McMurdo böyle bir soruyu beklediği için cevabı önceden hazırlamıştı. İçten bir kahkaha patlattı. "Morris evde para kazandığımı

bilmiyormuş. Tabii benim bakış açımı anlayacak sezgisi de yok. Ama iyi niyetli bir yaşlı adam. Beni işsiz sanmış. O yüzden kuru gıda mağazasında muhasebecilik yapmamı teklif etti."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Evet, aynen bu kadar."

"Ve siz de red mi ettiniz?"

"Elbette. Çalışma odamda sadece 4 saat oturarak o paranın 10 katını kazanabiliyorken neden onu kabul edeyim ki?"

"Doğru. Neyse, sizi Morris'le fazla görüşmemeniz konusunda uyarmak isterim."

"Neden?"

"Çünkü ben böyle söylüyorum. Buradaki çoğu insan için bu yeterlidir."

"Evet, birçok insan için yeterli olabilir ama benim için yeterli değil Sayın Meclis Üyesi," dedi McMurdo cesurca. "Eğer beni tanıdıysanız bunun böyle olduğunu anlamanız gerekir."

Esmer dev ona sert şekilde baktı, sonra da bardağı kafasında kıracakmışçasına avuçladı. Bu hareketini yüksek sesli, samimiyetsiz kahkahası noktaladı.

"Kesinlikle garip bir insansınız," dedi McGinty. "Eğer sebep istiyorsanız söyleyeyim. Morris loca aleyhinde bir şeyler söyledi mi?"

"Hayır."

"Ya benim aleyhimde?"

"Hayır."

"Pekâlâ, o halde size güvenmediği için söylememiştir. Ama o gerçekten sadık bir kardeş değil. Biz bunu çok iyi biliyoruz bu yüzden de sürekli onu izliyor ona ders vermek için en doğru zamanı kolluyoruz. Bana kalırsa o zaman yaklaştı. Bizim ağılımızda kara kuzulara yer yok. Ve bu hainle görüşmeye devam etmeniz, sizin de hain olduğunuzu düşünmemize yol açar. Anlaşıldı mı?"

"Benim tarzımda olan bir adam değil, onunla görüşme gibi bir ihtimalim olamaz," dedi McMurdo. "Hain olmaya gelince, bırakın başkalarını, siz bile bana bu lafı ikinci kez kullanamazsınız."

"Pekâlâ, bu kadar yeter," dedi McGinty, içkisini bitirirken. "Buraya sizi uyarmak için gelmiştim ve siz de mesajı aldınız."

"Yalnız bir şeyi öğrenmek istiyorum." dedi McMurdo, "Morris'le konuştuğumu nasıl öğrendiniz?"

McGinty güldü, "Bu kasabada olan biteni bilmek benim işim," dedi. "Sanırım bunu bilmiyordun, ama şimdi öğrenmiş oldun. Her neyse, zaman doldu. Şimdi ben..."

Ancak şefin ayrılış konuşması, kapıya atılan ani tekmeyle kesildi. Üç polis memuru hızla içeri daldılar. McMurdo onları görünce ayağa kalkıp tam belindeki silahı doğrultuyordu ki kendine doğrultulmuş 2 Winchester tüfeğini fark edince olduğu yerde durdu. Elinde

altı patlar olan polis odanın içine doğru ilerledi. Bu Emniyet Amiri Marvin'di, bir zamanlar Chicago'daydı ve şimdi Kömür ve Demir Güvenlik Örgütü'ne mensuptu. Başını hafif bir gülümsemeyle McMurdo'ya çevirdi.

"Başını belaya sokacağını biliyordum Chicago ahlaksızı McMurdo," dedi Marvin. "Uslu duramıyorsun değil mi? Şapkanı al ve bizimle gel."

"Bunun bedelini ödeyeceksin Amir Marvin," dedi McGinty, "Siz kim oluyorsunuz da böylesine kurallara uyan saygılı vatandaşların evine girerek böyle taciz ediyorsunuz?"

"Siz bu işe burnunuzu sokmayın Sayın Meclis Üyesi McGinty," dedi emniyet amiri. "Bizim sizinle bir sorumuz yok, bizim işimiz McMurdo denen bu adamla. Sizin göreviniz de bize destek vermek, işimize mani olmak değil."

"O benim de arkadaşım ve onun adına cevap verebilirim," dedi şef.

"O zaman McGinty, bana soracak olursanız enerjinizi önümüzdeki günlerde kendi adınıza konuşmanız gerektiğinde kullansanız sizin için daha iyi olur," dedi amir. "McMurdo denen bu adam, buraya gelmeden önce de baş belasının tekiydi ve hâlâ da öyle. Haydi çocuklar, bu herifin silahını alın ve onu tutuklayın!"

"İşte silahım," dedi McMurdo gayet sakin bir sesle, "Eğer, Amir Marvin, burada teke tek olsaydık beni böyle kolay tutuklayamazdınız."

"Tutuklama emriniz nerde?" diye sordu McGinty. "Tanrım! Polis böyle yapınca Vermissa'da mıyız yoksa Rusya'da mı anlayamıyor insan. Bu insanlık dışı bir saldırı. Sizi uyarıyorum beyefendi, bu iş burada kapanmayacak."

"Ne yapacaksanız hiç durmayın yapın. Biz de elimizden geleni yapacağız, Meclis Üyesi."

"Suçum ne?" diye sordu McMurdo.

"Editör Stanger'ın Herald Ofisi'nde dövülmesiyle suçlanıyorsun. Dua et ki adam ölmedi, yoksa cinayetle suçlanırdın."

"Pekâlâ, onu bir tek bununla suçluyorsanız," diye güldü McGinty, yüksek sesle, "Bu suçlamayı geri çekerek kendinizi büyük bir hatadan kurtarabilirsiniz. Bu adam dün gece yarısına kadar benimle beraber salonumda poker oynadı. Ve buna şahitlik edecek bir düzine adam getirebilirim."

"Bu ifadenizi yarın mahkemeye sunarsınız. Haydi McMurdo, eğer başına kurşun yemek istemiyorsan sessizce bizimle gel. Siz de dikkat edin çünkü haddinizi aşıyorsunuz Bay McGinty, görevdeyken önümde hiçbir şeyin engel olamayacağını söylemek isterim. Bir daha görev başındayken karşıma çıkmamanız konusunda sizi uyarıyorum."

Amirin duruşu kendinden o kadar emindi ki, her ikisi de durumu kabullenmek zorunda kaldı. Ama yine

de McMurdo götürülmeden önce durumun kısa bir değerlendirmesini yapabilme şansı bulabildiler.

"Ya?" diyerek başparmağıyla üst kattaki para basma makinesini işaret etti.

"Her şey yolunda." diye fısıldadı, makineyi döşemenin altındaki gizli bölmeye saklayan McMurdo.

"Şimdilik kendine dikkat et," dedi şef, elini sallayarak. "Avukat Reilly ile görüşüp savunmayı hazırlatacağım. Sözüme güven, seni içeriye atamazlar."

"Ben olsam o kadar emin olmazdım. Siz ikiniz, tutukluyla ilgilenin ve eğer bir numara yapmaya kalkarsa çekip vurun. Ben ayrılmadan önce evi bir arayayım."

Marvin her yeri didik didik aradı ama hiçbir şey bulamadı. O evi ararken, McMurdo ve yanındaki polisler de yola çıkmışlardı. Hava kararmıştı, dışarıda keskin bir rüzgâr esiyordu. Sokaklar neredeyse bomboştu ama birkaç aylak serseri, grubun peşine takıldı ve karanlıkta görünmeyeceklerini düşünerek McMurdo'ya hakaretler yağdırdı.

"Lanet Vandal'ı linç edelim!" diye bağırdılar. "Linç edelim!" Hakaretlerini bir süre sürdüren bu grup, onlar karakola girince dağıldı. Kısa bir kontrol ve işlemden sonra McMurdo hücreye yerleştirilmişti. Dün akşamki suçun üç ortağı ve Baldwin de oradaydı. Hepsi bu akşamüstü tutuklanmıştı ve yarınki duruşmayı bekliyorlardı.

Ama locanın kolları, yargının bu iç kısmına kadar uzanıyordu. Gecenin geç saatlerinde bir gardiyan, onlara yatmaları için döşek, dışarıdan gönderilen iki şişe viski, birkaç bardak ve bir deste kart getirdi. Böylelikle ertesi sabahı düşünmeden gayet neşeli bir gece geçirmiş oldular.

Ertesi gün duruşmanın sonucu beklendiği gibiydi. Hâkime sunulan kanıtlar yetersiz kaldı ve bu kanıtlar böyle kalırsa daha üst mahkemeye gidecekti. Diğer yandan, matbaacılar ve dizgiciler de uzakta olmalarına rağmen ifade vermeye zorlandılar. İfadelerinde, zanlıların suçlu olduğuna dair yemin edemeyecek olsalar da suçluların onlar olduğunu fakat ışıkların yetersiz olduğu için olayın şaşkınlığından yüzleri tam olarak seçemediklerini belirttiler. McGinty'nin zeki avukatı çapraz sorguyla onların ifadelerini daha da şüpheli göstermeyi başardı. Yaralı adam, saldırının aniliği karşısındaki şokla kendisine ilk vuran adamın sakallı olduğunu onun dışında hiçbir şeyi hatırlamadığını söyledi. Ancak bu olayın sorumlularının Vandallar olduğundan emin olduğunu, o grup dışında kimsenin bunu yapmaya cesareti olmayacağını belirtti. Zaten bir süredir de onlar aleyhine yazdığı yazıdan ötürü tehditler aldığını da ekledi. Diğer yandan, aralarında yüksek kademeli Belediye Meclis Üyesi McGinty'nin de bulunduğu 6 kişinin o saldırı anında Birlik Evi'nde kart oynadıklarına dair gayet net ifadeler verildi. Sonunda mahkeme, onları Amir Marvin ve arkadaşlarının yaptığı

uygunsuzlukları da eleştirerek ve yapılan hatalar için özür dileyerek serbest bıraktı.

Mahkemenin kararı McMurdo'nun yakın arkadaşları tarafından büyük bir alkışla kutlandı. Loca kardeşleri gülümseyerek birbirlerini selamladılar. Aynı anda mahkeme salonunda oturup olan biteni bir köşede öfkeyle takip eden bir grup daha vardı. İçlerinden biri, yanlarından geçerken dayanamayıp, "Sizi lanet katiller!" dedi. "Yakında haddinizi bildireceğiz!"

5
En Karanlık Saat

McMurdo, tutuklanıp ve hemen ardından serbest bırakılmasıyla arkadaşları arasında oldukça popülarite kazanmıştı. Locaya gireli daha bir gün olmasına rağmen hemen kendisini hapishaneye düşürecek bir suç işlemesi loca tarihinde görülmüş bir durum değildi. Şimdiden iyi bir iş arkadaşı, eğlenceli bir ortam adamı, şeften laf duymaya itiraz edebilecek kadar cesur ve dik duruşlu bir adam unvanlarını kazanmayı başarmıştı bile. Ayrıca, bu meziyetlerinin yanında bir de cinayeti planlayıp onu gerçekleştirebilecek kapasitede beyne ve güce sahip olduğunu da göstermişti. "Bu çocuk ileride temiz işler çıkarır," dedi eskilerden biri. Bundan sonra yapılacak ilk şey onu işlerin içine sokmak için uygun zamanı beklemekti. McGinty'nin elinde bu işler için yeterli adam vardı ama McMurdo hepsinden çok daha iyiydi. Locada Ted Baldwin'in de içinde bulunduğu birkaç kişi bu yabancının gelir gelmez böyle hızlı yükselişinden rahatsız oluyor ve bu yüzden ondan nefret ediyorlardı, fakat her an eğlenmek kadar dövüşmeye de hazır olduğunu bildikleri için ona bulaşmıyorlardı.

Arkadaşlarının takdirini kazansa da McMurdo, diğer taraftan kaybettiği daha önemli olan şeyler vardı.

Ettie Shafter'ın babası ondan nefret ediyordu ve artık eve girmesine izin vermiyordu. Ettie ise McMurdo'dan vazgeçemeyecek kadar âşıktı, ama suç makinesi bir adamla evlenmenin vereceği sonuçları da içten içe biliyor ve vicdanıyla karşı karşıya kalıyordu.

Uykusuz geçen bir gecenin sabahında, McMurdo'yu görmeye karar verdi, büyük ihtimal bu onu son görüşü olacaktı. Sık sık Ettie'ye gelmesi için yalvardığı o eve gitti, oturma odası olarak kullanılan odaya girdi. McMurdo, sırtını kapıya dönmüş bir şekilde, masada önündeki mektuba bakıyordu. Ettie'nin içinden birden ona çocukça bir şaka yapmak geçti, zaten daha 19 yaşındaydı. McMurdo, Ettie'nin içeri girişini duymamıştı. Ettie parmak uçlarında ilerleyip ellerini adamın omuzlarına koydu.

Bu hareket, onu şaşırtmıştı evet ama onun karşı tepkisi Ettie'yi daha çok şaşırtmıştı. Adam çevik bir hareketle Ettie'ye dönüp, sağ eliyle onun boğazını sıkmaya yaklaşırken diğer eliyle de mektubu buruşturmuştu. Ancak gelenin kim olduğunu görünce bu vahşiliğin yerini şaşkınlık ve sevinç aldı. Fakat Ettie'nin hayatı boyunca görmediği bu vahşilikten çok korkmuştu ve uzun süre bu hareketin etkisinden çıkamadı.

"Sensin!" dedi McMurdo, kaşlarını okşayarak. "Bana geleceğin bu günü heyecanla hayal ederken seni boğmaya kalkmaktan daha iyi bir şeyler yapmalıydım! Haydi, gel buraya sevgilim!" dedi ve kollarını açtı, "Bu yaptığımı sana unutturayım."

Ama Ettie onun yüzündeki o suçlu ifadeyi ve yakalanma korkusunu görebiliyordu. Kadınlık içgüdüsü bu tepkinin ürkmüş bir adamın tepkisi olmadığını söylüyordu. Suç, evet doğru kelime tam olarak buydu, suç ve korku!

"Neler oluyor sana Jack?" diye haykırdı Ettie. "Benden niye bu kadar ürktün? Oh Jack, eğer vicdanın rahat olsaydı bana böyle bakmazdın!"

"Elbette rahat sevgilim, sadece başka bir şey düşünüyordum ve sen öyle sessiz gelince..."

"Hayır, hayır, bundan daha fazlasıydı Jack." Ettie sonra şüpheyle; "Yazdığın mektuba bir bakayım."dedi.

"Üzgünüm Ettie, ama buna izin veremem."

Ettie'nin şüphelerinin yerini artık kesin düşünceler almıştı. "Bu başka bir kadına yazılmış bir mektup..." diye bağırdı. "Bunu biliyorum! Yoksa başka ne sebeple benden saklayabilirsin ki? Söyle, yoksa karınla mı yazışıyorsun? Sonuçta seni tanımıyorum evli olmadığını nerden bilebilirim? Sen bir yabancısın."

"Evli değilim Ettie, bak yemin ediyorum! Benim için dünyadaki tek kadın sensin. Kutsal İsa aşkına yemin ederim!"

Yüzü bembeyaz olmuştu. Her ne kadar içten konuşmuş olsa da Ettie ona artık inanmıyordu.

"Peki, o halde," diye bağırdı Ettie, "Bana niye o mektubu göstermiyorsun?"

"Anlatacağım sevgilim," dedi McMurdo, "Göstermemek için yemin ettim ve sözümü bozamam. Nasıl ki canım pahasına da olsa sana verdiğim sözleri tutuyorsam, başkalarına verdiğim sözü de bozmamam gerekir. Locanın işleriyle alakalı bir mektup ve bu konularda sesli konuşman bile yasak. Elini omzuma koyduğunda neden korktuğumu sordun. Sessizce beni omzumdan yakalayan el bir dedektife ait olabilirdi. Bunu nasıl anlayamıyorsun?"

Ettie bir an onun doğruları söylediğini düşündü. Kollarını boynuna doladı ve âşık olduğu adamın korku ve endişelerini öperek uzaklaştırmaya çalıştı.

"Burada benimle kal öyleyse. Senin gibi bir kraliçe için garip bir taht ama senin garip sevgilinin bulabildiği en iyi yer burası. İleride sana hak ettiğin hayatı yaşatacağımı düşünüyorum, sadece biraz sabır. Umarım aklındaki sorular gitmiştir artık değil mi?"

"Senin de diğerleri gibi suçlu olduğunu bilirken, her gün tutuklanma tehliken varken nasıl rahat olabilirim ki Jack? Dün sokakta birinin Vandal McMurdo diye bağırdığını duydum. O ses kalbime bıçak gibi saplandı."

"Acı sözler can yakmaz."

"Ama söylenenler doğru Jack."

"Bak canım, düşündüğün kadar kötü bir şey yok. Biz hepimiz kendi doğrularımızı ortaya koymak için uğraşan kendi yolunda zavallı adamlarız."

Ettie ellerini sevgilisinin boynundan indirdi. "Böyle konuşma lütfen Jack! Benim hatrım için, Tanrı aşkına, lütfen bırak! Bugün buraya senden bunu istemek için geldim. Oh Jack, bak, burada önünde diz çöküp yalvarıyorum. Lütfen bu işi bırak!"

McMurdo onu yerden kaldırdı ve başını göğsüne yasladı.

"Tamam da hayatım, ne istediğinin farkında mısın sen? Yeminimi bozup arkadaşlarımı yarı yolda bırakıp nasıl ayrılabilirim? Eğer olaylara bir de benim açımdan bakabilseydin böyle bir şey söyleyemezdin. Ayrıca istesem bile artık oradan nasıl kopabilirim? O kadar sırrı biliyorken locanın beni özgür bırakacağını mı düşünüyorsun?"

"Bunu düşündüm Jack. Her şeyi planladım. Babamın biraz birikmiş parası var. O da hayatımızı karartan insanların olduğu bu korkunç yerde yaşamaktan bıktı. Gitmeye hazır. Beraber Philadelphia'ya ya da New York'a, buradan daha güvende olabileceğimiz bir yere gidebiliriz."

McMurdo acı acı gülümsedi. "Locanın kolu uzun. Bu örgütten Philadelphia'ya ya da New York'ta olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Peki, o zaman Batı'ya, İngiltere'ye ya da babamın doğduğu ülke olan Almanya'ya gidelim. Yeter ki Korku Vadisi'nden uzaklaşalım!"

McMurdo yaşlı Morris Kardeş'i düşündü. "Hmm... Bu vadiye böyle denildiğini ikinci kez duyuyorum," dedi. "Bazılarınız burada olan bitenlerden çok fazla etkileniyor ve bunları çok abartıyor."

"Bu yer her geçen dakika hayatımızı daha da karartıyor. Ted Baldwin'in bizi unuttuğunu mu sanıyorsun? Eğer senden korkmamış olsaydı, şansımız olur muydu? O karanlık gözleriyle bana nasıl aç bir ifadeyle baktığını görseydin keşke!"

"Eğer onun bu şekilde sana bir daha baktığını görürsem, onun gözlerini oyacağım! Ama bak küçük kız. Buradan ayrılamam. Benden bunu asla bekleme. Ama, madem ki bu işi bırakmamı istiyorsun, bunu ayarlayabilmem için bana biraz süre tanımalısın. Bu işten onurlu bir şekilde sıyrılmanın yollarını hazırlayacağım sana söz veriyorum."

"Böyle bir konuda onur söz konusu olamaz."

"Bu senin görüşün. Eğer bana 6 ay süre verirsen diğerlerinin yüzüne utançla bakmak zorunda kalmadan ayrılabilmenin yolunu bulurum."

Kız neşeyle güldü.

"6 ay! Gerçekten mi?"

"Belki bu süre birkaç daha uzayabilir. Ama sana söz veriyorum ki bir yıl içinde bu vadiyi geride bırakıp buradan gideceğiz."

Ettie'nin elde edebildiği anca bu kadardı ve bununla yetinmek zorundaydı. Bu, yaklaşmakta olan geleceği

aydınlatan uzak da olsa bir ışıktı. Babasının evine Jack McMurdo hayatına girdiğinden beri ilk kez bu kadar kaygısız bir şekilde döndü.

Murdo, locanın saygın üyelerinden biri olduğu için topluluğun her hareketinden haberi olduğu düşünülebilirdi ama kendisinin de fark ettiği üzere, organizasyon kasabadaki locanın basitliğinden dışında, karmaşık ve genişti. Şef McGinty bile bazen Hobson's Patch'te yaşayan resmi bölge delegesi olan ve birden farklı yerlerde güçlü bir şekilde ortaya çıkarak locanın otoritesini elinde tutan kişiyle kıyaslandığı zaman oldukça cahil ve zavallı sayılırdı. McMurdo, bu kurnaz, gri saçlı, fare suratlı adamı sadece bir kez yanından geçerken görebilmiş ve o bakışları hemen o adamda bir düşmanlık havası yaratmıştı. Bu adamın adı Evans Pott'tu ve Vermissa'nın büyük şefi bile bu adama karşı büyük bir saygı duyuyordu.

Bir gün McMurdo'nun pansiyon arkadaşı Scanlan, McGinty'den, Evans Pott'u da içeren bir not aldı. Notta, Pott'un komşu bölgedeki iş için Lawler ve Andrews adında iki iyi adam gönderdiği yazıyordu. Bu operasyonun güvenliği için yapılacak şeyleri biliyorlardı. Tek istenen şey, operasyon başlayana kadar kalacak güvenli bir yer ayarlanmasıydı. McGinty, Birlik Evi'nde hiçbir şeyin gizli kalamayacağını ekledi ve bu yüzden de McMurdo ve Scanlan'ın bu yabancıları kendi kaldıkları pansiyonda gizlemelerini emretti.

Aynı akşam iki adam el çantalarıyla çıkageldi. Lawler diğerine göre daha yaşlı ve sessiz bir adamdı. Üzerinde uzunca, siyah bir ceket vardı, bakımsız uzun sakallarıyla gezgin bir adam havası katıyordu. Arkadaşı Andrews ise daha çocukça görünüyordu. Samimi görünüşü, neşeli tavırları ve sürekli kıpır kıpır hareketleriyle sanki tatildeymiş izlenimi yaratıyordu. İkisi de pansiyonda son derece nazik davranıyorlar ve toplumun örnek üyeleriymiş gibi görünüyorlardı ama bu görünüşün altında toplumun en tehlikeli suikastçıları oldukları gerçeği gizliydi. Şimdiye kadar Lawler'ın 14, Andrews'in ise 3 cinayet işlemişti.

McMurdo'nun da çok geçmeden fark ettiği gibi, bu iki adam da her fırsatta geçmişte yaptıkları işler hakkında konuşmaktan keyif alıyorlardı. İşledikleri suçları anlatırken ise kendilerini övmek yerine toplum adına doğru bir şeyler yapıyor olduklarını belirten yarı utangaç havaları vardı. Geçmişi anlatırken böylesine rahat olmalarına karşın bu yeni iş konusunda oldukça ketum davranıyorlar ve hiçbir şekilde bu konu hakkında konuşmuyorlardı.

"İkimiz de alkol kullanmadığımız için bizi seçtiler," dedi Lawler. "Söylememiz gerekenden fazla bir şey söylemeyeceğimizi de tahmin ediyorlar. Bunu yanlış anlamayın, Bölge Delegasyonu bu kadarına izin veriyor."

"Elbette, hepimiz kurallara uymak zorundayız," dedi Scanlan. Dördü de bir arada oturmuş akşam yemeklerini yiyorlardı.

"Evet, bu kadar yeterli. Şimdi Charles Williams ya da Simon Bird'ün öldürülmeleri hakkında konuşabiliriz. Ya da geçmişte yapılan başka bir iş hakkında. Ama şimdiki iş bitene kadar onun hakkında hiçbir şey söyleyemeyiz."

"Burada haddinin bildirilmesi gereken yarım düzine adam ismi söyleyebilirim," dedi McMurdo. "Ironhill'den Jack Knox olabilir mesela... Ona ders verildiğini görmek için can atıyorum."

"Hayır, henüz o değil.

"Herman Strauss mu?"

"Hayır, o da değil."

"Pekâlâ, istiyorsanız öyle olsun. Bize söylemek istemiyorsanız buna saygı duyarım. Ama ne yalan söyleyeyim bilmekten mutluluk duyardım."

Lawler gülümseyerek başını salladı ama bir şey söylemedi.

Misafirlerin ketumluğuna rağmen Scanlan ve McMurdo bu ziyareti oldukça keyifli bulmuşlardı. McMurdo, birkaç gün sonra sabahın erken saatlerinde misafirlerin merdivenlerden indiklerini duydu ve hemen Scanlan'ı uyandırdı, aceleyle giyinerek koşturdular.

Giyinip aşağıya indiklerinde, adamların çoktan pansiyondan ayrıldıklarını ve kapıyı da açık bıraktıklarını gördüler. Henüz şafak sökmemişti ve sokak lambaları iki adamın epey uzaklaştıklarını, caddede koşturduk-

larını gösteriyordu. Peşlerinden sessiz ve dikkatli bir şekilde gitmeye başladılar.

Pansiyon kasaba sınırındaydı ve bu yüzden de kavşağa varmaları uzun sürmedi. Burada Lawler ve Andrews'i bekleyen üç adam vardı ve aralarında kısa bir konuşma geçtikten sonra beraber yola devam ettiler. Fazla sayıda adam gerektiren ciddi bir iş olduğu belliydi. Biraz ilerledikten sonra çeşitli maden kaynaklarına çıkan bir yol ayrımına ulaştılar. Yabancılar Crow Tepesi'ne çıkan yola döndüler, oradaki madenler İngiltereli enerjik ve cesur adam Josiah H. Dunn'a aitti. Ve bu bölgede düzen disiplin içinde üretim yapan önemli madenlerdi.

Şafak sökmeye, gün aydınlanmaya başlamıştı ve maden ustalarının küçük gruplar halinde karanlık patika boyunca ufaktan yola döküldükleri görülüyordu.

McMurdo ve Scanlan işçilerin arasına karışmış, diğer adamlar da onları gözden kaybetmemeye gayret ederek takip etmeye başlamışlardı. Havada ağır bir sis bulutu vardı ve bu sisin içinde keskin bir düdük sesi duyuldu. Bu ses mesainin başlamasına on dakika kaldığını belirtiyordu.

Maden girişinin önündeki düzlüğe geldiklerinde, yüzlerce madencinin o sabah soğuğunda beklediğini ve ısınmak için ellerini ovuşturduklarını gördüler. Yabancılar da makine binasının sundurmasının altında bekliyorlardı. Scanlan ve McMurdo da yığınların üzerine tırmanmıştı. Uzun sakallı İskoç asıllı Menzies, dışarı

çıkıp, asansörlerin indirilmesini işaret eden düdüğü çaldı.

Aynı anda uzun boylu genç bir adam hızla kömür kuyusunun başına ilerledi. Tam kuyunun yanına geldiğinde, sundurmanın altında bekleyen bir grup sessiz yabancıyı gördü. Adamlar tanınmamak için şapkalarını iyice yüzlerine indirmiş ve yüzlerini de eşarpla gizlemişlerdi. Müdür o an ölümün soğukluğunu kalbinde hissetti, tehlike yaklaşıyordu. Sonra derin bir nefes alıp bu hissi yok sayarak yabancılara döndü,

"Kimsiniz?" diye sordu, mümkün olduğunca sakin görünmeye çalışarak onlara doğru ilerledi, "Burada ne arıyorsunuz?"

Adamlar cevap vermedi. İçlerindeki Andrews isimli genç delikanlı silahını çıkarıp onu karnından vurdu. Bekleyen yüzlerce madenci bu silah sesiyle sanki hipnotize olmuşlar gibi oldukları yerde donup kaldılar ve kıpırdayamadılar. Müdür elini yarasının üzerine koydu ve iki büklüm oldu. Sendeleyerek uzaklaşmaya çalışırken bu sefer başka bir suikastçı ateş etti. Adam yere düşmüş, sürünerek kaçmaya çalışıyordu. İskoç makinist bir öfke çığlığı attı ve binadaki demir sopayı kaparak adamların üzerlerine yürüdü ama yüzüne yediği iki kurşunla birden yerle bir oldu.

Kalabalığın içinden öfke ve acıma dolu homurtular yükseliyordu, ön sıradakiler kıpırdanmaya başlamışlardı. O sırada yabancılar, ellerindeki altı patlarları kalabalığa doğrultarak havaya ateş açtılar. Kalabalık bununla

birlikte dağılmıştı, birkaç tanesi Vermissa'daki evlerine döndü. Birkaç tanesi cesaretini toplayıp madene geri döndüğünde ise saldırganlar tamamen yok olmuştu. Sonuç olarak bu saldırgan yabancıların işlediği iki suç için kimliğini belirleyecek tek bir tanık ya da iz yoktu.

Scanlan ve McMurdo da kimseye görünmeden geri döndüler. Scanlan'ın şahit olduğu ilk cinayetti ve bunun etkisiyle oldukça durgundu. Kendi gözleriyle gördüğü bu cinayet sandığı gibi eğlenceli gelmemişti. Öldürülen müdürün karısının acı çığlıkları kasabaya gelene kadar kulaklarından silinmedi. McMurdo düşünceli ve sessizdi ama ortağının zayıflığına da anlayış göstermiyordu.

"Evet, bu bir savaş," diye tekrarladı durdu kendi kendine. "Ama onlar ve bizler arasında olan bir savaş sadece ve biz karşılık vermekle yetiniyoruz."

O gece, Birlik Evi'ndeki loca odasında büyük bir eğlence düzenlendi. Bu eğlence sadece Crow Tepesi madenlerinin mühendis ve müdürünün öldürülmesi şerefineydi. Ne de olsa bu iki cinayet, locanın diğer şirketler üzerindeki etkisini artıracak ve onlara iyi bir ders vermiş olacaktı.

Bölge delegesi bu iş için Vermissa'ya 5 iyi adam gönderme karşılığında şimdi de Stake Royal'dan William Halesin öldürülmesi için gizlice seçilen 3 adam istiyordu. Hales, Gilmerton bölgesinin tanınmış başarılı maden sahiplerinden biriydi. İyi bir işveren olduğu için

dünyada hiç düşmanı olmadığını düşünüyordu. Ancak işte verimlilik sağlamak için locaya üye olarak kayıtlı bazı tembel ve sarhoş işçilerin maaşlarını kesmişti. Kapısının önüne bırakılan tabut bile onu bu kararından caydırmamış, bu yüzden de özgür ve medeni ülkede ölüme mahkûm edilmişti.

İnfaz gerçekleştirilmişti. Şefin yanındaki onur koltuğunda oturan Ted Baldwin, partinin şeref konuğuydu. Kırmızı yüzü ve kan çanağı gözlerinden uykusuzluğu ve sarhoşluğu anlaşılıyordu. O ve iki suç ortağı geceyi dağlarda geçirmişti. Açıkta kalmış ve ıslanmışlardı. Ama hiçbir kahraman böyle bir görevden dönünce arkadaşları tarafından böylesine içten bir şekilde karşılanmamıştı. Hikâye sevinç çığlıkları ve kahkahalarla tekrar tekrar anlatıldı. Olay akşamı adamın geçeceği yolun üzerindeki tepede siper alarak eve girmesini beklemişlerdi. Adam soğuktan öyle kalın giyinmişti ki silahı elleriyle kavrayıp ateş etmesi mümkün olmamıştı. Ve onun bu çaresizliğini görür görmez hemen atından indirip onu kurşun yağmuruna tutmuşlardı. Adam çığlık çığlığa yardım istemişti. Ve bu çığlıklar kahkahalarla locada taklit edildi.

"Nasıl çırpındığını bir daha duyalım," diye bağırdı sarhoş kardeşler.

Kimse adamı tanımıyordu ama bu adamı öldürerek Gilmerton'daki Vandallar Vermissa'daki adamlara güvenebileceklerini göstermişlerdi.

Olayda tek bir talihsizlik vardı. Ondan şarjörü adamın üzerinde boşaltırken yoldan bir karı koca geçmişti. Madenlerle hiçbir bağlantısı olmayan bu iki masum insan, başlarına bir şey gelmesini istemedikleri için sessizce bu olayı görmemiş gibi davranarak gitmeye zorlanmışlardı. Sonra da bu adamın kanlar içindeki cesedini diğer işverenlere ibret olsun diye orada öylece bırakıp gitmişlerdi. Şimdi onlar gayet iyi ve güvendeydiler, işlerini başarıyla tamamlamışlardı.

Vandallar için harika bir gün olmuştu. Vadinin üzerine çöken gölge daha da karanlıklaşmıştı. Akıllı bir komutan nasıl ki bir zaferden sonra düşmanlarının toparlanması için zaman tanımadan ikinci bir yenilgiye uğratma planları yapıyorsa, şef McGinty de kendisine karşı duranları ezmek için dur durak bilmeden yeni hedefler belirliyordu. O gece çakırkeyif topluluk dağılırken, McMurdo'yu ilk görüştükleri odaya doğru çekti..

"Bakın genç adam," dedi McGinty. "Sonunda tam size uygun bir iş var elimde. Bunu kendi ellerinizle yapacaksınız."

"Sonunda zamanı geldiğine çok sevindim," dedi McMurdo.

"Yanına Manders ve Reilly'i alacaksın. Onlar iş konusunda bilgilendirildi. Chester Wilcox'u biliyorsun. O ayağımızın altında olduğu sürece bu bölgede iş yapmamız zor. Onun işini hallettiğiniz an bu maden bölgesindeki tüm locaların takdirini alacaksınız."

"Elimden geleni yapacağım. O kim ve nerede bulabilirim?"

McGinty ağzından hiç eksik etmediği purosunu eline aldı ve bir kâğıda çizilmiş krokiyi çıkardı.

"Kendisi Demir Set Şirketi'nin ustabaşı. Sert bir adamdır. Eskiden çavuşmuş ve ordunun değerli adamlarındanmış. İki kez onu öldürmeyi denedik ama başaramadık. Jim Carnaway bu uğurda hayatını kaybetti. Şimdi bunu başaracak olanlar sizlersiniz. Krokide de görüldüğü gibi şirkete giden yol üzerindeki şu tek ev onun evi. Yakınlarda silah sesini duyacak kimse yok. Ama bu işi gündüz yapamazsınız. Çünkü o her zaman silahını yanında taşır ve bir tehlikenin yaklaştığını hissettiğinde sorgusuz sualsiz çıkarıp karşısındakini isabetli ve hızlı bir şekilde vurur. Bu yüzden işini gece bitireceksiniz. Evde karısı üç çocuğu ve hizmetçisi var. Seçip ayıramazsın. Ya hep ya hiç olacak. Kapıya bir fıçı barut koyup sonra da fitille..."

"Bu adam ne yapmıştı?"

"Jim Carnaway'i vurduğunu söylemedim mi?"

"Neden onu vurdu?"

"Sizin neyiniz var? Carnaway gece onun evinin yakınlarındaydı ve onu vurdu. Bu benim ve sizin için yeterli. Bu işi hemen, doğru düzgün bir şekilde halletmelisiniz."

"O iki kadın ve çocuklar. Onlar ne olacak? Onları da mı öldüreceğiz?"

"Mecburen. Yoksa adamı nasıl haklayacaksınız?"

"Onların bir suçu yok. Onları öldürmek doğru değil."

"Nasıl konuşuyorsun öyle? Vaz mı geçiyorsun?"

"Sakin olun şef, sakin olun! Kendi locamın şefine karşı çıkacak bir hareket mi yaptım ya da söz mü söyledim? Doğru ya da yanlış, bu sizin kararınız elbette."

"Öyleyse yapacaksın değil mi?"

"Elbette yapacağım."

"Ne zaman?"

"Pekâlâ, önce evi görüp iyi bir konumlanma hazırlamam için bana bir iki akşamlık süre verin. Sonra..."

"Çok iyi," dedi McGinty, başını memnuniyetle sallayarak, "Sana bırakıyorum. Bize güzel haberleri getirdiğinde harika bir gün olacak. Bu onları dizleri üzerinde çöktürecek son darbe."

McMurdo böyle ani gelen iş üzerine oldukça derin düşüncelere daldı. Chester Wilcox'un yaşadığı ev kasabadan 8 kilometre uzakta, oldukça tenha bir yerdeydi. Ertesi gün o bölgeyi keşfetmeye ve yapacaklarını orada tatbik etmeye gitti. Geri döndüğünde gün çoktan ağarmıştı. Ertesi gün de iki iş arkadaşı Manders ve Reilly ile durum değerlendirmesi yaptılar. Bu genç katiller sanki geyik avına çıkacaklarmış gibi neşeli ve rahat görünüyorlardı.

Üç kardeş, iki gece sonra kasabanın dışında toplandıklarında her biri de silahlıydı ve bir tanesi

taşocaklarında kullanılan bir tür barut taşıyordu. Eve vardıklarında saat sabahın ikisiydi. Rüzgârlı bir akşamdı, parçalı bulutlar ayın önünü kapatıyor ve ortalığı iyice karanlık yapıyordu. Av köpeklerine karşı tedbirli olmaları söylendiği için silahları ellerinde, yavaş yavaş ilerliyorlardı. Fakat bu çevrede rüzgârın sesi ve tahtaların sallanmasından başka hiçbir hareket yoktu. McMurdo evin kapısına kulağını koyup içeriden gelen sesleri duymaya çalıştı. Evden çıt çıkmıyordu. Sonra barut torbasını kapıya bıraktı, bıçakla torbanın kenarına da bir delik açtı ve fitili bu deliğe yerleştirdi. Her şey hazır olduğunda üçü de buradan uzaklaştılar ve güvenli bir çukur bulup olan biteni uzaktan izlemeye koyuldular. Cemiyetin kanlı tarihi boyunca bundan daha temiz bir iş yapıldığı görülmemişti. O an böylesine iyi planlanmış ve cesurca uygulanmış bu görevin boşa gideceğinden haberleri yoktu tabii ki! Diğer kurbanların başlarına gelenlerden tedirgin olan Chester Wilcox, bu plandan bir gün önce evini bu ıssız yerden, polis koruması altında olan ve pek de bilinmeyen bir yere taşımıştı. Dolayısıyla da barutla havaya uçurulan bu ev boştu ve Demir Set Şirketinin sert piyade çavuşu hâlâ madencilere disiplini öğretmekle meşguldü.

"O artık benim namusum," dedi McMurdo. "Onun işini görmek için gerekirse bir yıl beklerim. Ne pahasına olursa olsun eninde sonunda onun hakkından geleceğim."

Bütün loca ona olan inancını ve minnetini alkışlarla belirtti ve konu şimdilik kapanmış oldu. Birkaç hafta sonra gazeteler Wilcox'un pusuya düşürülüp vurulduğunu yazdı. Bu yarım kalan işi McMurdo'nun yaptığı, loca arasında bilinen bir sırdı.

İşte Özgür Adamlar, Vandallar, böyle işler yaparak bu bölgeye korku salmışlar ve varlıklarıyla bölgeyi tekin olmamasını sağlayan metot ve icraatlar yapan bir gruptu. Bu kadar suç sanırım onları tanımanız için yeterli olmuştur. Bu sayfaların daha fazla suçla kirlenmesine gerek olduğunu düşünmüyorum. Sanırım bu adamlar ve taktikleri hakkında yeterince şey söyledim. Olaylar tarihteki yerini aldı ve polislerin kayıtlarına detaylarıyla yazıldı. İsteyen bu kayıtlara ulaşıp tüm ayrıntıları okuyabilir. Mesela bu örgüte üye iki kişiyi tutuklamaya kalkan iki polis memuru Hunt ve Evans'ın bu yüzden nasıl öldürüldüğünü öğrenebilir. Bu cinayet Vermissa locasında planlanmış ve iki silahsız adamın öldürülmesiyle sonuçlandırılmıştı. Yine kocasına bakan Bayan Larbey'in öldürülmesi de diğer bir olaydı. Aynı kış ihtiyar Jenkine, Stendallar, Staphous ailesi, James Murdoch ve daha birçok kişi öldürülmüştü. Bu karanlık gölge, Korku Vadisi'nin üzerine iyice çökmüştü. Ve sonunda akan dereler ve çiçek açan ağaçlarla bahar geldi. Uzun süredir terörle cebelleşen bu vadi için doğa bir ümit doğurmuştu, ama orada yaşayanlar için hiç umut yoktu. Vadi tarihi boyunca hiçbir zaman 1875 yılının yazı kadar karanlık ve umutsuz bir yer olmamıştı.

6
Tehlike

Kurulan terör krallığının yükselme dönemiydi. McMurdo locada İç Diyakoz olarak seçilmişti. Aynı dönemde başarılı Vücut Efendisi McGinty'den sonra komitenin ençok aranan üyesi olmuş ve onun desteği olmadan hiçbir şey yapılamaz duruma gelmişti. Özgür Adam olarak popülerliği arttıkça Vermissa sokaklarında onu selamlayan halkın bakışlarındaki öfke ve nefret de artıyordu. Artan terör olayları vatandaşları düşmanlarına karşı daha da birlik olup karşı koyma yoluna itmişti. Herald binasında kulisler yapılıp el altından insanların silahlandırıldığı söylentileri locaya kadar ulaşmıştı. Ama McGinty ve adamları bu söylentilerden ötürü rahatsızlık duymuyorlardı. Onlar yeterince kalabalık, güçlü ve sağlam silahlandırılmışlardı. Onların tam aksine rakipleri de olabildiğince güçsüz ve dağınıktı. Geçmişte olduğu gibi yine yakında sonları gelecekti, yine anlamsız konuşmalar ve tutuklanmalar olacaktı. McGinty, bu düşüncesini McMurdo ve diğer tüm cesur kardeşlerine anlattı.

Mayıs ayının bir cumartesi gecesiydi. Loca her cumartesi akşamı toplanırdı ve McMurdo toplantıya gitmek için hazırlanırken, locadaki en zayıf kardeşi Morris, onu görmek üzere eve geldi. Kaşları çatılmıştı.

Her zamanki kibar gülüşünden eser yoktu. Oldukça sinirli görünüyordu.

"Sizinle rahat rahat konuşabilir miyiz McMurdo?" dedi.

"Elbette."

"Sizinle bir kez tüm samimiyetimle, açık açık konuştuğumu hâlâ hatırlıyorum. Ve siz de bunu şefin tüm baskılarına rağmen gizlediniz."

"Sonuçta bana güvenmiştiniz. Başka ne yapabilirdim? Elbette ki saklarım. Ama bu sizinle hemfikir olduğum anlamına gelmez."

"Bunu çok iyi biliyorum. Bu yüzden de güvenerek rahat rahat konuşabildiğim tek kişi sizsiniz. Burada bir sır gizliyorum," dedi ve elini göğsüne koydu, "Ve bu benim içimi kemiriyor. Keşke bu bana değil başka birinde olsaydı. Eğer bunu söylersem eminim ki sonum idam olacak. Ama söylemezsem de bu hepimizin sonu olucak. Tanrı beni korusun, sanırım en sonunda korkudan öleceğim!"

McMurdo adama içtenlikle baktı. Zangır zangır titriyordu. Bir bardağa viski koyarak adama ikram etti. "Bu sizi biraz rahatlatır," dedi. "Evet, şimdi bu sırrınızı dinliyorum. Lütfen başlayın."

Morris içkiyi yudumlayınca yüzünün rengi biraz normale döndü. "Bunu size tek bir cümleyle açıklayacağım. Peşimizde bir dedektif var."

McMurdo, Morris'e şaşkınlıkla baktı. "Ne! Siz delirmişsiniz. Sır bu muydu? Burası zaten her zaman polislerle ve dedektiflerle dolu bir yer değil mi? Bu zamana kadar bize zarar verebildiler mi?"

"Hayır, hayır, adam bu bölgeden değil. Dediğiniz gibi, diğerlerini zaten biz de biliyoruz. Onların yapabilecekleri çok da bir şey yok. Siz Pinkertonları hiç duydunuz mu?"

"Onun hakkında bir şeyler okumuştum."

"Pekâlâ, o zaman ben söyleyeyim, eğer onlar peşimizdeyse pek fazla şansımız yok demektir. Bu olursa olur, olmazsa olmaz meselesi değil, o kadar basit değil. Bir hükümet meselesi. Bir işe başladıklarında sonuna kadar gidiyorlar. Ve eğer bu mevzuya Pinkerton el atmışsa artık hepimizin sonu geldi demektir."

"O halde neden onu hemen öldürmüyoruz?"

"Ah, olamaz, aklına gelen ilk şey bu mu yani? Loca da bunu söyleyecek tabii. Bu işin sonunun cinayet olacağını söylemedim mi?"

"Hayır, ama niye olmasın ki? Zaten bu bölge için yeterince normal ve yaygın bir durum değil mi bu?"

"Evet, aslında öyle. Ama bu adamın öldürülmesi gerektiğine karar verecek kişi ben değilim. Vicdanım bunu bir kez daha kaldıramaz. Fakat diğer taraftan vicdanım hayatlarımızın tehlikede olduğu gerçeğini yok etmiyor. Tanrı aşkına ne yapacağım?" Morris odanın içinde kararsızlıkla gidip geliyordu.

Bu sözler McMurdo'yu da harekete geçirmişti. Tehlike hakkında toplanıp diğerlerinin fikirlerinin de alınması gerekliydi. Morris'in omzundan tuttu ve dostça sarstı.

"Kendine gel adamım," diye bağırdı, heyecandan cılızlaşan bir sesle. "Burada yaşlı bir bunak gibi inleyerek ölümü beklerken bağırması gibi bağırıp bekleyemezsin. Bir şeyler yapmak zorundayız. Elimizdeki gerçekleri bir değerlendirelim. Bu herif kim? Nerede? Ondan nasıl haberin oldu? Neden bana geldin?"

"Sana geldim, çünkü beni yargılamadan tavsiyelerde bulunabilecek tek kişisin. Buraya gelmeden önce Doğu'da bir dükkânım olduğunu sana söylemiştim. Orada iyi arkadaşlıklarım vardı bir tanesi telgraf merkezinde çalışıyor. Dün ondan bir mektup aldım. Bu sayfa. İşte burası. Başından sonuna kadar şu bölümü oku."

McMurdo'nun okuduğu satırlar şunlardı:

"Sizin oradaki Vandallar ne âlemde? Haklarında gazetelerde çok şey okuyoruz. Bana yeni gelişmeleri anlatmanı istiyorum. Beş büyük şirket ve iki büyük demiryolu firması bu işle büyük bir ciddiyetle ilgileniyor. Hem de o kadar ciddiler ki işinizi bitirecekler! İlerleme kaydediyorlar. Pin-kerton olayı sıkı tutma konusunda emir aldı. Ve onun sağ kolu Birdy Edwars da bu işin içinde. Eylemlerinize derhal son vermelisiniz!"

"Şimdi de dipnotu bir oku," dedi Morris.

"Elbette sana verdiklerim işte öğrendiklerimdir. Dahası da var. Bunu her gün bahçende görüp bir türlü anlam veremediğin bir şifre olarak hayal et."

McMurdo bir süre elindeki mektupla sessizce oturdu. Bir anlığına fikirlerindeki sis kalktı ve önündeki derin çukuru gördü.

"Bunu benden başka kimse biliyor mu?"

"Hayır, kimseye söylemedim."

"Ama bu adam, arkadaşın, bu mektubu yazabileceği başka tanıdıkları daha var mıdır?"

"Bir iki kişi olması lazım."

"Locadan mı?"

"Muhtemelen."

"Bunu soruyorum çünkü şu Birdy Edwards denen herifi onlara tarif etmişse kim olduğu hakkında elimizde birkaç ipucu olur ve hemen peşine düşebiliriz."

"Olabilir. Ama onu tanıdığını sanmam. Sadece işi gereği öğrendiği bilgileri benimle paylaşmış. Pinkerton denen adamı nasıl bilecek yoksa?"

McMurdo birden yerinden kalktı.

"Tabii ya!" diye bağırdı, "Şimdi buldum. Nasıl daha önce anlayamadım ki. Tanrım, çok şanslıyız. Bize zarar vermesine fırsat kalmadan onun icabına bakacağız. Morris, bu işi bana bırakacak mısın?"

"Elbette, yeter ki beni bu işten kurtar."

"Kurtaracağım, merak etme. Sen sadece burada otur ve dönüşümü bekle. İsmin bile geçmeyecek. Her şeyi kendi üzerime alacağım, sanki bu mektup bana gelmiş gibi konuşacağım. Bu seni rahatlatır mı?"

"Aslında ben de senden tam bunu isteyecektim."

"Tamam, o zaman bana bırak ve bu işi kafana takma. Şimdi ben locaya gidiyorum. Yaşlı Pinkerton'u pişman edeceğiz."

"Onu öldürmeyeceksiniz değil mi?"

"Ne kadar az bilirsen vicdanın o kadar rahat olur dostum. Biraz uyumak sana iyi gelecek. Soru sorma, işleri kendi akışına bırak. Artık bununla ben ilgileniyorum."

McMurdo odadan çıkarken Morris başını üzüntüyle salladı, "Onun kanını ellerimde hissediyorum," diye inliyordu.

"Kendini korumak bir cinayet değildir dostum, unutma," dedi McMurdo, acımasızca gülümseyerek. "Ya o ya biz. Eğer adamı bu vadide başıboş bırakırsak bizi perişan edecek. Aslında locayı kurtardığınız için sizi Vücutların Efendisi seçmemiz gerekecek Morris Kardeş."

Hareketlerinden bu sözleri öylesine söylemediği gayet belliydi.

Ya Pinkerton'un tanınmışlığından ya da büyük şirketlerin Vandallar'ı yok etme çalışmalarından dolayı, artık sebep her neyse, McMurdo'nun vicdanı rahat

değildi ve en kötü işleri yapmaya hazırlanan adamlar gibi kendini suçlu hissediyordu. Evden ayrılmadan önce onu tehlikeye sokabilecek her kâğıdı imha etti. Ancak ondan sonra kendini güvende hissedip derin bir iç çekti. Ama yine de ne yaparsa yapsın tehlikede olduğunu biliyordu. Bu yüzden de locaya gitmeden önce Shafter'ın evine uğradı. Eve girmesi yasaktı, camı tıklatınca Ettie yanına geldi. Gözlerindeki İrlanda vahşiliğinden eser kalmamıştı. İçten bakışlarında McMurdo'nun tehlikede olduğu okunuyordu.

"Bir şeyler olmuş!" diye bağırdı Ettie, "Olamaz Jack, sen tehlikedesin!"

"Evet ama çok da kötü bir şey yok tatlım. İşler daha da kötüleşmeden harekete geçmek akıllıca olabilir."

"Harekete geçmek!"

"Sana günü gelince her şeyi anlatacağıma dair söz vermiştim. Sanırım zamanı geliyor. Bu akşam çok kötü haberler aldım sanırım bela yaklaşıyor."

"Polis mi?"

"Hayır, Pinkerton. Ama bunun ne olduğu tabii ki bilemezsin hayatım, ya da benim gibiler için ne demek olduğunu. Bu işe iyice bulaştım ve bir an önce paçayı kurtarmam lazım. Eğer gitmek istersem benimle geleceğini söylemiştim."

"Bu senin kurtuluşun olur Jack!"

"Ben her zaman olmasa da bazı konularda gayet dürüst bir insanımdır Ettie. Senin bir saç teline bile

zarar veremem. Seni her zaman gördüğüm o altın tahttan da indiremem. Sen benim için gerçekten çok değerlisin. Bana güveniyorsun değil mi?"

Ettie, hiçbir şey söylemeden McMurdo'nun elini tuttu.

"Pekâlâ, o zaman sana söyleyeceklerimi iyi dinle ve lütfen harfi harfine uygula. Bu vadide bir şeyler olacak. Bunu tüm benliğimle hissediyorum. Birçok insanın kendi başının çaresine bakması gerekebilir. Ben de bunlardan biriyim. Eğer gündüz ya da gece gidersem, sen de benimle gelmelisin!" dedi McMurdo.

"Senin peşinden geleceğim Jack."

"Hayır, hayır, peşimden değil, benimle birlikte geleceksin. Eğer bu vadinin kapısı bana kapanırsa ben bir daha buraya asla dönemem. Polisten saklanırken, sana hiçbir şekilde ulaşamazken seni ardımda bırakmaya nasıl dayanabilirim? Benimle birlikte geleceksin. Geldiğim yerde güvendiğim bir kadın var. Seninle evlenecek durumu ayarlayana kadar seni o kadının yanına bırakacağım. Şimdi sana soruyorum, benimle gelecek misin?"

"Evet Jack, geleceğim."

"Bana güvendiğin için Tanrı seni kutsasın. Eğer güvenini boşa çıkarırsam Tanrı benim bin bir türlü cezamı versin. Şimdi Ettie, şartları ayarladığımda sana haber vereceğim. Ve haberi alır almaz her şeyi bırakıp

istasyona geleceksin ve ben gelene kadar bekleme salonunda oturacaksın, tamam mı?"

"Gündüz ya da gece fark etmez, hemen geleceğim Jack."

Aldığı sözün üzerine Jack'in kafası rahatlamıştı artık sıra kaçış planları yapmaya gelmişti. Locaya ulaştığında toplantı devam ediyordu ve içeri girişi güvenliklere birkaç özel işaret yaparak sağlanmıştı. Son zamanlarda yüksek güvenlik önlemleri alınmaya başlanmıştı. Elbette ki McMordo'nun gelişi memnuniyetle karşılandı. Geniş oda kalabalıktı ve oda resmen duman altı olmuştu. Dumanların arasından McGinty'nin yapmacık hareketlerini, Baldwin'in zalim ve düşmanca bakışlarını veznedar Harraway'in açgözlü yüzünü ve locanın liderleri arasında yer alan bir düzine insanı görebiliyordu. McMurdo, getirdiği haberler için yapılacak yorumları düşündükçe neşeleniyordu.

"Seni gördüğümüze sevindik kardeş!" diye bağırdı başkan. "Karara bağlanması gereken bir konu için adil bir yargıca ihtiyacımız vardı."

"Konu Lander ve Egan," dedi başkanın yanındaki adam. "İkisi de Stylestown'daki yaşlı adamı öldürme karşılığı olarak para talep ediyorlar. Hangisinin öldürdüğünü nerden bileceğiz?"

McMurdo ayağa kalktı ve elini kaldırdı. Yüzündeki ifade oradaki herkesin dikkatini çekti. O an odaya ağır bir sessizlik hâkim oldu.

"Saygıdeğer Efendim," dedi McMurdo, ciddi bir sesle. "Bir konu hakkında öncelik talep ediyorum!"

"McMurdo kardeş öncelik talep ediyor," dedi McGinty. "Loca kuralları gereği kendisine öncelik tanınmıştır. Evet, kardeş, sizi dinliyoruz."

McMurdo, cebinden mektubu çıkardı.

"Sayın Efendim ve kardeşlerim," dedi McMurdo, "Bugün size kötü haberlerim var. Ama bu durumun masaya yatırılması, bununla aniden yüzleşip bizi yıkmasından çok daha iyidir. Bu bölgedeki en güçlü ve zenginlerin bir araya gelip bizi yıkmayı amaçladıkları hakkında bir duyuma ulaştım. Şu anda bir Pinkerton dedektifi olan Birdy Edwards, bazılarımızı ipe, bazılarımızı hapse götürecek delilleri toplamak üzere vadide iş başında. Öncelik istememi gerektiren konu budur."

Odada derin bir sessizlik oluştu. Ve bu sessizlik bir süre sonra başkan tarafından bozuldu.

"Bu konuda elinizde bir kanıt var mı McMurdo kardeş?" dedi.

"Elimdeki mektupta bunlar yazıyor," dedi McMurdo. Ve mektubu yüksek sesle okudu, "Bu mektuba nasıl ulaştığımı size söyleyemem. Bu benim için bir onur meselesidir. Ama mektupta locadan başka bir şey yazmadığı konusunda sizi temin ederim. Mektup elime geçer geçmez buraya geldim."

"Şunu söylemeden edemeyeceğim Başkan," dedi kardeşlerden biri, "Birdy Edwards'ın Pinkerton servisinde en iyi adam olarak anıldığını duymuştum."

"Onun görünüşü hakkında bir bilgisi olan var mı aranızda?" diye sordu McGinty.

"Evet, ben biliyorum." dedi McMurdo.

Salonda şaşkınlık sesleri duyuldu.

"Onu elimizin altında tuttuğumuza inanıyorum," diye devam etti, yüzünde sıcak bir gülümsemeyle. "Eğer çabuk ve zekice davranırsak onun işini bitirmemiz kısa sürer. Eğer güveniniz ve desteğiniz olursa korkuya yer olmaz."

"Neden korkalım ki? İşlerimiz hakkında ne biliyor?"

"Eğer herkes sizin kadar bu locaya sadık olsaydı böyle söyleyebilirdiniz Sayın Meclis Üyesi. Ama bu adamın arkasında kapitalist zenginlerin desteği var. Onların bu locadan güçsüz bir kardeş satın alamayacağını mı düşünüyorsunuz? Bizim sırlarımızı yayacak, belki de birileri bunu çoktan yapmıştır. Sadece tek bir kesin çözüm var."

"Vadiyi asla terk etmemeli," dedi Baldwin.

McMurdo başıyla onayladı. "Kesinlikle haklısınız Baldwin kardeş," dedi. "Aramızda birtakım sıkıntılar yaşandı ama bu gece çok doğru bir şey söylediğinizi inkâr edemem."

"Peki, o adam nerede? Onu nasıl tanıyacağız?"

"Saygıdeğer Efendim," dedi McMurdo, içtenlikle, "Bunun locada açık açık tartışılabilecek bir konu olduğunu düşünmüyorum. Tanrı korusun, kimseyi suçlamak istemem ama burada birisi konuşulanları onun kulağına verirse ona ulaşma şansımız kalmaz. Locanın bu konuyu tartışacak güvenilir bir komite kurmasını öneriyorum. Sayın Başkan, tabii eğer uygun görürseniz, aralarında kardeş Baldwin'in de bulunduğu altı kişiyi öneri olarak sunabilirim. O zaman bildiklerim ve neler yapılabileceği hakkında rahatça konuşabilirim."

Öneri hemen kabul edildi ve komite seçildi. Başkan ve Baldwin dışında komitede veznedar Harraway, acımasız genç suikastçı Tiger Cormac, mali işlerden sorumlu Carter ve korkusuz, tehlikeli Willaby kardeşler yer aldı.

Locanın geleneksel kapanış eğlencesi kısa ve durgun geçti, üyelerin keyfi kaçmıştı. Uzun süre istediklerini yaptıkları o bölgeye şimdi kanunların gölgesi düşüyordu. Başkalarının korkusunu üzerlerine çekmeye öylesine alışmışlardı ki bir gün bu yapılanların cezasını çekeceklerini akıllarının ucundan bile geçirmemişlerdi. Konseyi orada bırakıp erkenden ayrıldılar.

"Şimdi, McMurdo!" dedi McGinty, yalnız kaldıklarında. 7 adam da hiç kıpırdamadan yerlerinde oturuyordu.

"Az önce Birdy Edwards'ı tanıdığımı söyledim," dedi McMurdo. "Herhalde burada kendi adını kullanmadığını söylemem gereksiz. Cesur bir adam ama çılgın değil. Hobson's Patch'te Stewe Wilson adını kullanıyor."

"Bunu nerden biliyorsun?"

"Çünkü onunla konuşmuştum. Tabii o zaman böyle bir şey olacağını düşünmediğim için üzerinde durmamıştım. Ama bu mektubu elime aldığımda bir kez daha düşündüm ve onun bu adam olduğundan emin oldum. Onunla çarşamba günü işe giderken arabada rastladım. Ne güzel bir tesadüf değil mi? Gazeteci olduğunu söylediğinde inanmıştım. New York gazetesi için çalıştığını ve Vandallar hakkında Vahşet olarak nitelendirdiği her şeyi bilmek istediğini söyledi. Bir şeyler öğrenebilmek için bana sorular sordu. Tabii ki hiçbir şey söylemedim. 'Bana istediklerimi verin. Eğer editörümün takdir edeceği bilgiler verirseniz size bunun karşılığını fazlasıyla veririm,' dedi. Ben de ona memnun edecek bir şeyler söyledim. Karşılığında bana 20 dolar verdi. 'Bana istediğim şeyleri bulabilirsen sana bunun 10 katını veririm,' dedi."

"Peki ona ne söylediniz?"

"O an uydurduğum saçma şeyler."

"Peki onun gerçekten bir gazeteci olmadığını nerden biliyorsunuz?"

"Anlatacağım. İkimiz de Hobson's Patch'te indik. Daha sonra ona telgraf ofisinde rastladım, oradan çıkıyordu."

"Şuna bak sanırım bunu çift ücretlendirmeliyiz," demişti operatör ve Çinceye benzeyen bir şeyler yazmıştı. Bunun ne olduğunu sorduğumda da her gün böyle

şeyler yazıp gönderdiğini, gazetesi için haber yaptığını söylemişti. Gazetesi için özel haberler olduğunu ve bu yüzden de kimse öğrenemesin diye bu yazıyı kullandığını düşünmüştük. Yani telgraf şefi ve ben böyle sanmıştık. Ama şu an çok daha farklı şekilde düşünüyorum."

"İnanılmaz! Ama haklı olduğuna inanıyorum," dedi McGinty, "Peki ne yapmamızı önerirsin?"

"Neden hemen gidip işini bitirmiyoruz?" diye önerdi birisi.

"Evet, ne kadar erken o kadar iyi."

"Eğer nerede bulabileceğimizi bilsem anında halledeceğim," dedi McMurdo. "O Hobson's Patch'te. Ama evini bilmiyorum. Eğer dinlerseniz bir planım var."

"Pekâlâ, nedir?"

"Yarın sabah oraya gideceğim. Telgraf şefi sayesinde onu bulacağım. Onun yerini tespit edebileceğini düşünüyorum. Ona Özgür Adamlar'dan olduğumu söyleyeceğim ve para karşılığında ona sırlar verebileceğimi belirteceğim. Bu teklife balıklama atlayacağı konusunda her türlü iddiaya girerim. Elimde locayla ilgili evimde önemli belgeler olduğunu ve eğer isterse evime gelmesini söyleyeceğim. Akşam 10 gibi eve çağıracağım. Geldiğinde her şeyi görecek zaten. Elimizde olacak."

"Sonra?"

"Gerisini de siz planlayın. Dul MacNamara'nın evi oldukça ıssız bir yerde. MacNamara da oldukça güvenilir

bir insan. Evde zaten sadece Scanlan ve ben varım. Eğer kabul ederse, ki edeceğinden eminim, hepinizi saat 9'da evde bekliyor olacağım. Onu bozguna uğratacağız. Canını kurtarması çok büyük mucize olur!"

"Pinkerton üyelerinden biri fire verecek ha! Bunu bize bırak McMurdo. Yarın saat 9'da sende olacağız. Kapıyı kilitle ve gerisini bize bırak. Kaderi bizim elimizde olacak."

7
Birdy Edwards'a Tuzak

McMurdo'nun yaşadığı yer, gerçekten de söylediği gibi ıssız ve böyle bir suç için oldukça uygundu. Kasabanın tam sınırında ve hem yoldan hem de gözlerden uzaktı. Eğer durum farklı olsaydı suikastçılar daha önce defalarca yaptıkları gibi adamın üzerinde şarjörü boşaltırlardı Ama şimdi bu aşamada hedeflerindeki adamın neler bildiğini, nereden öğrendiğini ve işverenlerine neler anlattığını bilmek istedikleri için bir şey yapmıyorlardı.

Geç kalmış olmaları ve işin çoktan bitirilmiş olma ihtimali de vardı. Eğer böyleyse en azından adamdan yaptığı şey için öç almış olacaklardı. Ama dedektifin henüz önemli bir şey öğrenmemiş olması daha büyük olasılık görünüyordu. Öyle ki, McMurdo'nun uydurup söylediği şeyleri yazma zahmetinde bulunmazdı. Durum her ne ise zaten onu kendi ağzından öğreneceklerdi. Ellerine geçirdiklerinde bir şekilde adamı konuşturmanın bir yolunu bulacaklardı. Karşılaştıkları, konuşmaya hevesi olmayan ilk adam olmayacaktı nasıl olsa.

McMurdo anlaştıkları gibi Hobson's Patch'e ulaştı. Chicago'dan tanıdığı Amir Marvin, o sabah ona fazla

ilgi göstermiş, onunla istasyonda konuşmak istemişti. Ama McMurdo başını çevirerek onunla konuşmayı reddetmişti.

O gün öğleden sonra görevden dönerken Birlik Evi'ne gidip McGinty ile görüştü.

"Geliyor," dedi.

"İyi," dedi McGinty. Boynundaki zinciri ve ucundaki elmas, zenginliğinin göstergesiydi. İçki ve politika Şefi güçlü olduğu kadar zengin bir adam yapmıştı. Bu yüzden de dün gece ortaya çıkan asılma ya da tutuklanma düşüncesi ona daha da korkunç gelmeye başlamıştı.

"Neler bildiğini öğrenebildiniz mi?" diye sordu McGinty, endişeyle.

McMurdo sıkıntıyla başını salladı. "En az altı haftadır buradaymış. Demiryollarının ona sağladığı şartları ve parayı düşünecek olursak önemli bilgilere ulaştığını ve bunları işverenlerine aktardığını söyleyebiliriz."

"Locada güçsüz bir adam yok," diye bağırdı McGinty. "Hepsi çelik gibidir. Ama tabii ki aşağılık Morris'i unutmamak lazım. O ne âlemde? Bizi ele veren biri varsa kesin odur. Akşam birkaç kişiyi gönderip onu dövdürtmeyi ve neler bildiğini öğrenmeyi düşünüyorum."

"Evet, bunu yapmaktan zarar gelmez," diye cevapladı McMurdo. "Morris'i sevdiğimi ve zarar görmesini istemediğimi söylemeden edemeyeceğim. Bir iki kez benimle loca işleri hakkında konuşmuştu. Her ne kadar olaylara bizden farklı bakıyor olsa da bana hiçbir

zaman ispiyoncuymuş gibi gelmedi. Ama tabii ki aranıza girmek bana düşmez."

"Yaşlı şeytanın haddini bildireceğim," dedi McGinty, "Bütün yıl gözüm onun üzerindeydi."

"Öyleyse onu en iyi siz bilirsiniz," diye cevapladı McMurdo. "Ama her ne yapacaksanız bunu yarın yapmalısınız. Şu Pinkerton olayı sonuca varana kadar göz önünde bulunmamalıyız. Bugünlerde polisin etrafta dolanmasına dayanacak gücümüz yok."

"Haklısın," dedi McGinty, "Zaten Edwards'tan bilgileri kimden aldığını öğreneceğiz. Sence tuzak kurulduğunu sezmiş midir?"

McMurdo kahkaha attı. "Sanırım onu hassas noktasından yakaladım. Vandalları yakalama hırsı yüzünden izleri cehenneme kadar takip etmeye hazır. Bana bunun için para verdi." McMurdo cebinden bir tomar para çıkardı, "Belgeleri görünce daha da fazlasını verecek."

"Hangi belgeleri?"

"Belge falan yok tabii ki. O sadece öyle zannediyor. Ama tüzükleri, kuralları ve üyelik formlarını bir araya topladım. Gitmeden önce her şeyden emin olacağına inanıyor."

"İnanç. İşte burada," dedi McGinty, vahşice. "Belgeleri neden ona getirmediğini sormadı mı?"

"Benim gibi şüpheli bir adamın onları taşıması doğru mu? Hem de bugün Amir Marvin'in benimle konuşmaya kalkmasından sonra?"

"Evet onu duydum," dedi McGinty. "Sanırım işin en zor yanı sana kaldı. Adamı öldürüp cesedini eski bir madene atabiliriz. Ama adamın Hobson's Patch'te yaşadığını ve senin de bugün orada bulunduğun konusunda yapabileceğimiz bir şey yok."

McMurdo omuz silkti. "Eğer doğru iş yaparsak, kimse bunun cinayet olduğunu kanıtlayamaz," dedi. "Karanlıktan sonra eve geldiğini kimse göremez. Ayrılırken de kimsenin görmemesini sağlayacağım. Size planımı göstereceğim ve diğerlerine de bunu kabul ettirmenizi rica edeceğim. En doğru zamanda gelmeniz gerekecek. O, 10'da gelecek. Geldiğinde de kapıyı üç kez çalacak ve ben kapıyı açacağım. Onu içeri alıp kapıyı kapatacağım ve sonra o bizim elimizde olacak."

"Gayet basit ve düz bir plan."

"Evet ama diğer adımın düşünülmesi gerekiyor. Köşeye sıkıştırılmış ama sağlam silahlı biri olacak. Onu kandırdım evet, ama savunmasız gelmeyeceğini düşünüyorum. Onu benimle teke tek buluşmayı beklerken birden yedi adamın olduğu odaya alırsam ne olacağını düşünüyorsunuz? Kesinlikle çatışma çıkacak ve birileri mutlaka zarar görecek."

"Kesinlikle katılıyorum."

"Ve tabii bu arada duyulan silah sesleri de başımıza kasabanın bütün aynasızlarını dikecek."

"Sanırım doğru söylüyorsun."

"Benim planım şu: Hepiniz büyük odada olacaksınız, benimle konuşmaya geldiğinizde oturduğumuz o büyük odada. Kapıyı açacağım ve onu kapının yanındaki yatak odasına alacağım. Ben o sahte belgeleri getirirken orada oturmasını söyleyeceğim. Bu da bana olay hakkında sizinle konuşmam için zaman yaratacak. Sonra elimdeki belgelerle yanına gideceğim. O onları okurken üzerine atlayıp kollarından tutacağım ve silahı çekmesine engel olacağım. Sonra size sesleneceğim. Ne kadar çabuk o kadar iyi. Çünkü o benim kadar güçlü bir adam. Ve fazla baş edemeyebilirim. Ama siz gelene kadar onu zaptedeceğimi düşünüyorum."

"Gayet güzel bir plan." dedi McGinty. "Loca bundan dolayı sana borçlu olacak. Sanırım koltuğumu bırakırken benden sonra gelecek kişinin ismini söyleyebilirim."

"'Elbette Efendim ama sıradan bir üyeden çok çok az iyiyim," dedi McMurdo ama McGinty'nin iltifatı ile ne kadar sevinçli olduğu yüzünden okunuyordu.

Eve döndüğünde onu bekleyen zorlu akşam için hazırlıklarını yaptı. Önce Smith & Wesson silahını temizleyip yağladı ve doldurdu. Sonra dedektifin pusuya düşürüleceği odaya göz attı. Büyük bir daireydi. Ortada uzun bir masa ve odanın diğer köşesinde büyük bir ocak vardı. Odanın her iki tarafı da pencereliydi ama bunları kapatacak perde yoktu. McMurdo, bu evde

gizlilik gerektiren hiçbir iş yapılmadığı kanısına vardı. Ama bu evin yoldan uzakta olması gerçekten büyük avantajdı. Sonunda konuyu ev arkadaşına açmaya karar verdi. Scanlan da bir Vandal'dı ama arkadaşlarının baskısına yenik düşen ve bazen katıldığı kanlı eylemlerde gizli gizli dehşete kapılan biriydi. McMurdo olacakları ona kısaca anlattı.

"Ben senin yerinde olsam Mike Scanlan, bu gece eve gelmez ve bu işten mümkün olduğunca kendimi uzak tutardım. Sabah olmadan bu ev kan gölüne dönmüş olacak."

"Peki öyleyse Mac," diye cevapladı Scanlan. "İsteyerek değil, korktuğum için bu işin içindeyim, biliyorsun. Müdür Dunn'un ölümünü görebilmek, direncimin en üst noktasıydı. Daha fazlasını kaldıramam. Sen veya McGinty gibi bu iş için asla uygun bir insan değilim. Eğer loca benim hakkımda kötü düşünmeyecekse tavsiyene uyup sizi bu evde yalnız bırakacağım."

Adamlar sözleşildiği gibi tam saatinde evde oldular. Dışarıdan bakınca saygıdeğer ve iyi giyimli vatandaşlar gibi görünüyorlardı ama gözlerindeki o acımasız ifade Birdy Edwards'ın yaşaması için pek de ümit olmadığını gösteriyordu. Odadaki herkes önceden elini en az bir kez kana bulamıştı. Bir kasabın et kesmesi kadar kolay bir şekilde adam öldürebiliyorlardı.

İçlerinde hem görünüş hem de suç bakımından en büyüğü Şef McGinty'di. Veznedar Harraway, zayıf ve acımasızlığıyla şeften sonra geliyordu. Bu adamın loca

dışında kimseye dürüstlük ve sadakati yoktu. Mali işlerden sorumlu Carter, 40'lı yaşlarda, sarı benizli, aksi yüz ifadeli, duygusuz bir adamdı. Sağlam bir organizatördü ve hemen hemen bütün suikastların planını o yapmıştı. Willaby Kardeşler eylem adamıydı, uzun boylu ve oldukça atik gençlerdi. Tiger Cormac ise zalimliği ve cüssesinden arkadaşlarının bile korktuğu genç ve karanlık bir adamdı. İşte McMurdo'nun kaldığı yerin çatısı altında Pinkerton dedektifini öldürecek ekip bu insanlardan oluşuyordu.

Yapacakları işin gerginliğini, ev sahibinin ikram ettiği, masada duran viskiden yudumlayarak atmaya çalışıyorlardı. Baldwin ve Cormac çoktan çakırkeyif olmuşlardı ve bu durumla beraber içlerindeki zalimlik daha da dışa çıkmıştı.

"Yemin ederim bu iş bitecek," dedi Cornac.

"Evet, "diye onayladı Baldwin, "Bütün gerçekleri ondan öğreneceğiz."

"Ondan her şeyi, korkmadan öğreneceğiz," dedi McMurdo. Çelik gibi sağlam sinirleri vardı. Onun bu soğukkanlı tavırları tüm ekibi etkiledi ve onu bu tavrından ötürü alkışlayarak kutladılar.

"Onun hakkından gelecek kişi sensin," dedi şef, memnuniyetle. "Sen elini onu boğazına atana kadar hiçbir şey sezmeyecek. Ama pencerelerde perde olmaması gerçekten kötü."

McMurdo yerinden kalkıp tülleri gözden geçirdi. "Kimsenin bizi gözetleme gibi bir şansı yok. Zaten birazdan gelirler."

"Belki de gelmeyecek. Belki de tehlike olduğunu sezecek." dedi veznedar.

"Korkusuzca gelecek," dedi McMurdo, kendinden emin bir sesle. "Siz de birazdan göreceksiniz, gelmeye oldukça hevesli. Dinleyin!"

Hepsi ellerinde bardakla birden yerlerinde donup kaldılar. Ve o arada kapı üç kez vuruldu. Edwards gelmişti işte!

"Şşşt, sessiz olun!" dedi McMurdo, uyarmak için elini kaldırarak. Herkes sevinç ve heyecanla birbirlerine bakarken, eller bir anda silahlarına gitti.

"Canınızı seviyorsanız lütfen ses çıkarmayın!" diye fısıldadı McMurdo, odadan çıktı ve kapıya yöneldi. Ekip, sessizlik içinde ayak seslerini pürdikkat dinliyordu. Ve sonra kapının açıldığını, karşılıklı birkaç karşılama sözcükleri söylendiğini duydular. Sonra tanıdık olmayan bir konuşma ve ayak sesi duydular. Ardından sokak kapısı kapatıldı ve kilitlendi. Avlarını kapana kıstırmışlardı. Tiger Cormac, korkunç bir şekilde kahkaha atarken McGinty, elini onun ağzına koydu.

"Sessiz ol ahmak!" diye fısıldadı. "Hepimizi ele vereceksin şimdi!"

Yan odadan mırıltı şeklinde konuşmalar duyuluyordu. Sanki sonu gelmeyen bir konuşmaya dalmış

gibiydiler. Ve sonra kapı açıldı, McMurdo parmağı dudaklarında dışarı çıktı.

Masanın başına gelip hepsini tek tek süzdü. Hareketlerinde değişimler vardı. Yapacak çok büyük işleri olan bir insan gibi davranıyordu. Yüz ifadesi taş kadar donuktu. Gözleri korkunç bir heyecanla, gözlüğünün altında parlıyordu. Adamları tek tek inceledi. Büyük bir ilgiyle onlara baktı, ama hiçbir şey söylemedi. Adamlar da ses çıkarmadılar.

"Eee? Noldu? Birdy Edwards burada mı?" dedi McGinty, sessizliği bozarak.

"Evet," diye cevapladı McMurdo, yavaşça. "Birdy Edwards burada. Yani ben!"

Bu kısa konuşmadan sonra bir 10 saniyelik duraksama oldu, sessizlik o kadar derindi ki oda bomboş zannedilebilirdi. Ocağın üzerindeki çaydanlığın içindeki suyun fokurdaması dışında başka hiçbir ses duyulmuyordu. 7 solgun yüzlü adam dehşet içinde bu adama baktılar. Sonra birden kırılan camların sesini duydular, pencereler dipçikle indirilmiş, tüller kornişleriyle beraber sökülmüştü.

McGinty yaralı bir ayı gibi gürledi ve yarı açık kapıya yöneldi. O anda elinde bir silahla Amir Marvin'i karşısında buldu. Şef geri çekilerek sandalyesine çöktü.

"Burada daha güvendesiniz, Sayın Meclis Üyesi," dedi McMurdo olarak bilinen dedektif. "Ve sen Baldwin, eğer elini silahından çekmezsen celladını görmeye bile

fırsat bulamayacaksın. Çek elini ondan. Etrafınızı sarmış 40 tane silahlı adam var. Şansınızın ne kadar az olduğunu hayal edebiliyorsunuzdur umarım. Silahları topla Marvin!"

Tüfekli adamların baskısı içinde direnme şansları kalmamıştı. Adamların silahları alındı. Şaşkın ve somurtkan bir şekilde masada oturmaya devam ettiler.

"Ayrılmadan önce size bir şeyler söylemek istiyorum," dedi, onları tuzağa düşüren adam. "Sanırım ben mahkemede tanık kürsüsüne çıkana kadar bir daha görüşemeyeceğiz. Üzerinde düşünmeniz için size bir şeyler vereceğim. Artık kim olduğumu biliyorsunuz. Sonunda kartlarımı masaya açabilirim. Ben Pinkerton'dan Birdy Edwards'ım. Çetenizin içine sızmak için ben seçildim. Oynamam gereken zor ve tehlikeli bir oyun vardı. Kaptan Marvin ve adamlarım hariç kimse bu gerçeği bilmiyordu. Ama bu gece sondu, Tanrım şükürler olsun ki ekibim kazandı."

7 solgun ve şaşkın surat onun gözüne dikkatle baktı. Gözlerinde inanılmaz bir nefret ve öç alma duygusu vardı. İçten içe onu gözleriyle yiyorlardı.

"Siz şimdi belki oyunun henüz bitmediğini düşünüyorsunuzdur. Pekâlâ, bunu dikkate alacağım. Yine de çoğunuz bu oyuna devam edemeyecek ve sizinle beraber 60 kişiyi daha nezarete atacağım. Şunu açıkça söylemeliyim ki bu iş için seçildiğimde sizin gibi bir örgütün varlığına inanmıyordum. Gazetecilerin şişirme bir haberi olduğunu düşünüyordum ve bunu

ispatlayacaktım. Bu örgütün Özgür Adamlarla bağlantısı olduğunu söylediklerinde Chicago'ya gidip Özgür Adamlar'a katıldım. O zaman da bunun uydurma olduğuna inandım. Derneğin zarar vermekten ziyade bir sürü iyi iş yaptığına şahit oldum. Ama yine de işime devam etmeliydim ve kömür vadilerine geldim. Buraya vardığımda gerçekten çok yanıldığımı ve bu söylentilerin aslında gerçek olduğunu anladım. Ve burada bu işle ilgilenmek üzere kaldım. Chicago'da asla adam öldürmedim. Hayatımda hiç kalpazanlık yapmadım. Size verdiğim paralar gerçekleri kadar iyiydi ama o paradan hiç harcamadım. Sizin ne tür şeyler sevdiğinizi bildiğim için ona uygun davrandım. Yasalardan kaçan bir dolandırıcı olduğuma sizi inandırdım. Ve her şey de aynen düşündüğüm gibi işledi. Ve sizin şeytani locanıza katıldım, toplantılarınızda yerimi aldım. Belki de benim de sizin kadar kötü olduğumu söyleyeceklerdir. Sizi ele geçirdiğime göre şimdi istediklerini söyleyebilirler. Ama gerçek nedir? Size katıldığım akşam yaşlı Stanger'ın dövülme olayına katıldım. Zaman olmadığı için onu uyaramadım ama Baldwin, seni durdurarak onu öldürmeni engelledim. Aranızdaki yerimi korumak için size önerdiğim her şey aslında bir şeyleri engelleyecek fikirlerdi. Dunn ve Menzies'i kurtaramadım, çünkü tam bir bilgiye sahip değildim. Ama en azından onların katillerinin asıldığını gözlerimle göreceğim. Chester Wilcox'u olacaklar konusunda uyardım. Evini havaya uçurduğumda o ve ailesi güvenli bir yerde gizleniyor-

lardı. Durduramadığım birçok suç oldu ama eğer geriye dönüp bir bakarsanız işlerin tam da sizin istediğiniz şekilde gitmediğini göreceksiniz."

"Seni lanet hain!" diye tısladı McGinty, dişlerinin arasından.

"Evet John McGinty, eğer bu içini rahatlatacaksa bana hain diyebilirsin. Sen ve senin gibiler bu bölgede Tanrı'nın ve insanların düşmanısınız. Aldığınız zavallı canlarla aranıza biri girmeli ve pençelerinizi tutmalıydı. Bunu yapmanın tek bir yolu vardı ve ben onu yaptım. Bana hain diyebilirsiniz ama sanırım girdikleri cehennemden çıkarmam için beni kurtarıcı olarak isimlendirecek yüzlerce adam olacak. Tam üç ay oldu. Bana Washington'daki hazineyi verseler bile bir üç ayımı daha harcamam. Eğer sırrımın açığa çıkmak üzere olduğunu öğrenmeseydim bir süre daha bekleyecektim. Kasabaya gelen mektup her şeyi ortaya çıkaracaktı. Ve bunun üzerine hızlı şekilde hareket etmek zorunda kaldım. Ölürken bu vadide yaptığım işleri düşünerek daha rahat öleceğim. Başka söyleyecek bir şeyim yok. Şimdi Marvin, seni daha fazla tutmayacağım. Onları alıp gidebilirsin."

Söylenecek birkaç şey daha vardı. Scanlan'a Bayan Ettie'ye ulaştırması üzere bir mektup verilmişti. O da bu görevi bilenlerden biri olarak bir gülümseme ve göz kırpmayla mektubu kabul etmişti. Sabahın erken saatlerinde güzel kadın ve yüzü atkılı bir adam özel bir trene bindirilip Vermissa'dan uzaklaştılar. Bu Ettie ve

sevgilisinin bu lanet topraklardaki son günüydü. 10 gün sonra Chicago'da, Jacob Shafter'ın şahitliğinde evlendiler.

Vandallar'ın davası, çete üyelerinin karışamayacağı, güvenliği yüksek, uzak bir yerde görüldü. Kendilerini savunmada yetersiz kaldılar. Onları kurtarmak için harcanan para işe yaramadı. Hayatlarını, suçlarını ve örgütün hakkında her şeyi detaylıca bile birinin soğuk ve açık ifadesi onların tüm savunmalarını çürüttü. Sonunda nihayet çökmüş ve parçalanmışlardı. Karabulutlar sonsuza dek vadinin üzerinden yok olup gitmişti.

McGinty kaderiyle, darağacında yüzleşti. 8 yoldaşı da onun kaderine ortak oldular. 50 tanesi hapse atıldı. Birdy Edwards'ın görevi başarıyla tamamlanmıştı.

Ama hâlâ, onun da hissettiği gibi oyun bitmemişti. Oynanması gereken birkaç el daha vardı. İlk el, darağacından kaçan Ted Baldwin ile oynanacaktı. Sonra Willaby Kardeşler ve diğer birkaç isimle olacaktı. 10 yıl boyunca hapiste olacak, ortalıkta dolanmayacaklardı ama gün gelip yine serbest kalacaklardı. O günün Edwards için huzurun son günü olacaktı, o da bunu biliyordu. Arkadaşlarının kanını yerde bırakmamaya yemin ettiklerinden adı kadar emindi. Ve adamlar ellerinden geleni yaptılar! Chicago'da iki tane sonuçlanmaya yakın iki suikast gerçekleştirildi. Üçüncüsünde ıska olmayacaklarından emindiler. Hayatının ışığı Ettie hayatını kaybettiği zaman onun da hayatının sonu

gelecekti, Ettie orada vefat etti. Bir suikasttan daha kılpayı kurtuldu. Ve sonra Douglas ismini kullanarak Barker isimli bir İngiliz'le ortak olup ıssız bir kanyonda iş yaparak servete kondu. Ve sonra av köpeklerinin yine izini bulduğuna dair bir haber aldı ve her şeyi toplayıp İngiltere'ye taşındı. John Douglas Sussex'te ikinci kez evlendi ve beş yıl Sussex'te tam bir beyefendi olarak yaşadıktan sonra duyduğumuz garip olaylarla hayatı son bulmuştu.

Çözüm

Polisin yaptığı soruşturma, John Douglas davasının üst mahkemeye yönlendirilmesiyle son buldu. Sulh Mahkemesi, olayın meşru müdafaa olduğunu ileri sundu.

"Her ne olursa olsun onu mutlaka İngiltere'den uzaklaştırın," yazmıştı Holmes, eşine. "Burada onun kaçtıklarından daha tehlikeli güçler var. İngiltere'de eşinize göre güvenli bir yer yok."

İki ay geçmişti ve olaylar aklımızda artık unutulmaya yüz tutmuştu. Sonra bir sabah posta kutumuzda şifreli bir mektup bulduk. "Tanrım! Ah, Bay Holmes!" diyordu mektup, kısaca. Üzerinde ne bir imza ne de başka bir yazı vardı. Ben bu garip mesaja gülerken, Holmes'un yüzünde alışılmadık bir ciddiyet vardı.

"Şeytanca Watson!" diye belirtti, düşünceli bir şekilde.

O gece geç saatlerde ev sahibemiz Bayan Hudson, çok önemli bir konuda bizimle konuşmak isteyen bir beyefendinin haberini getirdi. Bu mesajın ardından da köşkten dostumuz Cecil Barker geldi. Yüzü bembeyaz olmuştu ve oldukça bitkin görünüyordu.

"Çok kötü, çok berbat haberlerim var Bay Holmes."

"Ben de bundan korkuyordum işte," dedi Holmes.

"Birinden telgraf almadınız değil mi?"

"Aslında birinden not aldım."

"Onu gönderen zavallı Douglas. Bana onun gerçek adının Edwards olduğunu söylüyorlar ama o benim için her zaman Benito Kanyonu'nda tanıdığım Jack Douglas olarak kalacak. Size üç hafta önce Palmyra adlı gemiyle Güney Afrika'ya doğru yola çıktıklarını söylemiştim.

"Evet."

"Gemi dün akşam Cape Town'a ulaşmış. Bu sabah elime Bayan Douglas'tan gelen bir telgraf geçti:

"Jack St. Helena'da güverteden düşerek kayboldu. Bu kazanın nasıl meydana geldiği konusunda kimsenin bir fikri yok-IVY DOUGLAS."

"Ha, böyle mi olmuş?" dedi Holmes, düşünceli bir şekilde. "Pekâlâ, senaryonun gayet iyi kurulduğu konusunda hiç şüphem yok."

"Ortada bir kazanın söz konusu olmadığını mı kastediyorsunuz?"

"Kesinlikle mümkün değil."

"Öldürüldü mü yani?"

"Kesinlikle!"

"Ben de öyle düşünüyorum. O lanet Vandallar, onca suç işleyen..."

"Hayır, hayır, onlar değildir bayım," dedi Holmes. "Bunda başka bir ustanın parmağı var. Bu kesik av tüfekleri veya basit altı patlarlarla görülecek bir iş değil. Eski bir ustayı fırçayı kullanma stilinden tanırsın. Nerede olursa olsun Moriarty'nin işi olduğunu hemen anlarım. Bu suç Amerika kaynaklı değil, Londra kaynaklı. Bunu yenilgiyi hazmedemeyen ve el attığı her işten başarıyla çıkması sayesinde ün kazanan biri yapmış. Parlak bir zekâ ve büyük bir organizasyon ile adam yok edilmeye çalışılıyor. Fındığı çekiçle kırmaktan farkı yok. Boşa harcanan enerji söz konusu."

"Peki, bu adam bu işi niye yapıyor?"

"Onun yardımcılarından birinin beni bu konuda uyardığını söyleyebilirim. Bu Amerikalılar iyi bilgilendirilmiş. Başka bir yabancı suçlunun yapabileceği gibi kendilerine bu işi yapması için İngiliz bir ortak buldular. Adam bu konuda oldukça uzman biri. Önce kurbanlarını bulmak için elinden geleni yaptı. Sonra işin nasıl yapılması gerektiğini söyledi. Ancak ajanlardan başarısız olduğu bilgisini alınca bir uzmana danışma ihtiyacı hissetti. Bu adamı Birlstone Köşkündeyken karşılaştığı tehlikeden daha fazlasının yaklaştığı konusunda uyarmıştım, değil mi?"

Barker yoğun bir öfkeyle başına yumruğunu vurdu.

"Hiçbir şey yapmadan elimiz kolumuz bağlı oturalım mı diyorsun bana? Bu şeytanla başa çıkma yolumuz yok mu?"

"Hayır, öyle demiyorum," dedi Holmes. Gözleri geleceği görüyor gibiydi. "Onun yenilmez biri olduğunu söylemiyorum tabii ki. Ama bana biraz zaman vermelisin. Zaman!"

Birkaç dakika öylece sessiz oturduk. Holmes ise peçenin altındaki görmek için keskin bir şekilde bakıyordu.

Beş Portakal Çekirdeği

1882-1892 yılları arasında Sherlock Holmes'un gizemlerini çözdüğü kriminal olaylarla ilgili aldığım notlara bakınca, o kadar çok sayıda garip ve ilginç vaka olduğunu görüyorum ki aralarından birini seçmekte zorlanıyorum. Bazıları gazetelerde hem yazı dizisi hem de haber olarak yayımlandı, bazıları ise hiç gün ışığına çıkmadı. Benim amacım da bu fgün ışığına çıkmayanları anlatmak. Kimi olaylar, Holmes'un analitik zekâsını zorladı ve yazılı bir anlatım için uygun değildi; kimileri de kesin mantıksal kanıtlara ulaşılamadan yarım kaldı. Fakat bir tanesi var ki, bazı noktaları aydınlanmadığı, belki de hiçbir zaman aydınlanmayacağı halde ayrıntılarıyla o denli ilginç ve sonucuyla da bir o kadar şaşırtıcıydı... Bu vakayı size anlatmadan geçemem.

1887 yılında, kaydını tuttuğum önemli, önemsiz birçok olay var. Bu on iki aylık zaman diliminde kayıtlarımı topladığım başlıklar arsında, Paradol Chamber macerasını, bir mobilya atölyesinin alt katında lüks bir kulüpleri olan Amatör Dilenciler Topluluğu olayını, İngiliz gemisi Sophy Anderson'ın kayboluşunu, Uffa adasında Grice Paterson'ların macerasını ve son olarak da Camberwell zehirlenme vakasını sayabilirim. Bu

sonuncusunun da, hatırlanacağı üzere Sherlock Holmes, ölü adamın saatini ayarlayarak, iki saat önceden kurulduğunu ve maktulün yatağa bu saatte girdiğini ispat etmişti. Bütün bunları da bir gün mutlaka anlatırım, ama bunların hiçbiri, şimdi kalemi elime alıp anlatmaya başlayacağım hikâyedeki kadar garip bir olaylar zincirine sahip değildir herhalde.

Eylül ayının son günlerindeydik ekinoks fırtınalarının çıkmaya başladığı zamanlardı. Gün boyu rüzgâr ıslık çalıyor; yağmur pencereleri adeta dövüyordu. İnsan, bu büyük modern kent Londra'da bile, bir an için olsun hayatın rutinliğinden kurtularak, kafesteki vahşi bir hayvan gibi uygarlığın arkasından, insanoğluna kükreyen bu büyük doğa güçlerini düşünmeden edemiyordu. Akşam olduğunda fırtına daha çok şiddetlendi ve rüzgâr, bacalarda ıslık çalmaya başladı. Sherlock Holmes şöminenin bir ucunda oturmuş, dalgın dalgın suç kayıtlarını incelerken, ben de öteki uçta oturmuş, Clark Russel'in deniz maceralarından birini okumaya çalışıyordum. Dışarıdaki fırtınanın ve yağmurun sesi, okuduğum kitaptaki deniz dalgalarına karışıyordu. Karım, birkaç günlüğüne annesini ziyarete gitmişti; bu nedenle ben de Baker Sokağı'ndaki emektar eve misafir gelmiştim.

"Sen de duydun mu?" dedim dostuma bakarak. "Biri zili çaldı galiba. Bu saatte kim olabilir ki? Birini bekliyor muydun? Arkadaş falan?"

"Senden başka arkadaşım yok ki," diye cevap verdi. "Ben pek misafir sevmem."

"Bir müşteri o zaman."

"Eğer öyleyse, ciddi bir mesele olmalı. Başka türlü, hiçbir kuvvet bir adamı böyle bir günde ve bu saatte dışarı çıkaramaz. Belki de bizim ev sahibesinin arkadaşlarından birisidir."

Sherlock Holmes, tahmininde yanılıyordu; koridorda duyulan ayak seslerinden sonra kapımız çalındı. Uzun koluyla lambayı çevirerek, misafirin oturacağı boş sandalyelerden birini aydınlatacak şekilde yerleştirdi.

"Girin!" dedi.

İçeri iyi giyimli ve zarif görünümlü genç bir adam girdi. Yirmi iki yaşında ya var, ya yoktu. Üstünden sular akan şemsiyesi ve uzun parlak yağmurluğu, dışarıda ne kadar kötü bir hava olduğunu gösteriyordu. Lambanın ışığında, endişeli gözleri ve solgun yüzü belli oluyordu. Bir şeyden korktuğu belliydi.

"Size bir özür borçluyum," dedi, altın kelebek gözlüklerini gözlerine tutarak. "Umarım rahatsız etmiyorumdur. Bakın, odanıza dışarıdaki fırtına ve yağmurdan izler getirdim bile."

"Paltonuzu ve şemsiyenizi alayım," dedi Holmes. "Askıda dururlarsa hemen kururlar. Anladığım kadarıyla İngiltere'nin güneybatısından geliyorsunuz."

"Evet, Horsham'den."

"Ayakkabılarınızdaki kil ve çamur karışımından anlaşılıyor zaten."

"Bir konuda tavsiyenizi almaya geldim."

"Orası kolay."

"Ve yardımınızı."

"Bakın bu her zaman kolay değildir işte."

"Binbaşı Prendergast, Tankerville Kulübü skandalında onu nasıl kurtardığınızı anlattı. Sizin hakkınızda birçok şey duydum. "

"Ah, tabii. Hile yaptı diye yanlış yere suçlanmıştı."

"Her şeyi çözebileceğinizi söyledi."

"Biraz abartmış."

"Asla yenilmediğinizi."

"Dört kez yenildim üç kez erkeklere, bir kez de bir kadına."

"Ama başarılarınızın sayısıyla karşılaştırınca nedir ki bu?"

"Genelde başarılı olduğum doğrudur."

"O zaman benim sorunumda da aynı başarıyı gösterebilirsiniz."

"Lütfen, sandalyenizi şöyle ateşin yanına getirin ve hikâyenizi bütün ayrıntılarıyla anlatın."

"Sıradan bir hikâye değil benimkisi."

"Hiçbiri değildir. Ben başvurulacak son adresim zaten."

"Bunca tecrübenize rağmen, ailemin başına gelenler kadar gizemli bir olaylar zinciriyle karşılaşıp karşılaşmadığınızı merak ediyorum doğrusu."

"İlgiyle karşılarım," dedi Holmes. "Lütfen, şimdi en başından başlayın. Önce en önemi noktaları anlatın. Ayrıntılar hakkında ben gerekli soruları sorarım."

Genç adam, sandalyesini yaklaştırarak ıslak ayaklarını ateşe uzattı.

"Adım," diye söze başladı. "John Openshaw, ama başımdaki bu belayla adımın hiç bağlantısı yok. Bu bir miras meselesi olduğundan, iyi anlaşılması için en başından anlatmalıyım.

"Büyükbabamın iki oğlu vardı: amcam Elias ve babam Joseph. Babamın, Coventry'de, bisikletin icadından sonra büyüttüğü küçük bir fabrikası vardı. Openshaw patlamaz lastiklerinin patentini aldıktan sonra işi o kadar büyümüş ki, sattıktan sonra eline yüklü bir miktar para geçmiş.

Amcam Elias, gençken Amerika'ya göç etmiş ve Florida'ya yerleşerek çiftçilik yapmış. Savaş zamanı, önce Jackson'ın, sonra da Hood'un ordusunda bulunmuş ve albaylığa kadar yükselmiş. Lee silahlarını bıraktığında amcam da çiftlik işlerine geri dönerek üç dört yıl daha bu işi yapmış. 1869'da veya 1870'te Avrupa'ya geri dönmüş. Horsham yakınlarında Sussex kasabasında küçük bir arazi almış. Amerika'da büyük bir servet yapmasına rağmen geri dönmesinin sebebi, zencilere ve onlara toprak veren Cumhuriyetçi politikaya karşı

oluşuymuş. Hiddetli, çabuk sinirlenen biraz acayip bir adamdı; sinirlendiğinde, ağzı öyle bozulurdu ki çevresindekiler utançtan yerin dibine geçerdi. Horsham'de yaşadığı onca yıl bir kez bile dışarıya eğlenmeye çıkmadığına eminim. Bir bahçesi ve iki, üç tarlası vardı. Burada çalışırdı, ama bazen haftalarca odasından çıkmazdı. Çok fazla konyak ve sigara içerdi. Çevresinde insan bile görmek istemediği gibi arkadaş edinmeyi de düşünmezdi; hatta öz kardeşini yani babamı bile pek sık görmezdi. Benden rahatsız olmazdı; hatta severdi beni, çünkü beni ilk gördüğünde daha on iki yaşında bir çocuktum, yani amcamın İngiltere'ye gelişinden sekiz, dokuz yıl sonra, 1878'de. Babama, onunla kalmam konusunda yalvarırdı. Bana her zaman iyi davranırdı. İçmediği zamanlar benimle tavla ve dama oynamayı severdi. Zamanla beni, yanında çalışanlarla, tüccarlarla tanıştırdı; öyle ki, on altı yaşıma geldiğimde neredeyse evin efendisi olmuştum. Anahtarlar bende olduğu için, onu rahatsız etmediğim sürece istediğim her yere girebilirdim. Tavan arasındaki kilitli oda hariç. Oraya ben de dahil kimsenin girmesine izin vermezdi. Gençliğin verdiği merakla bir kez anahtar deliğinden içeri baktım ama eski sandıklar, bavullar ve paketler dışında bir şey göremedim.

Bir gün – 1883 yılının Mart ayında- yabancı bir ülkeden bir mektup geldi albaya. Ona mektup gelmesi alışılmışın dışında bir olaydı, çünkü faturaları peşin öderdi ve hiç arkadaşı yoktu. Zarfı eline alıp baktığında

'Hindistan'dan!' dedi, 'Kalküta pulu! Ne olabilir ki?' Zarfı aceleyle açtı ve içinden beş tane küçük kurumuş portakal çekirdeği çıktı. Bunu görünce gülmeye başladım ama amcamın yüzünün ifadesini görünce gülüşüm dondu kaldı. Dudakları sarkmış, gözleri yerinden fırlamış, yüzü kireç gibi bembeyaz olmuştu. Elleri titreyerek mektuba baktı ve 'K.K.K.' diye bağırdı, 'Tanrım, tanrım, günahlarımın cezasını çekiyorum!'

'Neymiş amca?' diye sordum.

'Ölüm,' dedi ve masadan kalkarak odasına çekildi. Ben dehşetten kaskatı kesilmiştim. Zarfı elime aldığımda arkasında, üçgen şeklinde yapışan kapağın iç tarafında kırmızı mürekkeple üç tane art arda 'K' harfinin yazılmış olduğunu gördüm. İçinde, beş tane kurutulmuş portakal çekirdeğinden başka bir şey yoktu. Amcamın büyük korkusunun sebebi ne olabilirdi ki?

Kahvaltı masasından kalkarak merdivenleri çıkıyordum ki amcamla karşılaştım. Bir elinde tavan arasındaki odaya ait olduğunu sandığım paslı bir anahtar, diğerinde de para kutusuna benzer pirinç bir kutu vardı.

'İstediklerini yapsınlar, onları hâlâ alt edebilirim,' diyordu. 'Mary'ye söyle, odamdaki şömineyi yaksın ve Horsham'daki avukat Fordham'a da biriyle haber gönder.'

Dediğini yaptım. Avukat geldiğinde beni de odaya çağırdılar. Şöminede parlak bir ateş yanıyordu, külleri simsiyahtı, sanki kâğıt yakılmıştı. Şöminenin hemen

yanında da kapağı açık, içi boş halde, pirinç kutu duruyordu. Kutuya dikkatle baktığımda, kapağın üzerinde sabah zarfta da gördüğüm 'K' harflerinin yazılı olduğunu gördüm hayretle.

'John' dedi amcam, 'Şimdi lütfen Bay Fordham'ın gösterdiği yeri imzala vasiyetnamemi şahit olarak senin de imzalamanı istiyorum. Tüm varımı yoğumu kardeşime, yani babana bırakıyorum. Şüphesiz o ölünce de sana kalacaktır. O zaman huzur içinde tadını çıkarabilirsen ne âlâ! Ama eğer yapamazsan oğlum, tavsiyeme uy ve onu en azılı düşmanına ver. Sana böyle iki tarafı keskin bir bıçağı andıran bir miras bıraktığım için üzgünüm ama işlerin nereye varacağını tahmin edemiyorum...'

Söylendiği gibi imzaladım ve avukat vasiyetnameyi alarak gitti. Tahmin edeceğiniz gibi bu garip olay üzerimde derin bir etki yarattı ama olanları defalarca enine boyuna düşünmeme rağmen işin içinden çıkamadım. Ondan sonra bilemediğim bir korku benliğimi kapladı. Gerçi haftalar geçtikçe etkisi hafifledi ve günlük hayatın rutini devam etti ama amcamda değişikliklerin başladığını fark ediyordum. Eskisinden daha çok içmeye ve toplumdan daha da çok uzaklaşmaya başlamıştı. Zamanının çoğunu, kapısını içeriden kilitlediği tavan arasındaki odasında geçiriyordu. Ama bazen, sarhoş gibi çılgınca odadan fırlıyor, elinde tabancası, evin etrafında dört dönüyordu. Bahçeye fırlıyor ve kimseden korkmadığını, hiç kimseye koyun gibi boyun eğmeyeceğini söylüyordu. Bu nöbetler geçtikten sonra hışımla

yine odasına dönüyor ve kapıyı içeriden kilitliyordu. Ruhunun derinliklerindeki korkuya teslim olan bir adam evinin efendisi olamazdı. Böyle zamanlarda, en soğuk günlerde bile, yüzü terden sırılsıklam oluyordu.

Sabrınızı daha fazla zorlamadan meselenin özüne gelirsek Bay Holmes, bir gece yine sarhoş bir halde evden çıktı ve bir daha da geri dönmedi. Onu aramaya çıktığımızda, bahçenin sonundaki bir çamur birikintisinde bulduk. Yarım metre derinliğindeki su birikintisinde yüzükoyun yatmaktaydı. Ölmüştü. Zor kullanıldığına dair bir ize rastlanmadığı için jüri sarhoşken intihar ettiği kanısına vardı. Ama ben kendisini o kadar yakından tanıyordum ki, ölümü düşünmenin bile onu ne derece dehşete düşürdüğünü bildiğim için intihar ihtimaline inanmadım. Fakat mesele zamanla unutuldu; babam mirasa kondu ve malikâneyi ve bankadaki 14.000 sterlini aldı."

"Bu, dinlediğim en ilginç hikâyelerden biri," diyerek araya girdi Holmes, "Lütfen, amcanızın mektubu aldığı ve sözüm ona intihar ettiği tarihleri söyler misiniz?"

"Mektup 10 Mart'ta geldi ve yedi hafta sonra yani 2 Mayıs gecesi de amcam öldü."

"Teşekkür ederim. Lütfen anlatmaya devam edin."

"Babam, Horsham'deki araziyi aldıktan sonra, benim isteğim üzerine, her zaman kilitli durmuş olan tavan arasındaki odayı açtık. İçindekiler yok edilmişti ama pirinç kutu oradaydı. Kapağının içinde kabartma harf-

lerle K.K.K. yazılmıştı; altında da şunlar okunuyordu: 'Mektuplar, notlar, makbuzlar ve bir kayıt.' Bunların, Albay Openshaw'un yok ettiği kâğıtların listesi olduğunu düşündük. Bunun dışında, tavan arasında, etrafa dağılmış kâğıtlar ve amcamın Amerika'daki hayatını anlatan defterden başka kayda değer bir şey yoktu. Bazıları, amcamın görevini ne kadar iyi yaptığını ve ne kadar cesur bir asker olduğunu gösteren, savaş zamanından kalma belgelerdi; diğerleriyse, Güney Eyaletleri devletinin kuruluşuyla ilgili politik belgelerdi. Amcam, zamanında Kuzey'den gönderilen, tepeden inme politikacılara karşı çıkmıştı.

Babam 84 yılı başında Horsham'de yaşamaya başladı. 1885 Ocak ayına kadar her şey yolunda gitti. Fakat yılbaşından dört gün sonra beraberce kahvaltı ederken, babam birden bir çığlık attı, çok şaşırmıştı. Bir elinde yeni açılmış bir zarf, diğerindeyse beş portakal çekirdeği vardı. Albayla ilgili ona anlattığım hikâyeye hep gülmüştü, ama şimdi, aynı şey onun da başına gelince, çok korkmuş ve şaşırmış görünüyordu.

'Bu da ne demek John?' diye kekeledi.

Kalbim adeta donmuştu. 'K.K.K.' dedim.

Zarfın içine baktı. 'Ta kendisi' diye bağırdı. 'Harfler aynı. Ama üzerlerinde yazılı olanlar da ne?

Omzunun üzerinden baktım ve şunları okudum: 'Evrakları güneş saatinin üstüne koy.'

'Ne kâğıtları? Ne güneş saati?' diye sordu.

'Bahçedeki güneş saati. Başka yok ki' dedim, 'herhalde amcamın yakmış olduğu evraklar kastediliyor.'

'Hadi canım sen de!' dedi cesur görünmeye çalışarak.

'Uygar bir ülkede yaşıyoruz; böyle zırvalara inanacak değiliz. Nereden gelmiş bu şey?'

'İskoçya'dan Dundee şehrinden' diye cevap verdim pula bakarak.

'Bir çeşit eşek şakası olmalı,' dedi.

'Güneş saatiyle, evrakla işim ne benim? Böyle şeylere pabuç bırakmam.'

'Polisle konuşmalıyız,' dedim.

'Sonra da alay konusu olalım değil mi? Olmaz böyle şey!'

'O zaman işi bana bırak.'

'Hayır, saçmalama. Böyle bir zırva için ortalığı karıştırma.'

Onunla tartışmak boşunaydı, kendisi inatçı bir adamdır. Ama benim içim rahat etmemişti.

Mektup geldikten üç gün sonra, babam, Portsdovra Hill'de görev yapan arkadaşı, Binbaşı Freebody'yi ziyaret etmeye gitti. Gitmesine sevinmiştim, çünkü evden uzak olduğu sürece emniyette olacağını düşünmüştüm. Ama yanılmışım. Gittikten iki gün sonra, binbaşıdan, hemen gelmemi rica eden bir telgraf aldım. Babam adadaki kireç ocaklarından birine düşmüştü. Kafası yarılmıştı ve bilincini kaydetmişti. Ne yazık ki ben ye-

tişemeden öldü. Görünüşe göre akşam güneş batarken Fareham'den dönüyormuş ve yolu iyi bilmediğinden ve kireç ocağının çevresinde çit olmadığından bir çukura düşmüştü. Jüri, 'kaza sonucu ölüm' kararı verdi.

Ölümüyle ilgili bütün gerçekleri inceledim ama bir cinayet olduğuna dair en ufak bir kanıt bulamadım. Zor kullanıldığına dair bir iz yoktu; ne ayak izleri, ne bir soygun, ne de o çevrede gezinen şüpheli yabancılar vardı. Her şeye rağmen içimin hiç de rahat etmediğini söylememe gerek yok sanırım. Bu işin içinde bir bit yeniği olduğuna emindim.

Miras böyle sevimsiz bir şekilde bana kalmış oldu. Şimdi bana, bunu neden kabullendiğimi soracaksınız, cevap vereyim; bu belanın bir şekilde amcamın geçmişinden kaynaklandığını ve tehlikenin beni, başka bir yerde de olsam, bulacağına emindim de ondan. Neyse, zavallı babam 1885 yılının Ocak ayında öldü ve o günün üzerinden iki yıl sekiz ay geçti. Bu süre boyunca Horsham'de mutlu bir hayat yaşadım. Tam, bu lanetin ailemin üzerinden kalktığını ve son nesille birlikte sona erdiğini düşünmeye başlamıştım ki, dün sabah, babama gelen mektubun aynısı bana da geldi."

Genç adam ceketinin cebinden kırışmış bir zarf çıkardı. Masaya yaklaşarak zarfı salladı ve içinden beş tane küçük portakal çekirdeği düştü.

"Zarf bu," diye devam etti. "Pula bakılırsa Londra'nın batı bölgesinden gelmiş. Şurada da aynen babama gelen

mektuptaki harfler ve kelimeler: 'K.K.K.' ve 'Kâğıtları güneş saatinin üstüne koy.'"

"Peki, siz ne yaptınız?" diye sordu Holmes.

"Hiçbir şey."

"Hiç mi?"

"Doğruyu söylemek gerekirse" yüzünü, narin beyaz ellerinin arasına gizledi, "çaresizdim ve kendimi, üzerine yaklaşan yılanı gören zavallı bir tavşan gibi hissettim. Dayanılmaz ve önlenemez bir lanetin pençesinde gibiydim."

"Yapmayın," dedi Sherlock Holmes. "Harekete geçmelisiniz dostum, yoksa mahvolursunuz. Ümitsizliğe kapılmanın sırası değil şimdi."

"Polise gittim."

"Ee?"

"Anlattıklarımı sakin sakin dinleyip bıyık altından güldüler. Onlara göre bu, aptalca bir şakaydı; gerek amcamın gerekse babamın ölümü tesadüftü ve bu durumla ilgisi yoktu."

Holmes kavuşturduğu ellerini havada salladı. "Ahmaklar!" diye bağırdı.

"Yine de evde benimle kalması için bir polis memuru verdiler."

"Bu gece sizinle birlikte buraya geldi mi?"

"Hayır. Sadece evde kalmak için emir almıştı." Holmes yine lanetler savurdu.

"Bana neden geldiniz," diye atıldı "ve hepsinden ötesi neden hemen gelmediniz?"

"Bilmiyordum. Ancak bugün, sorunumu Binbaşı Prendergast'a açtığımda, duydum isminizi. Size gelmemi o tavsiye etti."

"Mektubu aldığınızdan bu yana iki gün geçmiş. Daha önce davranmalıydın. Sanırım bu anlattıklarınızdan başka ekleyeceğiniz bir şey yok."

"Bir şey daha var," dedi John Openshaw. Ceketinin ceplerini karıştırarak, rengi solmuş, mavi bir kâğıt çıkardı ve masaya koydu. Kırışıklıklarını eliyle düzeltti. "Hatırlıyorum, amcamın şöminede yaktığı kâğıtlar da bu renkteydi. Bu tek sayfayı çatıdaki odanın döşemesinde buldum. Herhalde diğerlerinin arasından yere düşerek yanmaktan kurtulmuş. Amcamın hatıra defterinden koparılmış bir yaprak olduğunu sanıyorum; bize faydası olur mu, bilmem. Yazı kesinlikle amcamın el yazısı."

Holmes lambayı kâğıdın üzerine tuttu, hep birlikte kâğıdın üzerine eğildik; yırtık köşesine bakılırsa bir defterden kopmuş olmalıydı. Başında *"Mart 1869"* yazılıydı ve başlığın altında, aşağıdaki bilmecemsi şeyler yazıyordu:

4.3. Hudson geldi. Hiç değişmemiş.

7.3. Çekirdekler Paramore'a, McCauley'ye ve St. Augustinli John Swairie gönderildi.

9.3. McCauley temizlendi.

10.3. John Swain temizlendi.

12.3. Paramore ziyaret edildi. Her şey yolunda.

"Teşekkür ederim!" dedi Holmes, kâğıdı katlayıp misafirimize verirken. "Şu anda kaybedecek hiç vaktimiz yok. Anlattıklarınızı tartışmaya bile zaman kalmadı. Siz hemen eve dönüp işe koyulun."

"Peki ne yapacağım?"

"Yapılacak, hem de çabucak yapılacak tek bir şey var. Bize gösterdiğiniz bu kâğıdı, anlattığınız o pirinç kutuya koyun. Amcanızın diğer bütün evrakları yaktığını ve kalan tek sayfanın bu olduğunu açıklayan bir pusula da bırakın kutuya. İkna edici kelimeler kullanın. Bunu yaptıktan sonra, belirtildiği gibi, kutuyu güneş saatinin üstüne koyun. Anladınız mı?"

"Tamamen."

"Şu an için intikam falan düşünmeyin. Sanırım bu meseleyi kanun yoluyla halledebiliriz; ama ilk önce, onların yaptığı gibi, biz de kendi ağımızı örmeliyiz. Şimdilik en önemli şey sizi tehlikeden kurtarmak. Sonra bu esrarı çözüp suçluları cezalandırırız."

"Teşekkür ederim," dedi genç adam, ayağa kalkıp paltosunu alırken. "Bana hayat ve umut verdiniz. Dediklerinizi aynen uygulayacağım."

"Hiç zaman kaybetmeyin. Bu arada, hepsinden önemlisi, kendinize çok dikkat edin, çünkü gerçekten

büyük bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunuzdan hiç kuşkum kalmadı. Eve nasıl döneceksiniz?"

"Waterloo'dan trenle."

"Saat daha dokuz olmadı. Sokaklar hâlâ kalabalık olacağından güvende olursunuz. Ama yine de tetikte olun."

"Yanımda silahım var."

"Bakın bu iyi. Vakanız üzerinde çalışmaya yarın başlayacağım."

"O halde Horsham'de görüşeceğiz."

"Hayır, sizin sırrınızın cevabı Londra'da. Onun için ben de araştırmalarımı burada yapacağım."

"O zaman bir iki güne kadar kutu ve kâğıtlarla ilgili gelişmeleri haber veririm size. Söylediklerinizi harfiyen uygulayacağım."

Bizimle el sıkışarak ayrıldı. Dışarıda fırtına devam ediyor ve yağmur pencerelere vuruyordu. Bu garip, çılgın hikâye sanki dışarıdaki fırtınadan gelmiş ve tekrar onun içinde kaybolup gitmişti.

Sherlock Holmes, başı öne eğik, ateşi seyrederek bir süre sessizce oturdu. Sonra piposunu yaktı ve arkasına yaslanarak, tavana yükselen mavi dumanı seyretti. "Watson," dedi sonunda, "galiba şimdiye kadar karşılaştığımız vakaların arasındaki en inanılmazı bu olacak."

"Dörtlülerin İşareti hariç."

"Doğru, o hariç. Ama bana kalırsa, şu bizim John Openshaw daha büyük bir tehlikenin içinde."

"Peki, bu tehlikenin ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye sordum.

"Bazı noktalar apaçık ortada," diye cevap verdi.

"Hangi noktalar? Şu K.K.K. neyin nesi ve bu mutsuz aileden ne istiyor?"

Sherlock Holmes, gözlerini kapadı, parmak uçlarını birleştirdi ve dirseklerini koltuğun kenarına dayadı. "Nasıl ki Cuvier, tek bir kemiğe bakarak bütün hayvanı tarif edebiliyorsa, zincirdeki bir halkayı tamamen kavrayabilmiş bir gözlemci de hem önceki, hem de sonraki halkaları tam bir kesinlikle tanımlayabilir. Mantıklı bir adama tek bir gerçek yeterlidir. Bu gerçekten, tüm olaylar zinciriyle birlikte gelecekte meydana gelebilecek sonuçları da çıkarılabilir. Sebebin tek başına ulaşacağı sonuçları henüz kavrayabilmiş değiliz. Problemler, ancak duyulanın etkisinden kurtulduktan sonra çözülebilir. Mantığının kullanan bir adam, yöntemi en üst noktalarına yükseltebilmek için, bilgi alanına giren bütün gerçekleri kullanmak zorundadır. Bütün bilgilere sahip olmak, bugünkü serbest eğitim ve ansiklopedi çağında ulaşılması güç bir hedeftir. Aslında bir insanın, işinde gerekli olan bütün bilgilere sahip olması imkânsız değil ve ben de bunun için çabalıyorum. Yanlış hatırlamıyorsam, bir keresinde, dostluğumuzun ilk günlerinde, benim özelliklerimi çok iyi belirtmiştin."

"Evet," diye cevap verdim gülerek. "Orijinal bir yaklaşımdı. Felsefe, astronomi ve politika bilgine sıfır vermiştim sanırım. Botanik: değişken; jeoloji: şehrin seksen kilometrelik bir alanındaki çamur izlerini tanıyacak kadar ileri, kimya: kendine özgü, anatomi: sistemsiz, duygusal edebiyat ve suç kayıtları: benzersiz; kemancı, boksör, kılıç ustası, kokain ve tütünle kendini zehirlemeye eğilimli. Galiba analizimin ana noktaları bunlardı."

Holmes bu son söylediklerim üzerine gülümsedi. "O zaman da belirttiğim gibi," dedi, "bir insan, beynindeki odaları kullanabileceği eşyalarla döşemeli ve geri kalanları da istediği zaman çıkarıp kullanabileceği bir yere, kütüphanesine yerleştirmelidir. Şimdi, bu gece dinlediğimiz hikâyeye gelirsek, bütün kaynaklarımızı kullanmamız gerektiği ortada. Lütfen arkandaki rafta duran şu Amerikan Ansiklopedisi'nin K cildini verir misin? Şimdi durumu ve bundan sonra olabilecekleri bir gözden geçirelim. İlkin, Albay Openshaw'dan başlayalım.

Amerika'dan ayrılması için güçlü bir sebebi olmalıydı. Onun yaşındaki insanlar alışkanlıklarını kolay kolay değiştirmezler. Ayrıca Florida'nın o nefis iklimini bırakıp İngiltere'de kırsal bir kasabada inzivaya çekilmezler. İngiltere'de böyle bir hayatı seçmesi için ya birinden ya da bir şeyden dehşetli korkmuş olması gerekir. Bu nedenle varsayımımızı, birinden veya bir şeyden korktuğu için Amerika'dan ayrıldığını söyleyerek

genişletebiliriz. Korktuğu şeyin ne olduğuna gelince... Elimizdeki tek delil, şu mektuplar. Önce kendine, sonra da mirasçılarına gönderilen şu korkunç mektuplar. Zarfların üstündeki pullara dikkat ettin mi?"

"İlki Pondicherry'den, ikincisi Dundee'den, üçüncüsü de Londra'dan geliyordu."

"Londra'nın doğusundan. Bundan ne çıkarıyorsun?"

"Hepsi de birer liman şehri. Gönderen bir gemide olmalı."

"Mükemmel. Artık bir ipucumuz var. Bu mektupları yazan kişi, büyük bir olasılıkla limana yanaşmış bir gemide bulunmalı. Şimdi ikinci bir ipucuna gelelim. Pondicherry'den gelen tehdit mektubuyla tehdidin yerine getirilmesi arasında yedi hafta geçiyor. Dundee'de ise yalnızca üç-dört gün. Bu sana bir şeyler çağrıştırıyor mu?"

"Katilin kat edeceği mesafe uzundu."

"Ama unutma ki mektubun ki daha da uzundu."

"Ne demek istediğini anlamadım."

"En azından adamın veya adamların içinde bulundukları geminin bir yelkenli olduğunu ileri sürebiliriz. Anlaşılan şu ilginç tehdit mektuplarını her defasında denize açılmadan önce postaladılar. Dundee'den atılan tehdit mektubundan cinayetin işlenişine kadar ne kadar az zaman geçtiğini görüyorsun. Pondicherry'den bir buharlı gemiyle gelmiş olsalardı mektupla hemen hemen

aynı zamanda gelirlerdi, oysa aradan tam tamına yedi hafta geçmiş. Sanırım mektup buharlı gemiyle gönderiliyor; katil ise arkadan yelkenli gemiyle geliyor."

"Olabilir."

"Olabilir değil, kesinlikle bu böyle. Şimdi bu meselenin ivediliğini ve neden genç Openshaw'a bir an önce hareket etmesini söylediğimi anlıyor musun? Mektubu gönderenler, aradaki mesafeyi kat eder etmez harekete geçiyorlar. Ve bu seferki Londra'dan geldiği için gecikmeyi göze alamayız."

"Aman Tanrım!" diye bağırdım. "Bu acımasız takibin sebebi ne olabilir ki?"

"Anlaşılan Openshaw'un elinde bulunan evrak, gemideki kişi ya da kişiler için hayati bir öneme sahip olmalı. Bana kalırsa bu cinayetleri birden fazla kişi işledi. Tek bir kişi mahkemeyi bile aldatarak iki cinayeti işleyemez. Bu işin için de başkaları da olmalı. Tek amaçları, kimin elinde olursa olsun evrakı ele geçirmek. Şu K.K.K. harfleri de bir insanın değil, bir örgütün ismini gösteriyor."

"Peki, ama ne cemiyeti bu?"

"Sen hiç Ku Klux Klan diye bir şey duymadın mı?" dedi Sherlock Holmes, kısık bir sesle, öne eğilerek.

"Hiç duymadım."

Holmes, dizlerinin üstüne yerleştirdiği kalın ciltli kitabın sayfalarını çevirdi. "İşte burada, " dedi: "Ku Klux Klan. Bir tüfeğin doldurulurken çıkardığı seslerden

türetilmiş bir isim. Bu korkunç, gizli örgüt, Amerikan İç Savaşı'ndan sonra Güney eyaletleri adına askerlik yapmış olanlar tarafından kurulmuş. Kısa zamanda, Tennessee, Louisiana, Carolina, Georgia ve Florida gibi, ülkenin çeşitli yerlerinde yerel şubeler açmış. Güçlerini en fazla siyasi alanda kullandılar; amaçları zenci seçmenleri yıldırmak ve kendi görüşlerine karşı olanları öldürmek veya ülkeden sürmekti. Genellikle eyleme geçmeden önce kurbanı uyarıyorlardı. Bu uyarma, genellikle bilinen fantastik sembollerle oluyordu: mesela meşe ağacından yapılmış çatal, karpuz tohumu veya portakal çekirdeğiyle. Bu uyarıyı aldıktan sonra, kurban ya açık bir şekilde istenileni yapmalı ya da ülkeden gitmeliydi. Eğer meydan okumaya kalkarsa, çoğu zaman beklenmedik bir zamanda, beklenmedik bir şekilde ölüm gelirdi. Cemiyet, o kadar mükemmel örgütlenmiş ve yöntemleri o kadar sistemliydi ki onlara karşı koymayı başarabilen pek olmamıştır. Amerika Birleşik Devletleri hükümetinin ve Güneydeki soyluların çabalarına rağmen, örgüt birkaç yıl daha gelişmeye devam etti. Nihayet *1869* yılında, bu hareket hızla çökertildi. Fakat o tarihten bu yana, çeşitli yerlerde münferit eylemlere hâlâ rastlanmaktadır."

"Senin de gördüğün gibi," dedi Holmes, elindeki kitabı bırakarak, "örgütün ani dağılışıyla, Openshaw'un bir sürü evrakla Amerika'dan ayrılışı aynı tarihlere rastlıyor. Bu iki olay arasında kesinlikle bir ilişki olmalı. O ve ailesinin peşindeki şeyin ne olduğunu görüyorsun.

Senin anlayacağın, bu kayıtlar ve günlük, Güneydeki örgüt elemanlarını ortaya çıkarabilir. Hiçbiri gece rahat uyuyamıyordur."

"Öyleyse bizim gördüğümüz o koparılmış sayfa...

o uğursuz defterin bir yaprağı Yanlış hatırlamıyorsam üzerinde şöyle yazıyordu: 'Portakal çekirdekleri A, B ve C'ye gönderildi.' Yani örgütün ihbar mektupları gönderilmiş. Sonra da A ve B'nin temizlendiğine veya ülkeyi terk ettiğine ve son olarak da C'nin ziyaret edildiğine dair bazı bilgiler verilmişti. Korkarım bu ziyaretin sonu çok kötü oldu. Bu durumda Watson, sanırım olaya ışık tutabileceğiz. Bu arada umarım genç Openshaw dediklerimi yapmıştır; zira bu onun son şansı. Bu gece söylenecek veya yapılacak başka bir şey kalmadı. Şimdi kemanımı uzatırsan, dışarıdaki kötü havayı ve ondan da kötü adamları, şöyle bir yarım saatliğine unutmaya çalışabiliriz."

Ertesi sabah hava açıktı. Güneş ışıkları, tüm şehri kaplayan sis tabakasının arasından sızmaktaydı. Aşağıya indiğimde, Sherlock Holmes kahvaltıya oturmuştu bile.

"Seni beklemediğim için kusura bakma," dedi, "ama bugün Openshaw vakasıyla çok meşgul olacağım."

"Neler yapacaksın?" diye sordum.

"Her şey yapacağım ilk soruşturmanın sonuçlarına bağlı. Sonuçta Horsham'e bile gitmek zorunda kalabilirim."

"Oradan mı başlayacaksın?"

"Hayır, hayır; burada, bu şehirde başlamak istiyorum. Sen zili çal; hizmetçi kahveni getirir."

Beklerken gazeteyi aldım. Masanın üzerinde katlanmış duruyordu. İlk sayfasına bir göz attım. Kanımı donduran bir haber başlığıyla karşılaştım.

"Holmes," diye bağırdım, "çok geç kalmışsın."

"Ah!" dedi, elindeki fincanı bırakarak, "korktuğum şey başıma geldi. Nasıl yapılmış?"

Sakince konuşuyordu, ama ne kadar sarsıldığını sesinden anlamıştım.

Bakar bakmaz gözüme Openshaw ismi çarptı ve sonra da 'Waterloo Köprüsü'nde Facia' başlığı. Haber şöyleydi:

"Dün gece saat dokuz ile on arasında, Waterloo Köprüsü yakınlarında devriye gezen H Bölgesi polis müfettişi Cook, birinin imdat diye haykırdığını, sonrasında da birinin suya düştüğünü duydu. Gecenin oldukça karanlık ve fırtınanın çok şiddetli olmasından dolayı köprüden geçenlerin yardım çabalarına rağmen suya düşen kişi kurtarılamadı. Sonra ceset, alarm verilmiş olduğu için deniz polisinin yardımıyla sudan çıkarıldı. Cebinden çıkan bir zarftan öğrenildiği üzere cesedin, Horsham yakınlarında oturan John Openshaw adında bir gence ait olduğu anlaşıldı. Büyük bir ihtimalle Waterloo İstasyonu'ndan kalkan son treni yakalayabilmek

için koştururken aceleden ve aşırı karanlığın da etkisiyle yolunu şaşırdığı ve vapur iskelesinin bulunduğu yerden suya düştüğü tahmin ediliyor. Yapılan muayenede ölüye zor kullanıldığını gösteren bir iz bulunamamıştır. Merhumun talihsiz bir kazaya kurban gittiği anlaşılıyor. Öyle olsa bile bu kaza, yetkililerin, nehir iskelelerinin güvenliğini tekrar gözden geçirmeleri gerektiğini gündeme getiriyor."

Birkaç dakika ikimizden de ses çıkmadı. Holmes'u hiç böyle üzgün ve sarsılmış görmemiştim. "Bu, gururumu incitti Watson," dedi sonunda. "Kötü bir duygu bu kuşkusuz, gururum incindi. Bu artık benim için kişisel bir meseledir. Gücüm yettiği sürece bu çetenin peşini bırakmayacağım. Adam benden yardım istemeye geldi, ben ise, onu ölüme gönderdim!" Sandalyesinden fırlayarak sıkıntıyla odada bir ileri, bir geri yürümeye başladı. Solgun yanakları kızarmıştı ve uzun ince ellerini sıkıp duruyordu.

"Kurnaz şeytanlar!" diye bağırdı sonunda. "Ama onları yakalayacağım. Openshaw'u tuzağa nasıl düşürdüler acaba? İskele, istasyona giden sokak üzerinde değil ki? O fırtınalı gecede bile köprüden gelip geçenler olur, onların gözü önünde böyle bir cinayet işlenemez. Neyse Watson, bakalım uzun vadede kim kazanacak! Ben şimdi dışarı çıkıyorum!"

"Polise mi?"

"Hayır. Ben kendim polis olacağım. İsterlerse ben ağı ördükten sonra sinekleri kapabilirler; ama ondan önce değil."

Bütün gün kendi işlerimle uğraştım ve ancak akşam geç vakitte Baker Sokağı'na dönebildim. Sherlock Holmes henüz gelmemişti. Eve girdiğinde ise saat ona geliyordu. Solgun ve bitkin bir hali vardı. Dolaptan bir dilim ekmek çıkararak iştahla yedi ve bol bol su içti.

"Açsın galiba," dedim.

"Hem de kurt gibi. Yemek yemek bütün gün aklıma bile gelmedi. Kahvaltıdan beri hiçbir şey yemedim."

"Hiçbir şey mi?"

"Bir parça bile. Yemeği düşünecek vaktim olmadı."

"Peki, neler yaptın? Bir ipucu buldun mu?"

"Artık avucumun içindeler. Genç Openshaw'un intikamı yakında alınacak. Onlara karşı kendi şeytansı yöntemlerini kullanacağız, Watson! İyice düşündüm bunu."

"Ne demek istiyorsun?"

Dolaptan bir portakal çıkardı ve kabuğunu soyarak kesip çekirdeklerini masaya sıktı. Arasından beş tane ayırarak bir zarfa yerleştirdi. Zarfın içine "S.H.'den J.C.'ye" yazdı. Sonra zarfı kapadı ve üzerine "Kaptan James Calhoun, Lone Star Gemisi, Savannah, Georgia, ABD" adresini yazdı.

"Limana girdiğinde eline geçecek," dedi, acı acı gülerek. "Ona uykusuz bir gece geçirmeye yeter bu. Genç Openshaw'un inandığı gibi, o da bunun, kaderinin bir işareti olduğunu düşünecektir."

"Peki, kim bu Kaptan Calhoun?"

"Çetenin lideri. Diğerlerine de sıra gelecek, ama önce bu."

"İzini nasıl buldun?"

Cebinden, üzeri tarihler ve isimler yazılı büyükçe bir sayfa çıkardı.

"Bütün günümü, Lloyd Seyahat Acentası'nın listelerini incelemekle geçirdim. 83 yılının Ocak ve Şubat aylarında Pondicherry'ye giden bütün gemileri rotalarını saptadım. O aylarda bu güzergâhtan geçmiş olduğu belirtilen otuz altı gemi vardı. Bunlardan biri olan Lone Star hemen dikkatimi çekti. Yola Londra'dan çıktığı belirtilmesine rağmen, ismi, Amerika'nın eyaletlerinden birine verilen bir isimdir."

"Teksas sanırım."

"Hangisi olduğuna emin değilim; ama geminin Amerika çıkışlı olduğunu biliyordum."

"Sonra ne yaptın?"

"Dundee'den kalkan gemileri inceledim. Lone Star gemisinin, 85 yılının Ocak ayında orada olduğunu görünce bütün şüphelerim doğrulanmış oldu. Sonra, şu an Londra limanında bulunan gemileri araştırdım."

"Ee?"

"Lone Star buraya geçen hafta demir atmış. Albert İskelesi'ne gittiğimde, geminin bu sabah suların yükselmesiyle birlikte nehirden çekildiğini ve Savannah'ya doğru yelken açtığını öğrendim. Gravesend'e bir telgraf çektim; yelkenlinin oradan yeni geçtiğini öğrendim. Rüzgâr doğuya doğru estiğine göre şu an Godwins'i geçmiş, Wight Adası'na yaklaşmış olmalı."

"Şimdi ne yapacaksın peki?"

"O, elimden kurtulamaz. Öğrendiğim kadarıyla, gemideki tek Amerikalılar Kaptan James Calhoun'la iki tayfasıymış. Gerisi Finlandiyalı ve Alman. Ayrıca, bu üçlünün dün gece gemide olmadıklarını da öğrendim. Yüklemeyi yapan hamal söyledi bunu. Lone Star, Georgia'ya varır varmaz, buharlı gemiyle gönderdiğim mektup da orada olacak. Savannah polisine de telgraf çekerek bu üç kişinin cinayet zanlıları olduğu bildirdim."

İnsanların yaptıkları en iyi planlarda bile kusurlar olabilir. Peşlerindeki kurnaz ve kararlı düşmanlarının varlığını haber veren portakal çekirdekleri, John Openshaw'un katillerinin eline hiç ulaşamadı. O yıl, sonbahar fırtınaları çok uzun ve şiddetli geçti, özellikle denizlerde... Savannah'ya ulaşacak olan Lone Star'ın haberlerini boşuna bekledik. Sonunda, Atlantik açıklarında batmış bir geminin enkazının bulunduğunu ve armasında "L.S." harflerinin yazılı olduğunu öğrendik. Lone Star'ın akıbeti hakkında öğrendiklerim bundan öteye geçmedi...

Ünlü Müşteri

Şimdi anlatacağım hikâyeyi sizlerle paylaşabilmek için bir yıl boyunca Sherlock'tan onay bekledim. Nihayet, "Neden olmasın!" diyerek, onay verdi. Bu hikâye, dostumun kariyerinin zirvesine nasıl ulaştığını gözlerinizin önüne serecek.

Holmes'la ortak bir zaafımız var: Saunanın verdiği huzur ile buharın altında dostum daha bir sessizleşir ve daha sevecen bir yapıya kavuşur. Northumberland Bulvarı'ndaki binanın üst katındaki saunanın ücra köşesinde iki koltuk durur. Hikâyemin başladığı *3* Eylül *1902* tarihinde, işte o koltukların üstünde oturmuş saunanın verdiği rehavetten biraz kurtulmak için bekliyorduk. Ona bu aralar kafasına takılan bir olay olup olmadığını sormuştum. O da uzun ve ince ellerini kullanarak üzerindeki havluyu attıktan sonra ceketine uzanarak, cebinden bir mektup çıkartıp cevap verdi.

"Bu mektup bir mızmızlık ya da kendi sorununu başka her şeyden daha önemli görme olarak nitelendirilebilir; aksine bir ölüm kalım meselesi de olabilir," dedikten sonra mektubu bana uzattı. "Bu mektupta yazılanlardan daha fazlasını biliyorum."

Mektup, Carlton Kulübü'nden geliyordu ve tarihi bir önceki akşama aitti. Yazılanlar aynen şöyleydi:

Sör James Damery, Bay Sherlock Holmes'a en içten saygılarını sunar ve yarın saat 4.30'da kendisini ziyaret etmek istediğini bildirmiştir. Sör James, Bay Holmes'a danışmak istediği meselenin çok hassas ve önemli olduğunu vurgulamıştır. Bu yüzden Sör, Bay Holmes'un bu görüşmenin gerçekleşmesi için elinden geleni yapacağına ve Carlton Kulübü'nü arayarak buluşma konusunda teyit vereceğine içtenlikle inanmaktadır.

"Teyit ettiğimi söylememe gerek yok sanırım, Watson," dedi, ben kâğıdı kendisine uzattığımda. "Damery denen adam hakkında bildiğin bir şeyler var mı?"

"Tek bildiğim, sosyete tarafından tanınan bir sima olduğu."

"O halde, sana daha fazla bilgi vereyim. Bu adam, herkesten gizlenen oldukça hassas meselelerle ilgilenen birisi. Hammerford Vasiyetnamesi olayında, Sör George Lewis ile görüştüğünü hatırlarsın. Diplomasi konusunda doğuştan yetenekli denebilir. Bu yüzden, umuyorum ki, yanlış bir ipucunu takip etmiyordur ve yardımımızı istediği mesele, sahiden önemlidir."

"Yardımımız mı?"

"Sen de yardımcı olursan iyi olur Watson,"

"Şeref duyarım."

"Şimdi saat: *4.30'a* kadar bu konuyu bir tarafa bırakıp keyfimize devam edelim."

Hamamdan sonra geri kalan zamanda Queen Anne Sokağı'ndaki evimdeydim. Saat yaklaştığında, Baker Sokağı'na geldim. Tam *4.30*'da, Sör Albay James Da-

mery içeri girdi. Bu adamı tarif etmeye çok da gerek yok. Çünkü birçok insan, yüce ve dürüst şahsiyetini, geniş ve bakımlı yüzünü, en önemlisi de onun o hoş sesini bilir. İrlandalı gri gözlerinden dürüstlüğü okunur. Güler yüzlü mizacı, sürekli gülen ağzının kenarlarında oluşan mimik çizgisinden belli olur. Parlak şapkası, siyah paltosu, dahası siyah saten kravatının üzerine taktığı incili kravat iğnesinden, parlatılmış ayakkabılarından yükselen lavanta kokularına kadar, giyimine özen gösteren bu adamın şıklığı, ilk göze çarpan şeydi. Büyük ve boğucu bir aristokrasinin hâkim olduğu bu odayı, bir anda egemenliği altına almıştı sanki.

"Ben de zaten Dr. Watson'ı burada görmeyi umut ediyordum," dedi, nazik bir şekilde eğilip selam verdikten sonra. "Çünkü onun görüşleri de bu olayda çok önemli... Bay Holmes, Şiddet nedir bilen ve gerçek anlamda her türlü yola başvurabilecek bir adamla karşı karşıyayız. Kendisi şu anda Avrupa'daki en tehlikeli adamlardan biri..."

"Bu sıfata nail olan başka düşmanlarım da olmuştu," dedi Holmes, gülümseyerek. "Siz de içer misiniz? Hayır mı? O halde izninizle ben pipomu yakacağım. Eğer bahsettiğiniz adam Profesör Moriarty'den ya da onun hâlâ hayatta olan adamı Albay Sebastian Moran'dan daha tehlikeliyse, tanımaya değer. İsmi nedir acaba?"

"Baron Grüner adı aşina geliyor mu kulaklarınıza?"

"Avusturyalı katil değil miydi o?"

Albay Damery, eldiven takılı parmaklarını havaya kaldırarak "Bravo!" dedi. "Pes, Bay Holmes! Bilmediğiniz şey yok! Muhteşem! Adamı şimdiden katil ilan ettiniz!"

"Bu kıtada bulunan suçları takip etmek, benim işimin bir parçası. Prag'daki olaydan bahseden gazeteleri okuyup, suçlunun o olduğu konusunda şüphe etmeyecek dedektif var mıdır? Onun kurtuluşu tamamen hukukun teknik kısmıyla alakalıydı. Tanığın, şüpheli bir şekilde aniden ölmesi onun için büyük şanstı doğrusu. Splugen Geçidi'nde, o, sözde kaza gerçekleştiğinde karısını öldürdüğü için olaya kendi gözümle şahit olmuş gibi eminim. İngiltere'ye geldiğini ve bir gün onunla işim olacağını da biliyordum. Neyse, Baron Grüner şimdi ne yapmış? Eski üzücü olayların yeniden karşımıza çıkmayacağını umut ediyorum."

"Hayır, bu daha ciddi bir mesele... İşlenen bir suçun intikamını almak önemlidir ama o suçu engellemek daha önemlidir. Fakat korkunç ve zalim bir olayın gerçekleşmesine şahit olmak ve hiçbir şey yapmamak, inanın. Bir insan bundan daha zor bir duruma düşebilir mi?"

"Belki de hayır."

"O halde, kendi çıkarları için hareket ettiğim müşterinin halini anlıyorsunuzdur."

"Sizin bir aracı olduğunuzu anlamıştım. Kimin adına buradasınız, öğrenebilir miyim?"

"Bay Holmes, lütfen bu konuyu açmayalım bir daha. Adına geldiğim kişi, isminden asla bahsedilmemesini

diledi ve ben de bu konuda kendisine güvence verdim. Onurlu ve kibar bir insan kendisi. Ücretiniz mutlaka ödenecek lütfen harcamalar konusunda çekinmeyiniz. Bu durumda, müşterinizin gerçek ismi önemli değil bence, haksız mıyım?"

"Üzgünüm!" dedi Holmes. "Gizemlerin hep tek bir tarafta olmasına alışkınım, her iki tarafta olunca kafam karışıyor. Ne yazık ki, Sör James, işi kabul edemeyeceğim."

Misafirimizin rahatsız olduğu belliydi. Geniş ve hassas yüzünü hayal kırıklığı kaplamıştı.

"Ne yaptığınızı bilmiyorsunuz, Bay Holmes," dedi. "Beni arada bırakıyorsunuz çünkü size gerçekleri anlatırsam, bu olayı üstlenmekten onur duyacağınıza eminim ama verdiğim söz nedeniyle bu gerçeği size anlatamıyorum. Size en azından söyleyebileceğim kadarını söylememe izin verin."

"Hiçbir şeye bağlı olmadığımı anladığınız sürece neden olmasın?"

"Anladım. Öncelikle, General de Merville ismini duymuşsunuzdur zannedersem."

"Hayber diye ün yapan Merville mi? Evet, duydum."

"Violet de Merville adında bir kızı var. Genç, güzel, başarılı ve varlıklı bir kız. Her açıdan kusursuz! Bu kızı, şeytanın elinden kurtarmanızı istemek için buradayım."

"Demek ki, Baron Grüner ona musallat oldu."

"Bir kadın üzerinde bırakılabilecek en kuvvetli etki, aşktır. Ne kötü bir kaderdir ki bu adam, inanılmaz derecede yakışıklı. Büyüleyici bir edası, yumuşak sesi, romantik ve gizemli bir havası var. Kadınları hemen ağına düşürüyor. Şimdiye kadar avucunun içine aldığı ve bundan çok iyi faydalandığı kadınların sayısı bilinmiyor."

"Fakat Violet de Merville gibi bir kızla nasıl karşılaşmış olabilir?"

"Akdeniz'e yapılan bir mavi yolculukta. Seyahate katılanlar, her ne kadar seçkin kişiler olsa da, herkes kendi ücretini ödemiş. Şüphesiz, geziyi organize edenler, Baron'un gerçek kimliğini öğrendiklerinde artık çok geçmiş. Bu sahtekâr, kıza yanaşmış ve kızın kalbini tamamıyla ele geçirmiş. Kızın ona âşık olduğunu söylemek yetersiz kalır. Ona düşkün, hem de saplantı derecesinde. Kız için dünyada ondan başka bir şey yok gibi. Ona karşı bir söz söylenmesine asla izin vermiyor. Tedavisi için her şey yapıldı ama nafile. Uzun lafın kısası, onunla gelecek ay evlenmeyi düşünüyor. Keçi inadı var ve artık yaşı da geldiğinden, bir türlü fikrini değiştiremiyoruz."

"Avusturya'daki olaydan haberi var mı?"

"Sinsi şeytan, geçmişindeki bütün karanlık şeyleri ona kurbanmış gibi anlatmış ve kendisini masum göstermeyi başarmış. Kız da aşkından ona inanıyor ve başkasının sözüne kulak vermiyor."

"Bir dakika! Az önce, müşterinizin adını istemeden söylediniz sanırım! Anlaşılan o ki, mağdur müşteriniz General de Merville!"

Misafirimiz sandalyesinde rahatsızmış gibi kıpırdadı.

"Evet diyerek sizi kandırabilirim ama bu pek dürüst olmazdı. De Merville, yıkılmış bir halde adeta. Bu olay, onun gibi güçlü bir askeri bitirdi. Cephelerde asla kaybetmeyen, o güçlü insan gitti, yerine zayıf, titrek ve yaşlı bir adam geldi. Avusturyalı kadar güçlü bir adamla çarpışabilecek gücü yok artık. Müşterim ise, onun eski bir arkadaşı. Generali yıllardır tanır ve onun kızına amcalık yapmıştır. Bu üzücü olaylara karşı kayıtsız kalamazdı. Scotland Yard'ın yapabileceği bir şey yok. Sizin bu olayla ilgilenmenizi istedi ama bir şartı vardı, isminden kesinlikle bahsedilmeyecek. Sizin gibi bağlantıları olan bir adamın, bu ismi öğrenebileceğini biliyorum. Ama sizden bunu yapmamanızı ve ismi bulmaya çalışmamanızı rica ediyorum."

Holmes, ilginç bir şekilde gülümsedi.

"Sanırım, bu, verebileceğim bir söz," dedi. "Bu olayın ilgimi çektiğini ve konuyla ilgileneceğimi belirtmeliyim. Sizinle nasıl irtibata geçeceğim?"

"Carlton Kulübü, bana ulaşmanızda yardımcı olur. Acil durumlar için 'xx.3i' gizli numarası var."

Holmes, numarayı not aldı ve yerine oturdu. Not defterini dizinin üzerine koydu.

"Baron'un şimdiki ikameti neresi acaba?"

"Vernon Malikânesi, Kingston taraflarında, büyük bir oldukça büyük bir ev. Karanlık işlerden kazandığı paralarla almış. Aman Tanrım ne kadar da tehlikeli bir düşman!"

"Bu aralar orada mı kalıyor?"

"Evet."

"Bana anlattıklarınıza eklemeniz gereken bir şeyler var mıdır?"

"Pahalı zevkleri olan bir adam. Atları sever. Kısa bir süre Hurlingham'da polo oynamış. Sonra Prag olayı çıkınca, bırakmak zorunda kalmış. Kitap ve resim koleksiyonu var. Sanatsal zevkleri olan birisi. Çin porselenleri hakkında hatırı sayılır bir uzman ve bu konuda bir de kitabı var."

"İlginç bir kişilikmiş," dedi Holmes. "Bütün büyük suçluların olduğu gibi... Eski dostum Charlie Peace, bir keman virtüözüydü. Wainwright da şüphesiz bir sanatçıydı. Örnekleri çoğaltmak mümkün. Neyse, Sör James, müşterinize bütün gücümü Baron Grüner üzerine yoğunlaştıracağımı iletiniz. Şimdilik başka bir şey diyemem size. Kendi bilgi kaynaklarımız var ve kendi yöntemlerimizle amacımıza ulaşacağız."

Misafirimiz gittikten sonra Holmes, derin derin düşünmeye başladı; hatta bir ara benim yanında olduğumu unuttuğunu zannettim. Bir zaman sonra dünyaya geri döndü.

"Ee, Watson, var mı söyleyeceğin bir şey?"

"Öncelikle genç kızla bir tanışmanız gerektiğini düşünüyorum."

"Sevgili Watson, zavallı babasının bile kızın üzerinde bir etkisi yoksa, bir yabancı olarak ben onu nasıl etkileyebilirim ki? Belki artık yöntemlerimiz sonuçsuz kalırsa, bunu son çare olarak düşünebiliriz. Şimdilik,

olaya başka bir açıdan bakmaya çalışalım. Shinwell Johnson'un bize bu konuda yardımcı olabileceğini düşünüyorum."

Şimdiye kadar yazdığım tüm maceralarımızda sürekli olarak dostumun yaptıklarına odaklandığımdan, Shinwell Johnson'un adını anma fırsatını bulamadım daha önce. Johnson, bu yüzyılın başlarında, iyi bir dedektif yardımcısı olduğunu kanıtlayan birisidir. Ne yazık ki, Johnson ismi ilk başlarda tehlikeli bir haydut olarak duyuldu. Bu yüzden, iki yıl hapiste kaldı. Sonunda pişman oldu ve Holmes ile işbirliğine başladı. Londra'nın yer altı dünyasında ne olup bittiğini araştıran ve Holmes adına bilgi toplayan önemli bir ajan oldu. Johnson polis muhbiri olsaydı, bir yerde onu yakalarlardı. Mahkemelik olan vakalarla uğraşmadığı için, ne yaptığını kimsecikler bilmiyor. İşlediği iki suçun cazibesiyle, şehirdeki bütün gece kulüplerine, kumarhanelere ve pis işlerin döndüğü diğer yerlere rahatça girebiliyor. Kolay gözlem yapabilmesi ve zehir zemberek beyni ile bilgi edinme konusunda başarılı bir ajan oldu kendisi. Sherlock Holmes'un yardım almayı düşündüğü kişi, odur işte.

Dostumun her adımını takip etmek, benim için zordu çünkü benim yorucu ve yoğun bir iş tempom vardı. Ancak, akşam onunla Simpson'un Yeri'nde buluştuk. Holmes, masaya oturmuştu; Strand'daki insan kalabalığının geçişini izlerken olup biteni anlatmaya başladı.

"Johnson, etrafa bakacağını söyledi," dedi. "Yeraltı dünyasının karanlık noktalarında bir şeylere ulaşabilir

çünkü bütün suçların kökleri oradan yükselmeye başlar. Bu adamın sırlarına da oralarda rastlayabiliriz."

"Fakat kız, bilinen şeyleri görmezden geliyorsa, bulacağımız yeni bilgilerin onu vazgeçireceğini nereden biliyorsun?"

"Bu kadar emin olma Watson, kadınların kalpleri ve akılları, erkekler için çözümsüz birer bulmacadır. Cinayet affedilebilir ya da açıklanabilir ama daha küçük suçlardan yakalanabilir. Baron Grüner'in dediğine göre..."

"Konuştun mu onunla?"

"Elbette, sana planlarımdan bahsetmemiştim. Adamımla yakın temasta bulunmayı severim. Onun gözlerinin içini okumak ve kişiliğini oluşturan öğeleri görmek isterim. Johnson'a talimatlarını verdikten sonra, bir arabaya atlayıp Kingston'a gittim. Baron, kibar bir ruh hali içindeydi."

"Seni tanıdı mı?"

"Tanımaması çok zor çünkü ona kartımı verdim. Harika bir düşman kendisi... Bir ceset kadar soğuk, etkileyici de bir sesi var. Sizin kibar danışmanlarınızdan birisi gibi ama dilinden zehir akıyor. İşini bilen birisi. Seni akşam çayına davet ederken, işin arkasındaki gerçek zalimce düşüncelerini saklamayı başarıyor, hakiki bir suç dehası. Kısacası, Baron Adelbert Grüner'in dikkatini çekebildiğime memnun oldum."

"Kibar birisi mi demiştin?"

"Fare gördüğünü düşünen ve tıslayan bir kedinin kibarlığı... Bilirsin bazılarının yapmacık kibarlıkları,

bazı kaba insanlardan daha tehlikeli olabiliyor. Beni selamlaması da bunu kanıtlıyordu. Beni görür görmez, 'Zamanı gelince karşılaşacağımızı biliyordum, Bay Holmes.' dedi. 'Hiç şüphesiz, General de Merville, kızı Violet'le evlenmemi engellemeniz için sizi tuttu, değil mi?' Onayladım. 'Dostum, canla başla kazandığın şöhretin, böyle bir dosyayla elinden gidecek sonunda. Bu, senin üstesinden gelebileceğin bir iş değil. Boşuna çabalama, yok yere kendini tehlikenin içine atacaksın. Sana tavsiyem, bu işin peşini hemen bırakman olacak.' Ben de ona 'İlginçtir, ben de sana aynı tavsiyede bulunacaktım. Akıllı insanlara saygı duyarım. Sayın Baron, sizde bunun birazını görmek bile içimdeki bu saygıyı azaltmıyor. İki centilmen gibi konuşalım. Kimse, geçmişini kurcalamak istemiyor. Geçmiş, geçmişte kaldı ve artık temiz bir sayfa açtın. Ancak, evlilik konusunda ısrarcı davranırsan, İngiltere'yi sana dar edecek bir sürü düşman edineceksin. Buna değer mi? Kızı bırakmak, en akıllıca hareket. Geçmişindeki gerçekler su yüzüne çıkarsa, senin için pek iyi olmaz,' dedim."

"Burnunun altında, kedinin bıyıklarına benzeyen ince bıyıkları vardı. Beni dinlediği sırada, sinirden titriyorlardı. Sonunda kendini tutamadı ve kıkırdamaya başladı. 'Bu neşeli halimden ötürü sizden özür dilerim, Bay Holmes,' dedi. 'Fakat elinizde sağlam kartlar olmadan bana karşı oyun oynamaya çalışmanız çok gülünç. Eminim, bunu sizden daha iyi yapan birisi yok ama haliniz yine de içler acısı. Baksanıza renkli bir kartınız bile yok. Bay Holmes, en küçük kâğıdın daha küçüğü bile yok sizde.'"

"Siz öyle zannedin."

"Hayır zannetmiyorum, biliyorum. İsterseniz size daha açık konuşayım. Elim o kadar güçlü ki, açık kartlarla oynayabilirim size karşı. Bu kızın sevgisini kazanabilecek kadar şanslıydım. Bu da geçmişimdeki bütün karanlık olayları sevgilime anlatabilmem için güçlü olmamı sağladı. Ayrıca, sizin gibi kötü niyetli ve gizli ajandaları olan kişilerin, beni gelip kötüleyeceğini, böyle bir şey olması durumunda ne yapması gerektiğini kendisine anlattım. Hipnoz telkini nedir, bilir misiniz, Bay Holmes. Bilmiyorsanız bile, nasıl bir şey olduğunu yakında öğrenirsiniz. Aklı başında bir adam, hipnozu şaklabanlık ya da diğer komik şeyler için kullanmaz. Kısacası, kız, sizinle görüşmeye hazır. Size randevu vereceğine eminim çünkü babasının isteklerine çok duygusal bir açıdan bakıyor. Tek bir sorun var.' Artık söylenecek başka bir şey yok gibiydi, Watson. Ben de elimden geldiğince sinirlendiğimi göstermemeye çalıştım ve izin istedim. Tam kalkarken beni durdurdu."

"Bu arada, Bay Holmes.' dedi. 'Fransız ajan Le Brun'ü bilir misiniz?"

"Evet.' dedim."

"Başına gelenleri bilir misiniz, peki?"

"Montmarte taraflarında, bir grup serseri tarafından dövüldükten sonra sakat kaldığını biliyorum."

"Doğru, Bay Holmes. Ne kadar ilginçtir ki, bir hafta öncesine kadar benim olaylarımı araştırıyordu kendisi. Aynı şey sizin de başınıza gelsin istemeyiz değil mi? Bay Holmes; bu işe karışmamanız sizin lehinize olur. Böyle

olması gerektiğini birçok kişi anladı. Size son uyarım: Kendi işinize bakın, ben de kendi yoluma gideyim. İyi akşamlar!"

"İşte olanlar böyle, Watson."

"Bana çok tehlikeli bir adammış gibi göründü."

"Hem de çok tehlikeli. Bunun gibi kabadayıları önemsemem ben ama her zaman kendilerinden beklenmeyeni yaparlar."

"Bu işe karışman şart mı? Adamın kızla evlenmemesi bu kadar önemli mi?"

"Son eşini öldürdüğünü düşünürsek, çok önemli... Ayrıca, müşterimiz bizden bunu önlememizi istiyor! Neyse bunu tartışmamız anlamsız. Kahven bitince benimle eve gelsen iyi olur. Olan biteni anlatmak için, sevgili dostum Shinwell gelecek."

İri kıyım, kırmızı suratlı adamımız bizi evde bekliyordu. Akıllı olduğu, yalnızca canlılıkla bakan siyah gözlerinden anlaşılan bu adamın kendi dünyasından çıkamadığı belliydi. Yanındaki kanepede, solgun yüzlü, genç ve zayıf bir kadın oturuyordu. Yaşanan acı dolu, günahkâr yıllar, cüzam yaralarından anlaşılıyordu.

"Sizi, Bayan Kitty Winter'la tanıştırmak istiyorum," dedi Shinwell Johnson, bir yandan da kocaman elini tanıştırmak için havada sallıyordu. "Kendinden bahsedeceğini bilmiyor. Sizden gelen mesajdan bir saat sonra, onu elimle koymuş gibi buldum."

"Beni bulmak zor değil ki," diye araya girdi, genç kadın. "Cehennemin çağrısı her zaman kulağımda. Şişman Shinwell'in adresi de aynı. Şişman, sen ve ben

eski dostlar sayılırız. Ama lanet olsun! Eğer bu dünyada adalet varsa, cehennemin daha da derinlerine gitmesi gereken birisi de var! O kişi, sizin peşinde olduğunuz adam, Bay Holmes."

Holmes gülümsedi. "İyi dilekleriniz için teşekkür ederim, Bayan Winter."

"Eğer bu adamı hak ettiği yere göndermenizde size yardımcı olabilirsem, ne mutlu bana," dedi. Konuşurken, gözlerinden hayvani bir enerjiye sahip olduğu anlaşılıyordu. Kıvılcımlar çıkartan gözleriyle, solgun ve azimli yüzünde korkunç bir nefret vardı.

"Geçmişimi incelemenize gerek yok, Bay Holmes kâğıtlardan bir şey bulamazsınız. Ben Adelbert Grüner'in bana yaptıklarının canlı bir kanıtıyım. Onu bir elime verseler!" Son cümlesini söylerken eliyle havayı tokatladı. "Onu elime bir verseler, birçok insanı içine attığı bataklığı boylamasını sağlayacağım."

"Durumun ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Tombul Shimvell, bana anlatıyordu az önce. Zavallı bir kızın peşindeymiş yine, onunla evlenecekmiş. Sen de onu durdurmak istiyormuşsun. Aslını söylemek gerekirse, bu şeytanı durdurmak için, kızı inandırabilecek kadar kanıt var elinizde."

"Kız kendisini kaybetmiş. Deli gibi âşık. Adam hakkında her şeyi anlatmışlar ama kızın umrunda bile değil."

"Cinayeti de anlatmışlar mı?"

"Evet."

"Tanrım... Kız gerçekten aklını kaybetmiş."

"Hepsinin iftira olduğunu düşünüyor."

"Aptal kızın önüne kanıtlar koyulmadı mı?"

"Bize yardımcı olabilir misin? Böylece gerekli kanıtlar ortaya çıkartılır."

"Ben kendi başıma bir kanıtım dedim ya. Karşısına geçip, adamın beni nasıl kullandığını anlatırım."

"Bunu yapar mısın sahiden?"

"Elbette yaparım. Neden yapmayacakmışım?"

"O halde bunu denemeye değer. Adam, kıza bütün yaptığı kötülükleri anlatmış ama kız yine de onu affetmiş. Olayın bir daha tartışmaya açılmasının zor olduğunu düşünüyorum."

"Ona her şeyi anlatmadığından eminim," dedi Bayan Winter. "Bu ünlü cinayetinden ayrı olarak, iki faklı cinayetten daha bahsettiğini duydum. O etkileyici sesiyle bir adamdan bahsederken, sabit bakışlarını bana doğru çevirip 'Bir ay içinde geberdi' dedi. Ben de o böyle dedikçe çığlığı basıyordum. Ama anlayacağınız üzere, böyle yapmasına rağmen bu adamı seviyordum. Benim başıma gelenlerin aynısını şimdi bu kız yaşıyor. Bundan kurtulmamı sağlayan tek bir şey oldu. Yalanlar dökülen zehirli diliyle rahatlatıcı açıklamalar yapmasaydı, o gece onu terk ederdim. Bir defteri var. Kahverengi ciltli... Üzerine bir kilit takılı. Ama sanırım o gece sarhoş olmasa, bana göstermezdi o defteri."

"Neye yarıyor bu defter?"

"Bu adam, kadın koleksiyoncusu. Hatta bu koleksiyonuyla gurur duyuyor, Bay Holmes. Nasıl başka insanlar kelebek ya da pul koleksiyonu yapıyorsa, bu da öyle bir şey. Yaptığı her şey defterde kayıtlı; fotoğraflar, isimler, ayrıntılar, kadınlar hakkındaki her şey. İnsanlık dışı bir şey o defter! Ama Adelbert Grüner, bu defterin sahibi. Aklı başında birisi olsaydı, defterin üzerinde 'Mahvettiğim Yaşamlar' yazmazdı. Neyse, konudan uzaklaşmayalım. Defter zaten işinize yaramaz, yarasa bile almanız imkânsız."

"Nerede bu defter?"

"Şu an nerede olduğunu nereden bileyim? Ondan ayrılalı çok uzun bir süre oldu. O zamanlar nerede sakladığını biliyordum. Çok düzenli bir adamdı onu tanıdım tanıyalı yerini bir kez olsun değiştirmemişti. Bu yüzden belki de hâlâ çalışma odasındaki masanın gözündedir. Evi nerede biliyor musunuz?"

"Çalışma odasında bir kez bulundum," dedi Holmes.

"Sahiden mi? İşe bu sabah başladıysanız da, epey bir ilerleme kaydetmişsiniz. Belki de sevgili Adelbert, bu sefer kendi kaleminden bir düşmana rastlamıştır. Diğer çalışma odasında bir Çin Vazosu var. İki pencerenin arasındaki vitrinli bir dolapta duruyor. Bu diğer çalışma odasının arkasında da bir kapı var ve bu da başka bir çalışma odasına açılıyor. İşte o odada bütün evrakları ve kıymetli eşyaları var."

"Hırsızlardan korktuğu için mi bu kadar bölme var evinde?

"Adelbert korkak birisi değildir. En büyük düşmanının bile söylemeyeceği bir şey bu. Kendi başının çaresine bakacak bir yol mutlaka bulur kendisine. Geceleri hırsız alarmını çalıştırıyor. Zaten hırsızların çalabileceği türden bir şey de yok evde."

"Hiçbir hırsız, para etmeyecek bu şeyleri almak istemez elbette," dedi Shinwell, bir uzman tespiti yapmış edasıyla.

"Elbette," dedi Holmes. "Şimdi, Bayan Winter, sizi yarın akşam arayacağım ve bu genç kızla konuşup konuşamayacağınız konusunda bilgi vereceğim. Yardımlarınız için size çok teşekkür ederim. Müşterimin yardımlarınıza kayıtsız kalmayacağından..."

"Hiç gerek yok, Bay Holmes," dedi Bayan Winter. "Para mühim değil. O adamı bataklığın içinde görmek ve ayaklarımın altında o pislik yüzünü ezmek, benim için bir hazine bulmaya eşdeğer. Bana ne zaman ihtiyacınız olursa arkanızdayım. Şişman, beni nerede bulabileceğinizi her zaman size söyleyebilir."

Ertesi akşam, Strand restoranında akşam yemeği yiyene kadar, Holmes'tan yeni bir haber alamadım. Sonunda geldiğinde, görüşmenin nasıl geçtiğini sorduğum zaman, omuzlarını silkerek, sizlere şimdi anlatacağım hikâyeyi anlattı. İtiraf etmem gerekirse, sert olan cümleleri biraz yumuşatmak zorunda kaldım.

"Randevuyu ayarlamak zor olmadı," dedi. "Çünkü kız, rezillik abidesi olan nişanını telafi etmek için, onaylanmayan bu evlilik dışındaki evlatlık duygusuna dair bütün beklentileri yerine getirmeye çalışarak sevimli

olmaya çalışıyor. General, her şeyin hazır olduğunu söyledi. Bayan Winter da tam saatinde oradaydı. Saat beş buçukta, bir araba geldi ve bizi emekli askerlerin bulunduğu *104* Berkeley Bulvarı'na götürdü. Kilisenin yanında, ufak bir Londra kulesinin içine girdik. Uşak bizi penceresinin büyük ve sarı bir perdeyle örtüldüğü bir odaya götürdü. Kız, bizi orada bekliyordu. Bir dağ çiçeği kadar ulaşılmaz, soluk benizli, kendine güvenen ve inatçı bir kızdı.

"Bu kızı sana yeterince anlatabildiğime inanıyorum, Watson. Belki işimiz bitmeden önce onunla tanışır, tasvir etme noktasında muazzam yeteneğini kullanıp eksikliklerimi kapatabilirsin. Güzel bir kız ama sanki kendisi bu dünyada değilmiş gibi. Beyni yıkanmış bir fanatiğe benziyor daha çok. Ortaçağda usta ellerden çıkan resimlerdeki yüzler gibiydi. Bir şeytan nasıl olur da iğrenç pençelerini bu kadar güzel bir varlığa değdirebilir, aklım almıyor. Ters kutupların nasıl da birbirlerini çektiğini bilirsin. İnsancıl olan hayvani olanı, insanlık dışı olan meleği çekermiş. Bundan daha kötü bir olay daha görülmemiştir desem yeridir.

"Elbette kız bu randevunun nedenini biliyordu. Şerefsiz adam, kızın aklını bize karşı doldurmakta hiç gecikmemiş. Ama Bayan Winter'ın ortaya çıkması onu biraz ters köşeye yatırdı galiba. Bizi bir rahibin cüzamlıları karşılaması gibi karşıladıktan sonra yerlerimizi gösterdi. Eğer gevezelikten kulaklarının patlamasını istersen Watson, sana Bayan Violet'i tavsiye ederim."

"İsminizi duydum. Anladığım kadarıyla, nişanlım Baron Grüner'i kötülemek için buradasınız. Babam rica

ettiği için sizi görmeyi kabul ettim. Ama sizi şimdiden uyarmalıyım, söylediklerinizi hiçbir şeyi değiştiremeyecek.' "

"Kız için çook üzüldüm, Watson. Bir an onu kendi kızımmış gibi düşündüm. Ben normalde pek de duygulara önem veren birisi değilimdir, bilirsin. Kalbimi değil, aklımı kullanırım ama yine de konu bir evlat olunca öncelikle de onu çok seven babası için en derinlere yatırdığım, en yumuşak kelimeleri bularak konuşmaya çalıştım. Eşi olduktan sonra, kocasının aslında nasıl birisi olduğunu anlamaya başlayan kadının profilini anlatmaya çalıştım ona.

Tuttuğu eller kanlı ellerdi. Ona söylemediğim laf kalmadı: Utanç, korku, umutsuzluk, acı... Kötü şeyleri çağrıştırması için dilimden dökülen bir sürü sözcük, kızın beyaz yanaklarında ne bir kızarma, ne de ruhsuz gözlerinde bir umut belirtisi görülmesine neden olabildi. Sonra da aklıma, o şerefsiz adamın bahsettiği hipnoz olayı geldi. Kız, sahiden de kendini kaybetmiş bir şekilde başka dünyalardaydı sanki. Ama verdiği cevaplar, gayet bilinçli bir şekilde dudaklarından dökülüyordu. 'Sizi sabırla dinledim, Bay Holmes. Zihnim üzerindeki etkiniz, beklediğim gibiydi. Nişanlım Adelbert'in kötü geçmişinden ve ona zarar vermek isteyen bir sürü düşmanı olduğundan haberdarım. Ona iftira atmak için randevu alan ilk kişi siz değilsiniz. Belki de iyi niyetlisiniz ama öğrendiğim kadarıyla, Baron'un düşmanlarının kiraladığı bir ajansınız aslında. Durum ne olursa olsun, onu seviyorum, o da beni seviyor; bunu bilin. Geri kalan herkesin fikri benim için önemsiz.

Eğer onun soylu yapısı, bir kez bile olsun kötü bir yola girerse, ben doğru yolu bulması için uğraşacağım. Umarım yeterince açık olmuştur,' dedi ve tam kalkacağı sırada sürpriz misafirimizi fark edip 'Peki, ama bu kadın kim?' diye sordu sonunda.

"Ben tam gerekli cevabı verecektim ki, kadın bir hışımla araya girdi. Sanki ateşle barut aynı yere düşmüştü."

"'Ben kim olduğumu söyleyeyim size,' dedi, birden ayağa fırlayarak. Sesinde tarifsiz bir öfke vardı. 'Ben onun sonuncu metresiyim. Benim gibi binlercesi var. Hepimizin aklını çeldi. Bizleri kullandı. Hayatımızı karartti ve sonra terk etti. Sana da aynısını yapacak! Senin sonun büyük ihtimalle mezarlık olacak! Belki de en iyi yol budur. Dinle beni aptal kız! Bu adamla evlenirsen, sonun ölüm olacak. Ya kalbini ya boynunu kıracak. Eninde sonunda bundan birisi olacak. Seni sevdiğimden söylemiyorum bunları. Sen benim umurumda değilsin. Benim işim bu adamla. Ona karşı olan nefretimden dolayı konuşuyorum. Bana yaptıklarının aynısını o da yaşamalı. Benim kılığıma bakıp da aldanma sakın, seninle işi bitince, sen daha kötü durumda olacaksın.'"

'Nişanlımın geçmişindeki kadınlarla konuşmamayı tercih ederim,' dedi Bayan de Merville, soğuk bir şekilde. 'Size son kez söylüyorum. Nişanlımın hayatında etkili olan en büyük üç olayı biliyorum. Bu olayların hepsinde, başı sahtekâr kadınlarla belaya girmiş. Bu kadınlara kötü davranmış olsa bile, artık nişanlımın bunlar için pişman olduğundan eminim."

"'Üç büyük olay mı?' diye bağırdıktan sonra bir kahkaha patlattı Bayan Winters. 'Aptalsın sen! Saf bir aptal!"

"'Bay Holmes, artık bu görüşmeyi bitirebilir miyiz?' diye sordu, çok soğuk bir şekilde. 'Babamın ricası üzerine sizi görmeye geldim ama bu kadının saçmalıklarını dinlemek zorunda değilim.'

"Bayan Winter ağır bir küfür ettikten sonra kızın üzerine atılmak için hamle yaptı. Eğer kadını kolundan yakalamasaydım, insanı deliye çeviren bu donuk genç kızın saçlarını yolacaktı. Kadını kapıya kadar sürükledim. Kadın, kendisini kaybetti ama işin iyi yanı, kimse görmeden arabaya geri binebildik. Ben de gayet sinirlendiğimi fark ettim. Genç kızın kendinden emin konuşması ve inatçılığı, insanı çılgına çeviriyor. Ama şu anda ne durumdayız görüyorsun. Daha farklı bir yoldan gitmem gerekiyor. Bu plan suya düştü. İrtibatta kalalım, Watson. Sıradaki adımda senin devreye girmen söz konusu. Aslına bakılırsa, sıradaki hamle onlardan gelecek ama olsun."

Dediği gibi de çıktı. Hamle karşıdan geldi. Hamle amacına ulaştı demek daha doğru olur. Gazetelerin manşetini gördüğüm zaman sendeleyip, oturmak zorunda kaldığım kaldırım taşını size gösterebilirim. İçimde inanılmaz bir korku fırtınası koptu. Karnıma ağrılar girdi. Grand Otel ve Charing Geçidi İstasyonu arasındaki bir gazete satıcısı akşam gazetelerini satmaktaydı. Son konuşmamızın üzerinden yalnızca iki gün geçmişti. Sarı kâğıtların üzerinde, kocaman siyah harflerle şu yazılıydı:

SHERLOCK HOLMES CANINDAN OLUYORDU

Sanırım bir süre öylece kalakaldım. Gazete satıcısı, gazeteyi alıp da parasını vermediğim için mızmızlanmasıyla kendime geldiğimde yan taraftaki eczanenin kapısına geçtim ve ancak yazıyı okuyabildim. Haber şöyleydi:

Bugün aldığımız üzücü bir habere göre, ünlü dedektif Sherlock Holmes bir saldırıya uğradı. Kesin olmayan kaynaklara dayandırılan habere göre, eli sopalı iki kişi Regent Sokağı'ndaki Cafe Royal'in çıkışında dedektife saldırdı. Doktorlardan alınan bilgiye göre, durumu çok ciddi. Olayın ardından Charing Geçidi hastanesine nakledilen Bay Holmes, ısrarla Baker Sokağı'ndaki evine gitmek istediğini söylemiş. İyi giyimli olduğu söylenen saldırganlar, görgü tanıklarının bulunduğu Cafe Royal'in içinden geçerek Glasshouse Sokağı tarafında doğru kaçarak kaybolmuşlar. Hiç şüphesiz ki, bu adamlar Bay Holmes'un yaptığı dâhice işlere engel olmak isteyen bir suç örgütünün üyeleri.

Bir arabaya atlayıp da Baker Sokağı'na gitmeye koyulana kadar, yazıdan gözlerimi alamadım. Ünlü Doktor Sör Leslie Oakshott'u koridorda gördüm. Onun arabası da dışarıdaydı.

"Kokulacak bir şey yoktur," yazmıştı raporuna. "Kafada iki adet yırtık ve birkaç morluk. Dikiş atıldı. Morfin verildi ve sessiz bir ortamda kalması söylendi. Birkaç dakika görüşmenin bir mahsuru yoktur."

İzni alır almaz, ışığı loşlaştırılmış odaya daldım. Hastamız uyanıktı. İsmimi güçlükle söylüyordu. Kapalı

pencere uzağımızdaydı, perdenin aralığından gelen ışık, kafasındaki bandaja yansıyordu. Beyaz ketenden bandajın üzerine kırmızı bir leke vardı. Yanına oturup kafamı önüme eğdim.

"Watson, lütfen öyle korku dolu gözlerle bakma," diye mırıldandı, boğuk bir sesle. "Göründüğümden daha iyiyim."

"Tanrı'ya şükretmelisin bu yüzden."

"Bilirsin, tek sopa ustasıyımdır. Darbelerin çoğuna karşı gardımı aldım. Maalesef ikinci adam işimi zorlaştırdı."

"Ne yapmalıyım, Holmes? Bunları o şerefsiz adamın yaptığı kesin. Bana izin ver, o adamın derisini yüzeyim."

"Benim sadık dostum Watson! Polisler o adamı yakalamaya çalışmadıkça, biz bir şey yapamayız.. Biraz bekle. Ben kendi planlarımı hazırlıyorum. İlk yapılması gereken, durumumu biraz abartmak. Haberleri almak için sana geleceklerdir. Durumu gereğinden fazla abart. Artık beyin kanaması mı dersin, aklını kaybetti mi dersin, bir haftası mı kaldı dersin, orası sana kalmış!"

"Ama ya Sör Leslie Oakshott ne olacak?"

"Sen onu merak etme. Ben onunla ilgilenirim."

"Yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Evet, Shinwell Johnson'a kadını yolumuzdan uzak tutmasını söyle. Bu adamlar, onun da peşine düşecektir. O gün yanımızda o kadıncağızın da olduğunu biliyorlardır artık. Bana bunları yapmaya cesaret

edenler, ona hayli hayli yapar. Bu çok mühim! Bu gece hallet lütfen."

"Şimdi gidiyorum. Var mı başka bir şey?"

"Pipomla tütünümü masaya bırak lütfen. Şuraya! Her sabah da ziyaretime gelmeyi ihmal etme. Planımızı oluştururuz."

Johson'dan Bayan Winter'i korunaklı bir yere götürmesini istedim. Tehlike geçene kadar orada kalacaktı.

Sonraki altı gün boyunca herkes, Holmes'un ölüm döşeğinde olduğuna inandı. Yazılanlar insanın içini karartıyordu. Ama elbette Holmes'u sürekli ziyaret ettiğim için ben asıl durumunu biliyordum. Dayanıklı bünyesi ve çelik azmi çok iyi çalışıyordu. Hızlı bir şekilde iyileşmekteydi. Hatta bazı zamanlarda durumunu abartarak, bana rol yaptığını düşünüyordum. Holmes'un en yakın arkadaşlarını bile merakta bırakma gibi garip bir huyu vardı. Her zaman ona en yakın insan olmuştum benim için bile planlarını önceden anlamak çok zordu. Teori üretmeye gelince bu konuda bir tek kendisinin yetkili olduğunu hissediyor gibiydi. Ne kadar yakın da olsak, aramızda bir mesafe her zaman vardı.

Yedinci gün sargıları alındığında, akşam gazeteleri artık iyice abartıp Holmes'un yılancık hastalığına tutulduğunu yazmışlardı. Aynı gazetelerde, dostuma aktarmakta acele ettiğim bir haber daha vardı. Cuma günü Liverpool'dan kalkacak olan Ruritania adlı geminin yolcuları arasında, Bay ....'ın tek kızı olan Violet de Merville'in yakın zamanda evleneceği adam, Baron

Adelbert Grüner de varmış; evlilik öncesi bazı mali işlerini halletmek üzere Amerika'ya gidecekmiş. Holmes, haberi ifadesiz ama dikkat kesilmiş bir şekilde dinledi. Haberin onu ilgilendirdiği belliydi.

"Cuma!" diye bağıdı. "Yalnızca üç günümüz var. Anlaşılan o ki, bu şerefsiz kendisini beladan uzak tutmak istiyor. Ama istediği olmayacak, Watson! Sana yemin ederim ki olmayacak! Şimdi, dostum, senden bir şey yapmanı isteyeceğim."

"Dinliyorum Holmes."

"Lütfen, önümüzdeki *24* saat içinde, Çin vazoları hakkında bilinmesi gereken ne varsa öğren."

Herhangi bir açıklamada bulunmadı, ben de bir açıklama istemedim zaten. Geçmişteki deneyimlerimizden, itaat etmenin ne kadar erdemli bir davranış olduğunu öğrenmiştim. Ama odadan çıkıp Baker Sokağı'nda yürürken, benden istediği şeyi nasıl yapacağımı düşünmeden de edemedim. Sonunda St. James Bulvarı'ndaki Londra Kütüphanesi'ne gittim. Kütüphane çalışanı dostum Lomax'e durumumu anlattım. Sonrasında da kolumun altına sıkıştırdığım güzel bir cilt kitapla evimin yoluna koyuldum.

Söylendiğine göre, bir dava ile uğraşan avukat, bilirkişiyi büyük bir ehemmiyetle pazartesi günü soruşturabilir çünkü bu kişi, cumartesinden önceki bütün bildiklerini unutacaktır. O anda Çin seramik sanatı hakkında bir uzman olduğum söylenemezdi ama ufak molalar vererek, gece gündüz demeden çalıştım. İsimleri zihnime kazıdım. Büyük sanatçıların, bilin-

meyen tarihlerde ürettikleri eserlerin adlarını, Hung-Wu işaretlerini, Yung-To'nun güzelliklerini, Tang-Ying yazılarını, Sung ve Yuan dönemlerinden kalma eşsiz örnekleri ezberlerdim. Sonraki akşam, Holmes beni çağırdı ve ben boğazıma kadar bilgi dolu bir şekilde yanına gittim. Yanına vardığımda yatağından çıkmıştı. Oysa ki, gazete haberleri, durumunun ne kadar ciddi olduğunu yazıyordu. En sevdiği koltuğuna oturmuştu. Ellerini bandajlı başına yaslamış, dinleniyordu.

"Gazetede yazılanlara göre, ölmek üzeresin Holmes."

"Ben de herkesin böyle düşünmesini istiyorum zaten. Sen dersine çalışabildin mi?"

"Denedim diyelim."

"Peki, bu konuda bir muhabbet başlatman mümkün mü?"

"Sanırım, evet."

"O halde, bana şöminenin üzerindeki kutuyu verir misin?"

Kutunun içinden çok güzel bir Doğu ipeğine sarılmış, ufak bir şey çıkarttı. Çıkarttığı şey, koyu mavi, çok kırılgan gözüken bir fincan altlığıydı.

"Bunu çok dikkatli bir şekilde taşımalısın. Ming Hanedanlığı zamanından kalma bir seramik bu. Christine'in dükkânına bugüne kadar gelmiş en eşsiz ve değerli parça. Bunun setinin hepsi, kralın servetinden daha değerlidir. Gerçi tam bir sete, Pekin'deki kraliyet sarayından başkasının sahip olduğu zannedilmiyor. Bir uzman görse bunu, aklını kaybeder."

"Ne yapacağım bununla?"

Bana üzerinde bir şeyler yazan bir kâğıt verdi: "Dr. Hill Barton, 369 Half Moon Sokağı."

"Bu gece senin ismin bu, Watson. Baron Grüner'in ziyaretine gideceksin. Adamın zevklerini ve hobilerini biliyorsun az çok. Sekiz buçuk gibi müsait olacak. Bir not yazıp onun yanına gitmek üzere olduğunu belirtiriz. Ona, Ming Hanedanlığı döneminden kalma, Çin'den eşi benzeri olmayan bir parça getirdiğini söylersin. Ayrıca, bir doktor olduğunu da söyle ki iyi bir koleksiyoncuya bir şekilde eline geçirdiğin setin devamını da satmak istediğine ikna olsun. Baron'un bu konularla ne kadar ilgili olduğunu biliyorsun. Unutma iyi bir fiyata seti satmak istiyorsun."

"Ne kadar iyi bir fiyata?"

"İyi soru, Watson. Elindeki malın fiyatını bilmezsen, bu, sonun olur. Bu fincan altlığını bana Sör James aldı. Anladığım kadarıyla başka bir müşterisinin bir koleksiyonundan. Eşi benzeri olmadığını söylersen, bu pek de abartılmış olmaz."

"Belki de ona bir uzmanın görüşüne başvurulması gerektiğini söylerim."

"Bravo, Watson! Bugün mükemmelsin. Christie ya da Sotheby'i öner. Kibarlığın kendine daha az değer vermene neden oluyor."

"Ama beni görmek istemezse?"

"Evet, seni görmek isteyecektir. Çünkü o tam bir koleksiyon manyağı. Kendisi bu konuda en yetkili kişi. Otur lütfen, Watson. Sana, yazacağın notu söyleyeyim.

Cevap yazmasına gerek yok. Kendisini ziyaret etmek istediğini ve nedenini yaz sadece yeter."

Kibar bir dille, bir uzmanın yazacağı cinsten bir mektup yazdım. Bir kurye yardımıyla mektubu gönderdik. Aynı gece elimde değerli bir fincan altlığı ve cebimde de Dr. Hill Barton'a ait bir kart ile maceraya atıldım.

Mükemmel malikâne ve etrafındakiler, Sör James'in de bahsettiği gibi, Baron Grüner'in ne kadar zengin bir katil olduğunu anlamama çok yardımcı oldu. İki yanı çalılarla süslü, kıvrımlı ve uzun bir yolu geçerek heykellerin süslediği çakıl taşlı bir alana girdim. Burası, Güney Afrikalı bir altın zengini tarafından yapılmıştı. Köşelerinde küçük kuleleri bulunan, alçak evin büyüklüğü, göze çarpan ilk şeydi. Evin kâhyası beni, Baron'un huzuruna götürmesi için uşağa teslim etti.

Baron, pencerelerin arasındaki büyük vitrinin önündeydi. Vitrinin içinde, o önemli Çin seramiği koleksiyonunun bir kısmı vardı. Ben içeri girince, döndü. Elinde küçük ve kahverengi bir şey vardı.

"Lütfen buyurun, Doktor Bey," dedi. "Ben de kendi servetime bakıyordum. Yeni parçalar ekleyip eklememem gerektiğini düşünüyordum. Bu yedinci yüzyıldan kalma Tang parçası belki de ilginizi çeker. Eminim ki, bunun kadar güzel bir işçiliğe ve parlaklığa sahip başka bir parça daha görmemişsinizdir. Sizin bahsettiğiniz Ming fincan altlığı yanınızda mı acaba?"

Paketi dikkatli bir şekilde açarak kendisine uzattım. Sandalyesine oturdu ve lambayı yanaştırdı. Ardından

incelemeye koyuldu. Parçanın üzerindeki hatlar ışıkta daha rahat görülebiliyordu. Ben de o sırada onu incelemeye koyuldum.

Oldukça yakışıklı bir adamdı. Avrupa'da kendisine yakıştırdıkları kazanovalık ününü hak ediyordu. Orta boylu ve zarif hatları olan bir adamdı. Teni koyu renkti, Doğulu bir hava katıyordu ona. Büyük ve koyu renkli gözleri, bir kadını etkileyen en önemli parçası olabilirdi. Saçları ve bıyığı simsiyahtı. Saçları kısa, dik ve jöleliydi. İnce dudaklarını saymazsak, genel olarak hatları düzgündü. Bunun dışında bir katilin ağız yapısı nasıl olmalı diye sorsalardı, hemen bu adamı gösterirdim. Yüzünde acımasızca açılmış, derin bir çizik vardı. Ona korkunç bir hava katıyordu. Bıyıklarının dudaklarından uzak olması bir hataydı çünkü bu dudaklar kendisinin tehlikeli olduğunu belli eden bir şeydi ve kurbanları için bir sinyal olmalıydı. İlk bakışta otuzlu yaşların başında gibi gözükse de, resmi kayıtlara göre kırk iki yaşındaydı.

Bir süre sonra "Güzel, çok güzel!" dedi. "Bunun altı parçalık bir sete ait olduğunu söylediniz, değil mi? Beni şaşırtan kısım, bunun gibi harika bir parça hakkında daha önce bir şey duymamış olmam. İngiltere'de bununla kıyaslanabilecek olan tek bir set var ama o da satılık değil. Bunu nereden aldığınızı öğrenebilir miyim, Dr. Hill Barton? Umarım bu sorumla size kabalık etmiş olmam."

"O kadar önemli bir şey mi bu?" diye sordum, elimden geldiğince umursamaz bir şekilde. "Gördüğünüz gibi

parça gerçek, değerine gelecek olursak, bir uzmandan fikir alınmasını uygun bulurum."

"Çok gizemli," dedi, gözlerindeki şüphe dolu bakışları üzerimden ayırmadan. "Bunun gibi değerli parçaların alım-satımını yapan birisi, tüm ayrıntıları bilmek ister. Parça hakiki, evet. Bundan şüphem yok. Ama peki ya bu parçayı satmaya hakkınız yoksa? Ben her olasılığı düşünmek zorundayım."

"Bu tür iddialara karşı size garanti veriyorum."

"Bu da sizin garantinizin değerinin ne olduğunu sormama yol açacak?"

"Bankam bu sorunuzu cevaplayacaktır."

"Elbette. Ama bu alışverişin çok sıra dışı olduğunu belirtmeden geçemeyeceğim."

"Alın ya da almayın," dedim, ilgisiz bir şekilde. "İlk teklifimi size yapmak istedim çünkü bu konuda, en bilindik uzman olduğunuzu duymuştum. Bu parçayla ilgilenecek başkalarını bulmak zor değil."

"Bu konuda uzman olduğumu kim söyledi?"

"Bu konu üzerinde bir kitap yazdığınızı biliyorum."

"Kitabı okudunuz mu?"

"Hayır."

"Tanrım, gittikçe ilginçleşiyor bu durum. Siz de bu işin bir uzmanısınız ve değerli parçaların bulunduğu bir koleksiyonunuz var. Ama elinizdeki parçanın gerçek değerini ve anlamını anlamanıza yardımcı olacak

tek kaynağı okumamışsınız. Bir açıklamanız var mı bu konuda?"

"Ben meşgul bir insanım. Uzman doktorum."

"Sizce bu geçerli bir bahane mi? Hobisi olan bir insan, koşullar ne olursa olsun, hobisine ilgilenecek vakit ayırabilir. Kaldı ki, mektubunuzda bu işin uzmanı olduğunuzu belirtmişsiniz."

"Evet, öyleyim."

"Sizi test etmek için birkaç soru sormak istiyorum. Size söylemek zorundayım ki doktor bey, tabi doktor olduğunuz da doğru mu, o da şüpheli, bu olay daha da şüpheli bir hal almaya başladı. İmparator Shomu hakkında ne biliyorsunuz ve onu Nara yakınlarındaki Shosoin ile ne kadar bağdaştırıyorsunuz? Hay aksi, sorum sizi şaşırttı sanırım. Bana Kuzey Wei hanedanından ve seramikçilik tarihi içindeki öneminden bahsedebilir misiniz?"

Bir öfke nöbeti geçiriyormuş gibi ayağa sıçradım.

"Tahammül edilir şey değil," diye bağırdım. "Buraya size bir iyilik yapmak için geldim ama siz, beni bir çocuk gibi sorgulamaya kalkıştınız. Bu konulardaki bilgim, sizinkinden aşağı kalır değil. Bunun gibi aşağılayıcı soruları cevaplamayı reddediyorum."

Bana, bir süre dik dik baktı. Gözlerindeki cansızlık gitmiş ve yerini öfke almıştı. İnce ve gaddar dudaklarının arasından parlayan dişleri gözüküyordu.

"Bu yaptıklarınızın anlamı nedir? Sen bir ajansın. Holmes'un ajanı. Beni kandırmaya çalışıyorsun. Ölmek üzereymiş de, beni kontrol etmek için kuklalarını

göndermiş. Buraya rahatça girdin ama o kadar rahat çıkamayacaksın."

Ayağa kalkınca bir adım geriye gittim. Saldırması ihtimaline karşı kendimi hazırladım. Öfkeden kudurmuş gibiydi. En başından beri, benden şüphelendiği belliydi. Sorduğu soruların sebebi de buydu. Onu kandıramamıştım. Elini çekmecesine attıktan sonra, içinde hızlı hızlı bir şeyler aradı. Sonra bir ses duyunca, o tarafa dönüp dinlemeye koyuldu.

"Ah!" diye bağırdıktan sonra arkadaki çalışma odasına daldı.

İki adım attıktan sonra açık olan kapıya geldim. Aklımda bir sahne canlandırmıştım. Bahçeye açılan pencere sonuna kadar açıktı. Pencerenin yanında, bir hayaleti andıran, kafası bandajla sarılı, soluk yüzlü Sherlock duruyordu. Kendini bir anda boşluğa bırakıp aşağıdaki defne çalılıklarına düştü. Baron, öfkeli bir şekilde homurdanarak açık pencereden onu takip etti.

Her şey çok hızlı gelişiyordu. Ama net bir şekilde olan biteni görüyordum. Çalıların arasından bir kol çıktı. Bir kadın koluydu bu. Aynı anda Baron korku dolu bir çığlık attı. Bu çığlık hâlâ kafamın içinde yankılanıyor. Sonra ellerini yüzüne götürdü. Odanın içinde deli gibi dolaşıyor, duvarları yumrukluyordu. Sonra halının üzerine düştü. Dönüyor ve deli gibi debeleniyordu. Çığlıklarının ardı arkası kesilmiyordu.

"Su! Ne olur su verin!"

Masadaki sürahiyi alarak yanına koştum. Malikânenin kâhyası ve uşaklar da koşarak geldi. Yaralanmış olan

adamın korkunç yüzünü ışığa doğru çektiğimde, uşaklardan birisi bayıldı. Kezzap yüzünü yakmıştı, sıvı kulaklarından ve çenesinden akıyordu. Bir gözü çoktan kör olmuştu. Diğeriyse kıpkırmızı kesilmişti. Az önce hayranlıkla baktığım o yüz, şimdi resmini beğenmeyip de üzerini süngerle silmeye çalışan bir ressamın yaptığı portreye benziyordu. Yüzündeki bütün hatlar kaybolmuştu, rengi gitmişti ve korkunç bir hal almıştı.

Kezzap saldırısı ile ilgili olarak gerçekleşenleri anlatmaya çalıştım size bir kaç kelimeyle. Kimileri pencereden tırmanmış, kimleriyse çimlerin arasından kaçmıştı. Karanlıktı ve yağmur yağıyordu. Kurban ise çığlık çığlığa, intikam alacağı kişinin adını bağırıyordu. "Kitty Winter! Lanet kadın! Bunu ödeyeceksin! Tanrım, canım çok yanıyor!"

Yüzüne yağ sürdüm, üzerlerine de pamuk yerleştirdim. Deri altı morfini yaptım. Şokun etkisiyle, bana dair tüm şüpheleri kaybolmuştu. Ellerimi tuttu. Ölü balık gibi bakan gözlerini bana çevirdi. Bütün bunları temizleyeceğimi düşünüyor gibiydi. Bu adamın kirli geçmişini ve bu hale düşmesine neden olan olayları bilmesem, onun için üzülecektim. Yanan ellerini benim ellerime bir pençe gibi koyması, bana tiksinti veriyordu. Aile hekimi yanında uzman bir doktorla gelince içim rahatladı. İşi onlara bıraktım. Yanlarında bir de polis müfettişi vardı. Onlara gerçek kartımı verdim. Çünkü aksini yapmak, saçma bir hareket olurdu. Scotland Yard'da herkes beni Holmes kadar tanırdı. O kasvetli evi ve dehşet dolu manzarayı hemen terk ettim. Bir saat sonra Baker Sokağı'na vardım.

Holmes, her zamanki sandalyesinde oturuyordu. Yüzü renksiz ve yorgundu. Yaralarından ayrı olarak, sinirlerinin akşamki dehşet verici olayların etkisinde olduğu belliydi. Baron'un başına gelenleri dehşet içinde dinledi.

"Günahlarının bir bedeli Watson bunlar! Er ya da geç böyle bir şey başına gelecekti. Ne büyük bir günahkâr olduğunu Tanrı biliyor," dedi. Masanın üzerinde duran kahverengi defteri eline aldı. "Kadının bahsettiği defter bu işte. Eğer bu da evliliğe engel olamazsa, aklıma başka bir seçenek gelmiyor. Ama bu işe yarayacak, Watson inanıyorum. Kendisine biraz saygısı olan kadın böyle bir evliliği istemez."

"Bir aşk günlüğü mü bu?"

"Şehvet ve günah günlüğü. İstediğin ismi söyleyebilirsin. Kadın bu defterden ilk bahsettiğinde, ne kadar çok işimize yarayabileceğini anlamıştım. Tek yapmam gereken defteri ele geçirmekti. O zaman bunu söylemedim çünkü kadın bizi ele verebilirdi. Bekledim. Bana yapılan saldırı, Baron'un kendisini güvende hissedip herhangi bir önlem almamasını sağladı. Her şey yolundaydı. Biraz daha beklemek istiyordum ama şu Amerika gezisi, daha erken harekete geçmeye zorladı beni. Elbette bu kadar tehlikeli bir kanıtı da arkasında bırakmayacağından hızlı olmalıydık. Gece oraya girmek de mümkün değildi. Önlemleri vardı çünkü. Ama dikkatini dağıtabilirsek, bu bize bir fırsat doğururdu. İşte burada sen ve mavi fincan altlığı çok işe yaradı. Ama kitabın yerinden emin olmalıydım çünkü kısıtlı zamanım vardı ve senin Çin seramiği hakkında ko-

nuşacaklarınla sınırlıydı. Bu yüzden son anda aklıma kız geldi. Paltosunun altında küçük bir şişe taşıdığını nereden bilebilirdim? Ben, bana yardım etmek için geldiğini sanıyordum ama belli ki onun kendi planları varmış."

"Beni senin gönderdiğini biliyordu."

"Benim korktuğum şey de buydu. Ama defteri alabilecek zaman yarattın bana yine de. Gerçi fark edilmeden kaçmama yardımcı olacak kadar değil. Ah! Sör James, şeref verdiniz."

Kibar dostumuz, kendisini çağırmamıza istinaden gelmişti. Holmes olanları anlatırken, büyük bir dikkatle dinledi.

"Harika!" diye bağırdı, hikâyenin bitişinde. "Ama yaraları Dr. Watson'ın bahsettiği kadar kötüyse, evliliği engelleme amacımıza ulaşmışız demektir. Bu deftere de gerek kalmaz böylece."

Holmes kafasını iki yana salladı.

"De Merville gibi kızlar böyle yapmazlar. Onu bir gazi olarak daha da çok sevecektir. Hayır! Biz adamın dış görünüşünü değil, kızın aklındaki adamı yıkmaya çalışıyoruz, onun ahlakını yani. Bundan başka bir şeyin de yardımcı olabileceğini sanmıyorum. Bu adamın kendi el yazısı. Kız mutlaka inanacaktır."

Sör James, defterle birlikte değerli fincan altlığını da aldı. Bir işim olmadığından, ben de onunla birlikte aşağı indim. Bir at arabası onu bekliyordu. Bindikten sonra arabacıya sert bir şekilde emir verdi ve hızlıca yola koyuldular. Kapının üzerindeki kraliyet armasını

gizlemek için paltosunun bir kısmını dışarı sarkıtmış olsa da bir kısmı görünüyordu. Hemen koşarak Holmes'un yanına çıktım.

"Müşterimizin kim olduğunu buldum!" diye bağırdım, bulduğum ipucunun verdiği neşeyle. "Müşterimiz...

"Sadık bir dost ve kibar bir beyefendi," dedi Holmes, elini dudaklarına götürüp sus işareti yaparak. "Bu sonsuza dek aramızda böylece kalsın."

Defterden ne şekilde yararlandığını bilmiyorum ama Sör James ne yaptıysa işe yaramıştı. Belki de bu hassas görev, kızın babasına kalmıştı. Ama her iki durumda da istenilen etkiye ulaşılmıştı. Üç gün sonra, Morning Post gazetesinde bir sütunluk bir yazı vardı. Baron Adelbert Grüner ve Bayan Violet de Merville'in düğününün gerçekleşmeyeceği ilan ediliyordu bu yazıda. Aynı gazetede, Bayan Kitty Winter'ın kezzapla yaralama suçundan yargılanacağı haberi de vardı. Herkesin de bildiği üzere, hafifletici unsurlar varsa ceza en düşük düzeye çekilir. Sherlock Holmes'a da hırsızlık suçlamasında bulunmak istediler ama iyi bir niyetle ve ünlü bir müşteri için yapıldıysa İngiliz kanunları bile insancıl ve esnek davranır. Merak etmeyin, dostumu henüz sanık sandalyesine oturtan olmadı.

Sherlock Holmes

ÖLÜM VADİSİ

ARTHUR CONAN DOYLE

Ölüm Vadisi
Sherlock Holmes'un Konuşmaları
Birlstone Faciası
Karanlık
Tanıklar
Aydınlanma
Çözüm
Vandallar
Adam
Vücutların Efendisi
341. Loca ve Vermissa
Korku Vadisi
En Karanlık Saat
Tehlike
Birdy Edwards'a Tuzak
Beş Portakal Çekirdeği
Ünlü Müşteri